New York Times Bestseller

AŞK ve DONDURMA

JENNA EVANS WELCH

YABANCI

4. BASKI

Giriş

DAHA ÖNCE KÖTÜ GÜNLERİNİZ OLDU, DEĞİL Mİ? HANİ şu alarmınızın çalmadığı, kızarttığınız ekmeğin neredeyse kömür olduğu ve sahip olduğunuz her bir kıyafetin çamaşır makinesinde sırılsıklam kaldığını çok geç hatırladığınız günler? Sonra son sürat okula gidip on beş dakika geç varıp, saçınızın Frankenstein'in Gelini'ninkine benzediğini kimsenin fark etmemesi için *dua ettiğiniz* ama tam da sıranıza otururken öğretmeninizin, "Geç kaldınız Bayan Emerson," demesi üzerine herkesin size bakıp saçınızı fark ettiği bir gün.

Eminim böyle bir gününüz olmuştur. Hepimizin olmuştur. Peki ya gerçekten çok kötü günler? Önem verdiğiniz şeyleri, yüzünüze geri tükürmekten zevk aldığı için çiğneyecek kadar berbat günlerden bahsediyorum.

Annemin bana Howard'dan bahsettiği gün kesinlikle *çok kötü günler kategorisine* giriyordu ama o zamanlar Howard dert ettiğim son şeydi.

Lise ikinci sınıfa geçeli iki hafta olmuştu ve annem ile birlikte, annemin randevusundan çıkmış arabayla eve dönüyorduk. Araba, iki Arnold Schwarzenegger taklitçisinin sunduğu radyo reklamı dışında sessizdi ve sıcak bir gün olmasına rağmen tüm vücudumda tüylerim diken diken olmuştu. Daha o sabah, katıldığım ilk arazi koşusunda ikinci olmuştum ve artık bunun benim için ne kadar da önemsiz olduğuna inanamıyordum.

Annem radyoyu kapattı. "Lina, ne hissediyorsun?" Sesi sakindi, ona baktığımda tekrar gözlerim doldu. Annem çok soluk ve ufaktı. Nasıl bu kadar *ufaldığını* fark edememiştim?

Sesimi sabit tutmaya çalışarak, "Bilmiyorum," dedim. "Şokta gibi hissediyorum."

Trafik ışığında yavaşlarken başını salladı. Güneş bizi kör etmek için elinden geleni yapıyordu, ben de gözlerim yana yana dosdoğru ona baktım. *Her şeyin değiştiği gün bugün,* diye düşündüm. *Bundan sonra sadece bugünden öncesi ve bugünden sonrası olacak.*

Annem boğazını temizledi ve ona baktığımda sanki bana söyleyeceği önemli bir şey varmış gibi koltuğunda doğruldu. "Lina, sana hiçbir süs havuzunda yüzmek için iddiaya girdiğim zamandan bahsetmiş miydim?"

Bir anda ona döndüm. "Ne?"

"Floransa'da bir yıl okumaya gittiğimden bahsetmiştim ya? Dışarıda sınıf arkadaşlarımla fotoğraf çekiyordum, o kadar sıcak bir gündü ki eriyeceğimi sanmıştım. Howard diye bir arkadaşım vardı ve benimle süs havuzuna atlamam için iddiaya girmişti."

Şimdi şunu unutmayalım, az önce hayatımızın en kötü haberini almıştık. En kötü.

"... bir grup Alman turisti korkutmuştum. Fotoğraf için poz veriyorlardı ve ben bir anda sudan çıkınca içlerinden biri dengesini kaybetti ve az kalsın benimle birlikte süs havuzuna düşüyordu. İnanılmaz kızmışlardı, sonra Howard boğulduğumu söyleyerek bağırdı ve arkamdan havuza atladı."

Anneme baktım, yüzünde küçük bir gülücük ile bana döndü.

"*Şey*... anne? Tamam komik hikâyeymiş ama neden şimdi bana bunu anlatıyorsun?"

"Sadece sana Howard'dan bahsetmek istedim. Gerçekten çok eğlenceli biriydi." Yeşil ışık yandı ve annem gaza bastı.

Ne? diye düşündüm. *Ne ne ne?*

İlk başta süs havuzu hikâyesini bir baş etme mekanizması olarak düşünmüştüm, yani belki eski bir arkadaşı ile ilgili bir

hikâyenin dikkatimizi, tepemizde asılı duran iki granit mermer kütlesinden uzaklaştıracağını sandığını düşündüm. *Ameliyat edilemez. Tedavisi yok.* Fakat sonra bana başka bir hikâye daha anlattı. Bir başka hikâye daha. En sonunda durum o konuşmaya başladıktan üç kelime sonra konuyu Howard'a getireceğini anlamama kadar gelmişti. Sonra bana tüm bu Howard hikâyelerinin sebebini söylediğinde ise.... *şöyle* diyelim, cehalet mutluluktur.

"Lina, İtalya'ya gitmeni istiyorum."

Kasım ortasıydı ve annemin hastane yatağının yanında, bekleme odasından yürüttüğüm tarih öncesi *Cosmo* dergileri yığınıyla oturuyordum. Son on dakikayı "1'den Cızırdamaya kadar: Ne kadar ateşlisin?" (7/10) testini çözmeye harcamıştım.

"İtalya mı?" Biraz dikkatim dağılmıştı. Testi benden önce çözen kişi 10 üzerinden 10 yapmıştı, ben ise nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Yani gidip İtalya'da yaşamanı istiyorum. Sonrasında."

Bu dikkatimi çekmişti. Öncelikle *sonrası* kısmına inanmıyordum. Evet, annemin kanseri tıpkı doktorların dediği gibi ilerlemeye devam ediyordu ama doktorlar her şeyi bilmiyordu. Daha o sabah internette kanseri yenen bir kadının Kilimanjaro Dağı'na tırmanması ile ilgili bir hikâyeyi işaretlemiştim. Ayrıca, *İtalya mı?*

Kibarca, "Neden böyle bir şey yapayım?" diye sordum. Onun huyuna gitmek önemliydi. İyileşmenin önemli bir kısmı stresten uzak durmaktı.

"Howard ile kalmanı istiyorum. İtalya'da geçirdiğim yıl benim için çok anlamlıydı, senin de aynı tecrübeyi edinmeni istiyorum."

Gözlerimi hemşire çağırma butonuna diktim. *Howard ile İtalya'da kalmak mı?* Anneme çok mu fazla morfin vermişlerdi?

"Lina, bana bak," dedi sözü geçen Ben Anneyim sesi ile.

"Howard? Yani şu devamlı sözünü ettiğin adam mı?"

"Evet. O hayatımda tanıdığım en iyi adam. Seni koruyacaktır."

"*Neden* koruyacak?" Annemin gözlerine baktım ve bir anda hızlı ve kısa nefesler almaya başladım. Ciddiydi. Hastane odalarında kese kâğıdı bulunur muydu?

Başını salladı, gözleri parıldıyordu. "Durumlar... zor olacak. Şu anda bunu konuşmak zorunda değiliz ama kararımı benden duyduğuna emin olmak istiyorum. Birine ihtiyaç duyacaksın. Sonrasında. Ben de onun en iyi kişi olduğuna inanıyorum."

"Anne bu hiç mantıklı değil. Neden gidip bir yabancı ile yaşayayım?" Hızlıca ayağa kalktım ve yatak ucundaki çekmeceleri karıştırmaya başladım. Odada bir yerlerde kese kâğıdı olmalıydı.

"Lina, otur."

"Ama anne..."

"Otur. İyi olacaksın. Bunun üstesinden *geleceksin*. Hayatın devam edecek ve her şey harika olacak."

"Hayır," dedim. "*Sen* bunun üstesinden geleceksin. Bazen insanlar iyileşir."

"Lina, Howard çok iyi bir arkadaş. Onu gerçekten seveceksin."

"Bundan şüpheliyim. Ayrıca madem o kadar iyi bir arkadaş, neden onunla daha önce tanışmadım?" Kese kâğıdı aramaktan vazgeçtim, koltuğuma yığıldım ve başımı dizlerimin arasına aldım.

Annem doğrulmak için çabaladı ve bana doğru uzandı, elini sırtıma koydu. "İlişkimiz biraz karışıktı fakat seni tanımak istiyor ve onun yanında kalmanı çok istediğini söyledi. Deneyeceğine söz ver. En azından birkaç ay."

Biri kapıyı tıklattı, ikimiz de başımızı kaldırıp bebek mavisi önlükleri içindeki hemşireyi gördük. "Sadece kontrole geldim," dedi yüzümdeki ifadeyi ya görmezden gelerek ya da farkında olmayarak. 1'den Gergin'e kadar odadaki gerginlik yaklaşık 10 üzerinden 100 idi.

"Günaydın. Ben de tam kızıma İtalya'ya gitmesi gerektiğini söylüyordum."

"İtalya," dedi hemşire, iki elini göğsünün üstünde birleştire-

rek. "Balayı için oraya gitmiştim. İtalyan dondurması, Pisa kulesi, Venedik gondolları... oraya bayılacaksın."

Annem bana zafer kazanmışçasına gülümsedi.

"Anne, *hayır*. İtalya'ya gitmeyeceğim."

"Ah ama tatlım, gitmen gerek," dedi hemşire. "Hayatında bir kez edinebileceğin bir tecrübe."

Hemşire bir konuda haklı çıkmıştı: Gerçekten de gitmem gerekiyordu. Fakat hiç kimse oraya vardığımda ne ile karşılaşacağım konusunda en ufak bir ipucu bile vermemişti.

Bölüm 1

EV UZAKTAN, MEZAR TAŞLARINDAN OLUŞAN BİR DE-nizdeki, deniz feneri gibi parıldıyordu. Fakat bu *onun* evi olamazdı, değil mi? Büyük ihtimalle bir çeşit İtalyan geleneğini uyguluyorduk. *Her zaman yeni gelenleri bir mezarlıktan geçir. Böylelikle yerel kültürün tadına varabilirler.* Evet, kesinlikle böyle bir şey olmalıydı.

Ellerimi kucağımda birleştirdim, eve yaklaştıkça midem bulanıyordu. Denizin Dişleri filmindeki köpek balığının, okyanusun derinliklerinden aniden yüzeye çıkmasını izlemek gibiydi. *Daaan dan.* Tek fark, bu bir film değildi. Gerçekti ve varmamıza az kalmıştı. *Panikleme. Bu gerçek olamaz. Annen seni bir mezarlıkta yaşamaya göndermezdi. Seni uyarırdı. Mutlaka...*

Howard dönüş sinyalini verdi ve ciğerlerimdeki tüm nefes bir anda dışarıya çıktı. *Bana söylememişti.*

"İyi misin?"

Howard, sanıyorum ona babam demeliyim, bana endişeli bir ifade ile bakıyordu. Büyük ihtimalle çıkardığım hırıltılı ses yüzündendi.

"Bu senin..." Kelimeler beni yüz üstü bırakmıştı. Bu yüzden parmakla göstermek zorundaydım.

"Şey, evet." Bir an tereddüt ettikten sonra camdan dışarıyı gösterdi. "Lina, bilmiyor muydun? Tüm bunları?"

"Tüm bunlar" ay ışığının aydınlattığı devasa mezarlığı ta-

nımlamanın yakınından bile geçmiyordu. "Büyükannem bana, Amerika hükümetine ait bir arsada kalacağımı söylemişti. İkinci Dünya Savaşı anıtının bakımını senin üstlendiğini söylemişti. Böyle olacağını düşünmemiştim..." Panik, âdeta sıcak şurup gibi üzerime dökülüyordu. Ayrıca tek bir cümleyi bile bitiremiyordum. *Nefes al, Lina. En kötüsünün üstesinden geldin zaten. Bunun da üstesinden gelebilirsin.*

Arsanın uzak bir noktasını işaret etti. "Anıt şuradaki bina. Fakat arsanın geri kalan kısmında savaş sırasında İtalya'da hayatını kaybeden Amerikan askerlerinin mezarları var."

"Fakat bu senin *evin* değil, değil mi? Burası sadece çalıştığın yer?"

Cevap vermedi. Bunun yerine garaja girdik ve arabanın farlarıyla birlikte içimdeki son umudun da söndüğünü hissettim. Burası sadece bir konut değildi, burası bir *evdi.* Kırmızı sardunyalar patikanın etrafını sarıyordu ve sanki biri yeni kalkmış gibi ileri geri sallanan bir veranda salıncağı vardı. Etrafı saran çimlerdeki sıralı haçları çıkarırsanız, bu ev herhangi bir mahalledeki normal bir evdi. Fakat burası normal bir mahalle değildi ve haçlar da bir yere gitmiyordu. Hiçbir zaman.

"Alanda devamlı kalan bir bekçi olmasını istiyorlar, bu nedenle altmışlı yıllarda bu evi inşa etmişler." Howard kontaktan anahtarı çıkardı ve parmaklarını gergince direksiyonda tıkırdattı. "Gerçekten çok üzgünüm Lina. Bildiğini sanıyordum. Şu anda ne düşündüğünü hayal edemiyorum."

"Burası mezarlık." Sesim çok zayıf çıkıyordu.

Çok göz teması kurmadan döndü ve bana baktı. "Biliyorum ve ihtiyacın olan son şey bu sene başından geçenleri sana hatırlatacak bir şey. Fakat bence buraya zamanla alışacaksın. Çok sakin bir yer ve çok ilginç bir tarihi var. Annen burayı çok sevmişti ve on yedi senedir burada yaşadıktan sonra başka bir yerde yaşamayı hayal edemiyorum."

Sesi umut doluydu ama ben koltuğuma geri düşmüştüm, zihnimin içinde bir soru sürüsü uçmaktaydı. *Madem burayı o*

kadar çok sevmişti, o zaman neden bana hiç bahsetmedi? Neden hastalanıncaya kadar senden hiç bahsetmedi? Ve kutsal olan her şey aşkına, senin benim babam *olduğun gibi ufacık bir detayı neden hiç söylemedi?*

Howard sessizliğimi bir dakikalığına sindirdikten sonra araba kapısını açtı. "Hadi içeri girelim. Bavulunu ben getiririm."

Bir doksan beş boyuyla arabanın arkasına gitti. Dikiz aynasından onu izleyebilmek için öne eğildim. Büyükannem boşlukları doldurmakta iyiydi. *O senin baban; bu nedenle annen, senin onunla yaşamanı istedi.* Sanırım böyle bir şeyin çıkacağını fark etmeliydim. Fakat annemin, bu eski-iyi-arkadaşı Howard'ın gerçek kimliğinden en azından *bahsedeceğini* düşünürdüm.

Howard bagajı kapattı ve ben oturduğum koltukta doğrulup sırt çantamı karıştırıp zaman kazanıyordum. Lina, *düşün. Yabancı bir ülkede yalnızsın, dev gibi bir adam daha yeni baban olarak hayatına girdi ve yeni evin bir zombi filminin seti olabilirmiş gibi görünüyor. Bir şeyler yap.*

Ama ne? Araba anahtarlarını Howard'dan çalmaktan başka, o evin içine girmekten kaçınmak için bir yol düşünemiyordum. En nihayetinde emniyet kemerimi çözdüm ve onu evin giriş kapısına kadar takip ettim.

İçeride, ev gereksiz derecede normaldi, sanki yeterince çabalarsa bulunduğu yeri telafi edebilirmiş gibi duruyordu. Howard bavulumu ön kapının orada bıraktı ve birlikte, içinde iki fazlasıyla doldurulmuş sandalye ve bir deri koltuk bulunan salona girdik. Duvarlarda, birçok eski seyahat posteri vardı ve tüm ev sarımsak ve soğan banyosu yapmış gibi kokuyordu. Ama iyi anlamda. Elbette.

"Evine hoş geldin," dedi Howard, odadaki büyük ışığı yakarak. Yeni bir panik tam yüzümden vurdu ve Howard yüzümdeki ifadeyi görünce ürktü. "Yani demek istediğim, İtalya'ya hoş geldin. Burada olduğun için çok mutluyum."

"Howard?"

"Merhaba Sonia."

Uzun, ceylan gibi bir kadın odaya girdi. Howard'dan belki bir-kaç yaş büyüktü, kahve tenliydi ve her bir kolunda altın bileklikler vardı. Çok güzeldi ve ayrıca şoke olmuştu.

"Lina," dedi, ismimi dikkatle telaffuz ederek. "Sonunda gelebildin. Uçuşların nasıldı?"

Ağırlığımı bir ayaktan öbürüne verdim. Birileri bizi tanıştıracak mıydı? "Uçuşlar gayet iyiydi. Sonuncusu gerçekten uzundu."

"Geldiğine çok sevindik." Bana doğru yöneldi uzun bir sessizlik oldu.

En sonunda öne doğru bir adım attım. "Ee... sen Howard'ın eşi misin?"

Howard ve Sonia birbirlerine baktılar, sonra resmen uluyarak gülmeye başladılar.

Lina Emerson. Komedi dâhisi.

Sonunda Howard kendini kontrol altına aldı. "Lina, bu Sonia. Kendisi mezarlığın yönetici asistanı. Burada benden uzun süredir çalışıyor."

"Ondan yalnızca birkaç ay önce başladım," dedi Sonia gözlerindeki yaşları silerek. "Howard beni hep dinozormuşum gibi tanıtıyor. Benim evim de bu arsada, anıta biraz daha yakın."

"Burada kaç kişi yaşıyor?"

"Sadece ikimizdik. Şimdi üçümüz," dedi Howard.

"Ve yaklaşık dört bin asker," Sonia ekledi, sırıtarak. Gözlerini kısarak Howard'a baktı ve ben de tam zamanında ona baktım, onu telaşla elini gırtlağının üzerinden geçirirken yakaladım. Sözsüz iletişim. Harika.

Sonia'nın gülümsemesi yok oldu. "Lina, karnın aç mı? Lazanya yapmıştım."

O koku bu kokuymuş demek. "Bayağı açım," diyerek kabul ettim. Aslında daha bile açtım.

"İyi. Spesiyalimi hazırladım. Ekstra sarımsaklı, sarımsaklı ekmek ile lazanya."

"Harika!" dedi Howard, yarışma programına çıkmış bir ev

hanımı gibi elini yumruk yapıp zaferle havaya kaldırarak. "Bizi şımartmaya karar vermişsin."

"Özel bir gece olduğu için elimden geleni yapmaya karar verdim. Lina, eminim ellerini yıkamak istersin. Ben servis edeceğim, bizimle yemek salonunda buluşabilirsin."

Howard salonun tam karşısını işaret etti. "Tuvalet hemen orada."

Başımı salladım sonra odadan tam anlamıyla kaçmadan önce sırt çantamı en yakın sandalyeye koydum. Tuvalet ufacıktı, bir klozet ve bir lavabo zar zor sığmıştı. Ellerimi dayanabildiğim en sıcak suda yıkayıp lavabonun kenarındaki bir parça sabunla havaalanı kirini ellerimden çıkarmaya çalıştım.

Ellerimi yıkarken aynada kendi yansımamı gördüm ve homurdandım. Âdeta bulunduğum yere farklı zaman dilimlerinden sürüklenerek gelmiş gibiydim. Ki, adil olmak gerekirse, öyle de olmuştu. Cildimin rengi normalden daha solgundu, sarımsıydı ve gözlerimin altında koyu halkalar oluşmuştu. Hele *saçım*. En sonunda fizik kurallarına karşı gelmeyi başarmıştı. İki elimi de ıslatarak kıvırcık saçlarımı kontrol altına almaya çalıştım fakat bu sadece onları daha da cesaretlendirmiş gibiydi. En sonunda vazgeçtim. Ne var yani Red Bull'u yeni keşfetmiş bir kirpiye benziyorduysam? Babalar çocuklarını oldukları gibi kabul etmeliydi, değil mi?

Banyonun dışında müzik başladı ve gerginliğim küçük bir ateşten kamp ateşine döndü. Gerçekten de akşam yemeği yemem gerekiyor muydu? Belki de bir odaya çıkıp tüm bu mezarlık olayını sindirene kadar saklanabilirdim. Ya da sindirmeyebilirdim. Fakat sonra midem protesto edercesine guruldadı ve *öff*. Akşam yemeği yemem gerekiyordu.

Howard yemek salonuna girdiğimde ayağa kalkarak, "Ah, işte geldi," dedi. Yemek masasına kırmızı ekoseli bir masa örtüsü örtülmüştü ve hole yakın bir iPod'dan tanıdık gelen eski bir rock şarkısı çalıyordu. Karşılarındaki sandalyeme geçtim. Howard da oturdu.

"Umarım açsındır. Sonia çok iyi bir aşçıdır, sanıyorum yanlış alanda çalışıyor." Howard'ın sesi artık baş başa olmadığımız için daha rahat geliyordu.

Sonia hemen cevap verdi. "İmkânı yok. Bu anıtta çalışmak benim kaderimde var."

"Gerçekten lezzetli gözüküyor." Yani "lezzetli" derken, *harika* demek istemiştim. Buharı tüten bir tepsi lazanyanın yanında, kalın dilimlenmiş sarımsaklı ekmek ile domateslerle ve çıtır görünümlü marullarla dolu bir salata kâsesi vardı. Masaya dalmamak için içimdeki tüm iradeyi kullanmam gerekti.

Sonia lazanyayı dilimledi ve tabağımın tam ortasına büyük akışkan bir kare dilim koydu. "Lütfen ekmekten ve salatadan da al. *Buon appetito.*"

"*Buon appetito,*" diye tekrar etti Howard.

"*Buon appe...* bir şeyler," diye geveledim.

Herkese servis edildikten sonra, çatalımı kaldırdım ve lazanyaya saldırdım. Büyük ihtimalle vahşi bir hayvana benzediğimi biliyordum ama sadece havaalanı yemeğiyle geçen uzun bir günün ardından kendime engel olamıyordum. O porsiyonlar *minicikti*. En sonunda nefes almak için başımı kaldırdığımda, Sonia ve Howard bana bakıyordu, Howard biraz korkmuş gözüküyordu.

"Ee Lina, neler yapmaktan hoşlanırsın?" diye sordu Sonia.

Peçetemi aldım. "Sofra adabımla insanları ürkütmenin dışında mı?"

Howard kıkırdadı. "Büyükannen bana koşmayı sevdiğini söyledi. Haftada yaklaşık altmış dört kilometre koştuğunu ve üniversitede de koşmak istediğini söyledi."

"Bu da iştahını açıklıyor." Sonia bir parça lazanya daha çıkardı ve ben de memnuniyetle tabağımı uzattım. "Okulda koşuyor musun?"

"Koşuyordum. Yıldızlar arazi koşusu takımındaydım ama haberi aldığımızda bıraktım."

İkisi de bana baktı.

"... kanser haberini öğrendiğimiz zaman? Hastane çok zaman alıyordu ve ben de tüm buluşmalar ve diğer işler için şehre gitmek istemedim."

Howard başını salladı. "Bence mezarlık bir koşucu için harika bir yer. Geniş alan ve güzel pürüzsüz yollar var. Burada önceden çok koşardım. Şişmanlayıp tembelleşene kadar."

Sonia gözlerini devirdi. "Ah, lütfen. Sen istesen de şişmanlayamazsın." Sarımsaklı ekmek sepetini bana doğru itti. "Annenle arkadaş olduğumuzu biliyor muydun? Çok tatlıydı. Çok yetenekli ve hayat dolu biriydi."

Hayır, bana bundan da bahsetmedi. Özenle hazırlanmış bir kaçırılma senaryosuna yem düşüyor olmam mümkün müydü? İnsan kaçıranlar size hayatınızda yediğiniz en lezzetli lazanyadan iki dilim yedirir miydi? Ve eğer ısrar etseniz, size tarifini verirler miydi?

Howard boğazını temizledi ve dikkatimi sohbete geri getirdi. "Pardon. Şey, hayır. Senden hiç bahsetmemişti."

Sonia, yüzü ifadesiz bir şekilde başı ile onayladı. Howard önce ona sonra bana baktı. "Büyük ihtimalle yorgun hissediyorsundur. Aramak istediğin kimse var mı? Büyükannene uçağın vardığında mesaj attım ama istersen onu arayabilirsin. Cep telefonumda uluslararası paketim var."

"Addie'yi arayabilir miyim?"

"O, birlikte yaşadığın arkadaşın mı?"

"Evet ama laptopum yanımda. Onun yerine FaceTime'dan da arayabilirim."

"Bu akşam internet çalışmayabilir. İtalya çok da son teknolojiye sahip bir ülke değil ve internet bağlantımız bütün gün çok yavaştı. Yarın birisi kontrol etmeye gelecek ama o zamana kadar benim telefonumu kullanabilirsin."

"Teşekkürler."

Howard sandalyesini geri itti. "Şarap isteyen var mı?"

"Evet, lütfen," dedi Sonia.

"Lina?"

"Şey... henüz reşit değilim."

Howard gülümsedi. "İtalya'da içki içme yaşı yoktur, yani sanıyorum buralarda işler biraz değişik. Ama teklif var ısrar yok."

"Ben almayacağım."

"Hemen dönerim." Mutfağa doğru gitti.

Oda yaklaşık on saniye kadar sessizdi, sonra Sonia çatalını masaya bıraktı. "Burada olduğun için çok mutluyum Lina. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa sadece bir mezar taşı ileride olduğumu bilmeni isterim."

"Teşekkürler." Gözlerimi sol omzunun hemen üstünde bir noktaya odakladım. Yetişkinler etrafımdayken hep kendilerini çok kasıyorlardı. Eğer yeterince kibar olurlarsa annemi kaybetmiş olduğum gerçeğini telafi edebileceklerini düşünüyorlardı. Bu biraz sevimli ama aynı zamanda korkunçtu.

Sonia mutfağa doğru baktı ve sonra sesini alçalttı. "Sana sormak istediğim bir şey var. Yarın herhangi bir saatte bana uğrayabilir misin? Sana vermek istediğim bir şey var."

"Ne?"

"Geldiğin zaman konuşuruz. Bu gece sadece yerleşmeye odaklan."

Başımı sallamakla yetindim. Yerleşmeye mümkün olduğunca az odaklanacaktım. Bavulumu bile boşaltmayacaktım.

Yemekten sonra Howard bavulumu yukarı taşımak konusunda ısrar etti. "Umarım odanı seversin. Birkaç hafta önce odayı yeniden boyayıp, yeniden dekore ettim ve sanırım güzel oldu. Yazın çoğu pencereyi açık tutuyorum böylelikle daha serin oluyor ama istersen kendi pencereni kapatabilirsin."

Çok hızlı konuşuyordu, sanki konuşmasını prova etmiş gibiydi. Bavulumu ilk odanın kapısının önünde yere koydu.

"Tuvalet hemen koridorun sonunda. Birkaç yeni sabun ve şampuan koydum. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle yarın gidip alırım, tamam mı?"

"Tamam."

"Ayrıca daha önce söylediğim gibi, internet yer yer çalışıyor ama denemek istediğine karar verirsen, ağ ismi *'Amerikan Mezarlığı'*."

Tabii ki öyleydi. "Wi-Fi şifresi ne?"

"Kaybedilenler Duvarı. Tek kelime."

"'Kaybedilenler Duvarı'," diye tekrar ettim. "O ne demek?"

"Anıtın bir kısmı. Bedenleri bulunamayan askerlerin isimlerinin listelendiği birçok taş tablet var. Eğer istersen sana yarın gösterebilirim."

"Hayır. Teşekkür ederim. Şey, ben bayağı yorgunum, yani..." Kapıya doğru yöneldim.

Ne demek istediğimi anladı ve bana bir cep telefonu ile bir kâğıt parçası uzattı. "Amerika'yı nasıl arayabileceğini yazdım. Bölge kodunun yanında bir de ülke kodu girmen gerekiyor. Eğer bir sorun yaşarsan bana haber ver."

Kağıdı cebime koydum.

"İyi geceler Lina."

"İyi geceler."

Arkasını dönüp koridora doğru yürüdü. Kapıyı açtım ve bavulumu odaya sürükledim. Omuzlarımın en sonunda yalnız kalmanın verdiği rahatlıkla gevşediğini hissettim. *Yani gerçekten buradasın,* diye düşündüm. *Sadece sen ve dört bin yeni arkadaşın.* Kapıda bir kilit vardı, kilidi tatmin edici bir *klik* ile çevirdim. Sonra, kendimi Howard'ın "güzel" diye tabir ettiği şeye hazırlayarak yavaşça arkamı döndüm. Fakat kalbim âdeta durdu. Çünkü **vay canına.**

Oda mükemmeldi. Komodinin üstündeki sevimli lambadan gelen loş ışık odayı aydınlatıyordu ve antika görünümlü yatak yaklaşık yüz süs yastığıyla süslenmişti. Boyanmış bir masa ve bir şifoniyer odanın zıt taraflarında duruyordu. Kapının yanındaki duvarda büyük oval bir ayna asılıydı. Komodinin ve şifoniyerin üstünde birkaç çerçeve bile vardı, sanki benim onları doldurmamı bekliyorlardı.

Oda âdeta *beni* yansıtıyordu. Benimle daha önce hiç tanışma-

mış birinin hayalimdeki odayı oluşturması nasıl mümkün olabilirdi? Belki de durumlar o kadar da kötü olmayacaktı.

Sonra odama ani bir rüzgâr esti ve dikkatimi büyük, açık pencereye çekti. Kendi kuralımı görmezden geldim: *Gerçek olamayacak kadar güzel duruyorsa muhtemelen değildir.* Cama doğru yürüdüm ve başımı çıkardım. Mezar taşları ay ışığında sıralı dişler gibi parlıyordu. Her şey karanlık ve ürkütücü şekilde sessizdi. Hiçbir güzellik böyle bir manzarayı telafi edemezdi.

Başımı içeri soktum ve cebimden kağıdı çıkardım. Kaçışımı planlamanın zamanı gelmişti.

Bölüm 2

SADİE DANES, GEZEGENDEKİ EN KÖTÜ İNSANLARDAN biri olabilirdi ama kalbimde hep özel bir yeri olacaktı. Çünkü en iyi arkadaşımı ona borçluydum.

Yedinci sınıfın başıydı. Addie, Los Angeles'tan Seattle'a yeni taşınmıştı. Bir gün beden dersinden sonra, Sadie'nin, bazı sınıf arkadaşlarımızın aslında sutyene ihtiyacı olmadığı konusunda yaptığı bir yoruma kulak misafiri olmuştu. Ki gerçekçi olalım, yedinci sınıftaydık; içimizden sadece yaklaşık yüzde birinin gerçekten sutyene ihtiyacı vardı. Tek sorun, özellikle benim sutyene daha az ihtiyacım vardı ve herkes beni kastettiğini biliyordu. Bu sırada ben onu duymazdan geliyordum (yani on iki yaşındaki başımı dolabın içine sokup gözyaşlarımı engellemeye çalışıyordum). Addie, soyunma odasından çıkarken Sadie'ye yumruk atmayı kendine görev edinmişti. O gün beni savunmuştu ve asla beni savunmayı bırakmamıştı.

"Git buradan, arayan Lina olabilir." Addie'nin sesi uzaktan gelmişti, sanki telefonu yüzünden uzak tutuyormuş gibi. "Alo?" dedi ahizeye doğru.

"Addie, benim Lina."

"Lina! WYATT, GİT BURADAN." Erkek kardeşi ile arasında boğuk bir bağrışma ve ardından Meksika bıçak kavgasına benzer sesler geldi. Addie'nin üç ağabeyi vardı ve ona prensesler gibi bakmaktansa hepsi ona erkek gibi davranmak konusunda

âdeta fikir birliğine varmıştı. Bu onun kişiliği hakkında birçok şeyi açıklıyordu.

"Kusura bakma," dedi nihayet telefona döndüğünde. "Wyatt tam bir gerizekâlı. Biri telefonunu ezmiş ve şimdi annemler kendi telefonumu onunla paylaşmamı istiyor. Telefonuna ne olduğu umurumda bile değil, onun mağara adamı arkadaşlarına telefon numaramı vermeyeceğim."

"Hadi ama, *o kadar da* kötü değiller."

"Kes şunu. Öyle olduklarını biliyorsun. Dün gece bir tanesini bizim kahvaltı gevreğimizi yerken yakaladım. Bütün bir kutuyu bir karıştırma kabına boşaltmıştı ve bir çorba kepçesi ile yiyordu. Wyatt'ın evde olduğunu bile sanmıyorum."

Gülümsedim ve bir müddet gözlerimi kapadım. Eğer Addie süper kahraman olsa, süper gücü kesinlikle En İyi Arkadaşının Normal Hissetmesini Sağlama Yeteneği olurdu. Cenazeden sonraki birkaç karanlık haftada beni evden çıkarıp koşmaya götüren ve yemek yemek, duş almak gibi şeyleri yapmam konusunda ısrar eden kişi o olmuştu. Asla hak edemeyeceğinizi bildiğiniz arkadaşlardandı.

"Bekle. Neden Wyatt'ın arkadaşlarından bahsederek vakit kaybediyoruz? Howard ile tanıştığını düşünüyordum."

Gözlerimi açtım. "Babamı mı kastediyorsun?"

"Ona bu şekilde hitap etmeyi reddediyorum. Onun baban olduğunu iki ay öncesine kadar bilmiyorduk bile."

"Daha az bir süre öncesine kadar," dedim.

"Lina beni meraktan öldüreceksin. Nasıl biri?"

Yatak odamın kapısına doğru baktım. Aşağıda hâlâ müzik çalıyordu ama yine de alçak sesle konuşmaya başladım. "Şu kadarını söyleyeyim, buradan bir an önce kurtulmam gerek. Bir an önce."

"Nasıl yani? Tuhaf biri mi?"

"Hayır, aslına bakarsan iyi biri gibi ve neredeyse bir NBA oyuncusu kadar uzun, ki bu şaşırtıcı. Ama bu kötü olan kısmı değil." Derin bir nefes aldım. Addie'nin tam dramatik bir etkiye

ihtiyacı vardı. "Howard bir mezarlık bekçisi. Bu da benim bir mezarlıkta yaşamam gerektiği anlamına geliyor."

"NE?"

Onun patlamasına hazırdım, telefonu kulağımdan uzak tutuyordum.

"Bir *mezarlıkta* mı yaşamak zorundasın? Adam *mezar kazıcısı falan gibi bir şey* mi?" Son kısmı fısıldayarak söylemişti.

"Artık burada defin yaptıklarını sanmıyorum. Tüm mezarlar İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma."

"Sanki bu daha mı iyi! Lina seni oradan çıkarmamız gerek. Bu adil değil. İlk önce anneni kaybettin sonra da dünyanın diğer ucunda, bir anda baban olduğunu söyleyen bir adamla yaşamak zorunda kaldın. O da bir *mezarlıkta* yaşıyor. Hadi ama, bu çok fazla."

Masaya oturdum, sandalyeyi sırtım pencereye dönene kadar çevirdim. "İnan bana, nasıl bir şeye bulaştığımı bilseydim, daha hızlı dönerdim. Burası çok *tuhaf*. Her yerde mezar taşları var ve medeniyetten çok uzaktaymışız gibi geliyor. Buraya gelirken yolda bazı evler gördüm ama onlar dışında mezarlığı sadece orman çevreliyormuş gibi."

"Kapat çeneni. Seni almaya geliyorum. Uçak bileti ne kadar? Üç yüz dolardan fazla mı? Çünkü yangın musluğu ile yaşadığımız küçük çarpışmadan sonra elimde bir tek o kadar var."

"O kadar sert vurmadın bile!"

"Onu tamirciye anlat. Görünüşe bakılırsa tüm tamponun değiştirilmesi gerekiyormuş. Ben de tamamen seni suçluyorum. Eğer yanımda müziğe eşlik ediyor olmasaydın muhtemelen ben de sana katılmak zorunda kalmazdım."

Sırıttım. Bağdaş kurmak için bacaklarımı yukarı çektim. "Radyoda eski bir Britney Spears şarkısı çaldığında kendini kontrol edememen *kesinlikle* benim suçum değil. Ödemek için yardıma ihtiyacın var mı? Hesabımı büyükannem ve büyükbabam kontrol ediyor ama aylık bir cep harçlığı alıyorum."

"Hayır tabii. İtalya'dan dönmek için parana ihtiyacın olacak. Annemle babamın senin tekrar burada yaşamanı isteyeceklerine

eminim. Annem üzerimde iyi bir etkin olduğunu düşünüyor. Bulaşıkları bulaşık makinesine koyuyor olduğun gerçeğini aşması bir ayını falan aldı."

"Ee, *gerçekten* de harika biriyimdir."

"Bir de bana sor. Tamam, onlarla yakında konuşurum. Yalnızca annem sakinleşene kadar beklemek zorundayım. Wyatt için büyük bir futbol bağış kampanyasından sorumlu ve sanırsın bir sosyete balosu düzenliyor. Ciddiyim, çok fazla stres yapıyor. Dün akşam kimse yaptığı fırında makarnayı yemediği için âdeta aklını kaçırdı."

"Onun fırında makarnasını severim. Ton balıklı olan, değil mi?"

"Öğk, sevmiyorsundur. Büyük ihtimalle bir kilometrelik koşudan geldiğin için açlıktan ölüyordun. Ayrıca sen her şeyi yersin."

"Haklısın," diyerek itiraf ettim. Ayaklarımı tekrar yere bastım. "Fakat Addie, şunu unutmayalım, ikna etmek konusunda endişelenmemiz gereken kişi büyükannem. Burada yaşamam için çok hevesli."

"Bu çok anlamsız. Neden seni dünyanın bir ucuna yabancı biriyle yaşaman için gönderiyor? Onu tanımıyor bile."

"Bana kalırsa başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Havaalanına giderken bana büyükbabamla birlikte bir bakım evine yerleşmeyi düşündüğünü söyledi. Büyükbabama bakmak artık çok zor olmaya başladı."

"Bu nedenle sen de *bizimle* yaşamalısın," dedi iç çekerek.

"Merak etme, sen Büyükanne Rachelle'i bana bırak. Ben onu şu tüm yaşlıların sevdiği karamel şekerinden almaya götürürüm ve neden Bennettların evinin senin için en iyi seçenek olduğu hakkında onunla konuşurum."

"Teşekkürler Addie." İkimiz de konuşmayı bıraktık, böceklerin ve Howard'ın müziğinin sesi aramızdaki kısa sessizliği doldurdu. Telefonun içinden kıvrılarak geçip Seattle'a ulaşmak istiyordum. Addie olmadan nasıl hayatta kalacaktım?

"Neden bu kadar sessizsin? Mezar kazıcı mı orada?"

"Yatak odamdayım ama sesin bu evde çok yankılandığını hissediyorum. Beni duyabiliyor mu duyamıyor mu bilmiyorum."

"Harika. Yani özgürce konuşamıyorsun bile. Senin iyi olduğunu anlamam için bir kod bulmamız gerek. Eğer esir tutuluyorsan 'mavi kuş' de."

"'Mavi kuş' mu? Bu kodun kulağa sıradışı gelmeyen bir kelime olması gerekmiyor muydu?"

"Lanet olsun. Şimdi benim de kafam karıştı. Kelimeyi söyledin ama ne kastettiğini bilmiyorum. Esir tutuluyor musun tutulmuyor musun?"

"Hayır Addie. Esir tutulmuyorum," dedim iç geçirerek. "Anneme verdiğim söz dışında esir değilim."

"Evet ama yanlış beyan nedeniyle verdiğin sözler gerçekten sayılır mı? Alınma ama annen neden İtalya'ya gitmen gerektiği konusunda çok da *açık sözlü* değildi."

"Biliyorum," dedim nefesimi vererek. "Bunun için bir sebebi olduğunu umuyorum."

"Belki."

Omzumun üstünden cama baktım. Ay ışığı karanlık ağaç yüzeyine vuruyordu. Başka bir şey bilmesem manzaranın muhteşem olduğunu düşünürdüm. "Gitmem gerek. Howard'ın telefonunu kullanıyorum ve büyük ihtimalle bir servete mal oluyordur."

"Tamam. En yakın zamanda beni tekrar ara ve cidden merak etme. Seni oradan en yakın zamanda çıkaracağız."

"Teşekkürler Addie. Umarım yarın seninle FaceTime yapabiliriz."

"Bilgisayarımın başında bekliyor olacağım. İtalya'da nasıl görüşürüz diyorlar? 'Çuu'? 'Çauv'?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Yalancı. Her zaman dünyayı gezmekten bahseden sendin."

"Merhaba ve görüşürüz için '*ciao*' diyorlar."

"Biliyordum. *Ciao* Lina."

"*Ciao.*"

Görüşmemiz sonlandı, boğazım düğümlenirken telefonu masanın üstüne koydum. Onu şimdiden özlemiştim.

"Lina?"

Howard! Neredeyse sandalyemden düşüyordum. Gizlice beni mi dinliyordu?

Aceleyle ayağa kalktım ve kapıyı biraz araladım. Howard elinde bir düğün pastası gibi dizilmiş birkaç beyaz havlu ile koridorda duruyordu.

"Umarım seni rahatsız etmiyorumdur," dedi hızlıca. "Sana bunları vermek istediğimi hatırladım."

Yüzünü inceledim ama yüzü krem şanti gibi yavandı. Belli ki akraba olmak hiçbir şey ifade etmiyordu. Addie ile olan konuşmamı duymuş muydu hiçbir fikrim yoktu.

Bir saniyeliğine tereddüt ettikten sonra kapıyı biraz daha araladım ve havluları ondan aldım. "Teşekkürler. Telefonun da burada." Masadan telefonu aldım ve ona verdim.

"Ee... Ne düşünüyorsun?"

Kıpkırmızı oldum. "Ne hakkında?"

"Odan hakkında."

"Ah. Harika. Gerçekten güzel."

Suratına büyük, rahatlamış bir gülümseme yayıldı. Bu kesinlikle gecenin başından beri ilk gerçek gülümsemesiydi ve sanki üzerinden yüz kilo ağırlık kalkmış gibi rahatlamış gözüküyordu. Ayrıca gülümsemesi biraz asimetrikti.

"Harika." Kapının çerçevesine yaslandı. "Muhteşem bir zevkim olmadığını biliyorum ama odanın güzel olmasını istedim. Bir arkadaşım masayı ve şifonyeri boyamama yardım etti ve aynayı Sonia ile bir bit pazarında bulduk."

Of. Şimdiyse onu İtalya'da benim beğeneceğimi düşündüğü şeyleri bulmak için dolanıp dururken hayal ettim. Bu ani ilgi nedendi? Bildiğim kadarıyla bana bir doğum günü kartı bile yollamamıştı.

"Bu kadar uğraşmana gerek yoktu," dedim.

"Çok zamanımı almadı. Gerçekten."

Tekrar gülümsedi ve uzun rahatsız edici bir sessizlik oldu. Bütün gece sanki hiç ortak yönümün olmadığı, hiç tanımadığım biriyle randevudaymışım gibi geçmişti. Hayır daha da kötüydü. Çünkü ortak bir yönümüz *vardı*. Sadece bunun hakkında konuşmuyorduk. *Ne zaman bundan bahsedecektik?*

Umarım hiçbir zaman bahsetmezdik.

Howard başını salladı. "Peki, iyi geceler Lina."

"İyi geceler."

Adımları koridorda yavaşça yok oldu. Kapıyı kapattım ve tekrar kilitledim. On dokuz saatlik yolculuk en sonunda alnımda etkisini göstermeye başlamıştı. İnanılmaz bir baş ağrım vardı. Bugünün bitme zamanı gelmişti.

Havluları şifoniyerimin üstüne koydum ve ayakkabılarımı çıkardım. Yatağa doğru uçarak atladım ve süs yastıklarını odanın her yönüne attım. *Nihayet.* Yatak göründüğü kadar yumuşaktı ve çarşaflar harika kokuyordu, eskiden annemle asarak kuruttuğumuz zamanlar gibi kokuyordu. Yorganın altına kıvrılıp ışığı kapattım.

Aşağıdan yüksek sesli kahkahalar duyuluyordu. Müzik hâlâ son sesti ve ya bulaşıkları topluyor ya da evin içinde yüksek sesle kroket oynuyorlardı, kimin umurundaydı? Geçirdiğim günden sonra her yerde uykuya dalabilirdim.

Howard'ın sesi bilincimi yerine getirdiğinde belirsiz bir yarı uyku aşamasına yeni girmiştim.

"Çok sessiz biri."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bunun şaşırtıcı olduğunu düşünmüyorum, durumunu göz önünde bulundurursak," diye cevapladı Sonia.

Parmağımı bile kıpırdatmadım. Görünüşe bakılırsa Howard sesin açık pencerelerden seyahat edebileceğini düşünmemişti.

Sesini alçalttı. "Tabii ki. Biraz şaşırtıcıydı. Hadley çok..."

"Hayat dolu mu? Gerçekten de öyleydi. Fakat Lina seni şaşırtabilir. Annesinin canlılığından biraz barındırdığını görürsem hiç şaşırmam."

Howard sessizce güldü. "Canlılık. Öyle de denebilir."

"Ona biraz zaman tanı."

"Tabii ki. Akşam yemeği için tekrar teşekkürler, çok lezzetliydi."

"Benim için bir zevkti. Yarın ziyaretçi merkezinde olmayı planlıyorum. Ofiste olacak mısın?"

"Uğrayacağım. İşten erken çıkıp Lina'yı şehre götürmek istiyorum."

"İyi bir fikir. İyi geceler patron." Sonia'nın adımları çakıl taşlı yolda duyuluyordu ve bir müddet sonra evin giriş kapısı tekrar açılıp kapandı.

Gözlerimi kapatmaya çalıştım ama sanki damarlarımın içinde gazoz dolaşıyordu. Howard ne bekliyordu ki? Hayatımda hiç tanışmadığım birinin yanına taşınma konusunda aşırı mutlu olacağımı mı? Bir mezarlıkta yaşamak için süper heyecanlı olacağımı mı? Buraya gelmek istemediğim büyük bir sır değildi. Buraya gelmeyi sadece büyükannem en büyük kozu kullanmış olduğu için kabul etmiştim: *Annene söz verdin.*

Ayrıca neden bana "sessiz biri" demişti? Sessiz biri denmekten *nefret ediyordum.* İnsanlar bunu hep bir eksiklik gibi söylerdi, sanki her şeyi bir anda öylece söylemediğim için soğuk ve kibirliydim. Annem anlamıştı. *İnsanlara alışman uzun sürüyor olabilir ama bir kez ısındığında tüm odayı aydınlatıyorsun.*

Gözlerime yaşlar doldu, yatağın içinde döndüm, yüzümü yastığıma bastırdım. Artık altı ay olmuştu, bazen saatlerce onsuz her şey yolundaymış gibi davranabiliyordum. Fakat hiçbir zaman uzun sürmüyordu. Anlaşılan o ki gerçek, Addie ile çarptığımız o yangın musluğu kadar sert ve acımasızdı.

Ve ben hayatımın sonuna kadar onsuz yaşamak zorundaydım. Gerçekten.

Bölüm 3

"BAK, O CAM AÇIK. İÇERİDE BİRİ OLMALI."

Ses neredeyse kulağımın içindeydi. Dimdik oturdum.

Neredeydim? Ah. Evet. Bir mezarlıkta. Tek farkı şu an güneşe boğulmuş olmasıydı ve yatak odam 890 dereceydi. Aşağı yukarı.

"Nereye gitmen gerektiğini söyleyen tabelalar koymayı akıl edemiyorlar mı?" Bir kadın sesiydi, aksanı barbekü sosu kokusu gibi keskindi.

Bir adam cevap verdi. "Gloria, burası birinin evi gibi duruyor. Bence kurcalamamalıyız..."

"Alooo! Merhaba? Kimse var mı?"

Çarşaflarımı ittim ve yataktan çıktım, az kalsın süs yastığı dağının üstüne düşüyordum. Hâlâ giyiniktim. O kadar yorgundum ki, pijama giymek aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Mer-ha-baa," diye bağırdı kadın yine. "Kimse var mı?"

Kimseyi korkutmamak için saçımı topuz yaptım sonra cama gidip sesleri ile *tamamen* uyumlu iki kişiyi gördüm. Kadının itfaiye arabası gibi kırmızı saçları vardı ve yüksek bel bir şort giyiyordu. Adam ise balıkçı şapkası takmıştı ve boynunda kocaman bir kamera asılıydı. Bel çantaları bile vardı. Kıkırdamamı bastırdım. Addie ile ben bir keresinde Sıradan Turistler olarak bir kostüm yarışması kazanmıştık. Bu ikisi bizim ilham kaynağımız olabilirlerdi.

"Mer-ha-ba," dedi Sıradan Turist yavaşça. Beni işaret etti.

"İngilizce anlıyor siz?"

"Ben de Amerikalıyım."

"Çok şükür! Howard Mercer'ı arıyorduk, bekçiyi? Onu nerede bulabiliriz?"

"Bilmiyorum. Ben... buralarda yeniyim." Manzara dikkatimi çekti ve başımı kaldırdım. Penceremden görünen ağaçlar doygun kadifemsi bir yeşildi ve gökyüzü belki hayatımda gördüğüm en canlı maviydi. Fakat hâlâ bir mezarlıktaydım. Tekrarlıyorum: Hâlâ. Bir. Mezarlıktaydım.

Sıradan Turist önce adama sonra bana baktı ve ağırlığını bir kalçasına verip bana, *benden o kadar kolay kurtulamazsın* bakışı attı.

"Evde mi değil mi bir kontrol edeyim."

"İşte şimdi oldu," dedi. "Biz ön tarafta olacağız."

Bavulumu açtım ve üzerime beyaz askılı bir bluz ve koşucu şortu giyip aşağıya indim. Ana kat oldukça küçüktü ve Howard'ın yatak odası dışında görmediğim tek oda çalışma odasıydı. Duvarlar çerçevelenmiş Beatles albümleri ve fotoğraflarla doluydu. Howard ve birkaç kişinin daha devasa, muhteşem bir file kova kova su attıkları bir fotoğrafın önünde durdum. Kargo pantolon ve bir safari şapkası giyiyordu. Bir doğa macera şovunun yıldızıymış gibi duruyordu. *Howard Yabani Hayvanları Yıkıyor.* Kesinlikle geçen on altı yılı annemi ve beni özleyerek geçirmemişti.

"Üzgünüm Sıradan Turistler. Howard burada değil." Ön kapıya doğru yürüdüm, Sıradan çifte, onlara yardım edemeyeceğimi söylemeye hazırdım ama salona girdiğimde elektrik çarpmış gibi zıpladım. Kadın beni ön tarafta beklemekle kalmamıştı, yüzünü cama yapıştırmış bana kocaman bir böcek gibi bakıyordu.

Buraya, buraya! dedi parmağıyla ön kapıyı göstererek.

"Dalga geçiyor olmalısın." Elimi göğsüme koydum. Kalbim dakikada sanıyorum milyon kez atıyordu. Bir mezarlıkta yaşamanın daha çok... ölü olacağını düşünürdüm. *Ba dum tss!* İlk

resmi mezarlık şakam ve kendi mezarlık şakama ilk resmi göz devirişim.

Kapıyı iterek açtım ve kadın birkaç adım geri gitti.

"Kusura bakma tatlım. Seni korkuttum mu? Gözlerin yerlerinden çıkacakmış gibi gözüküyordu." Şu kıyafete yapıştırılan isim etiketlerinden takıyordu. MERHABA BENİM İSMİM GLORIA.

"İçeri bakacağımızı... beklemiyordum." Başımı salladım.

"Üzgünüm, fakat Howard evde değil. Bir ofisten bahsetmişti, belki oraya gidip bakabilirsiniz?"

Gloria başını salladı. "A-hah. A-hah. Ama sorunumuz şu, şekerim. Tur otobüsü gelene kadar sadece üç saatimiz var ve biz her şeyi gördüğümüzden emin olmak istiyoruz. Bay Mercer'ı aramak için dolanıp duracak kadar vaktimiz olduğunu düşünmüyorum."

"Ziyaretçi merkezini gördünüz mü? Orada çalışan bir kadın var, o Howard'ın nerede olduğunu bilebilir."

"Sana orayı denememiz gerektiğini söylemiştim," dedi adam. "Burası bir *ev*."

Gloria, "Hangisi ziyaretçi merkezi?" diye sordu. "Girişin yanındaki bina mıydı?"

"Üzgünüm, gerçekten bilmiyorum." Çünkü sanıyorum bir önceki gece bana bakan mezar taşı ordusu karşısında panik olduğum için hiçbir şeyi fark edememiştim.

Tek kaşını kaldırdı. "Pekâlâ, sana zahmet vermek istemem şekercim ama eminim burayı Alabama'dan gelen iki turistten daha iyi biliyorsundur."

"Aslına bakarsanız bilmiyorum."

"Ne?"

İç geçirdim, eve doğru umut dolu bir bakış daha attım ama tıpkı bir mezar gibi sessizdi. (Iyy! İkinci mezarlık esprisi.) Sanırım bu mezarlıkta yaşama işine balıklama dalmam gerekecekti. Verandaya çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. "Burayı çok bilmiyorum ama yardımcı olmaya çalışacağım."

Gloria keyifle gülümsedi. "Graa-zii."

Merdivenlerden aşağıya indim, ikisi beni takip ediyordu.

Gloria, "Buraya gerçekten de güzel bakıyorlar," diye inceledi. "Gerçekten güzel."

Haklıydı. Çimler o kadar yeşildi ki sanki sprey boya ile boyanmış gibilerdi ve neredeyse her köşede İtalyan ve Amerikan bayraklarının grupları ve onların çevresinde ise Oz Büyücüsü'ne layık gibi duran çiçekler vardı. Mezar taşları beyaz ve parıltılıydı ayrıca gün ışığında hiç de korkutucu görünmüyorlardı. Fakat beni yanlış anlamayın. Hâlâ ürkütücüydüler.

"Bu taraftan gidelim." Howard ile arabayla geçtiğimiz yolda yürümeye başladım.

Gloria beni dirseği ile dürttü. "Eşim ve ben bir gemi gezisinde tanıştık."

Hayır, olamaz. Bana hayat hikâyelerini mi anlatacaktı? Gloria'ya hızlı bir bakış attım, bana içtenlikle gülümsedi. Tabii anlatacaktı.

"Eşini daha yeni kaybetmişti, ismi Anna Maria'ydı. Kibar bir kadındı ama evin temizliği konusunda çok titizdi, şu tüm mobilyaları plastikle saranlardan. Her neyse, kocam Clint birkaç yıl önce vefat etti bu nedenle ikimiz de bekârlar gezisi gemisindeydik. Leziz yemekleri vardı, dağlar kadar karides ve yiyebildiğin kadar dondurma. Karidesleri hatırlıyor musun Hank?"

Hank dinliyormuş gibi durmuyordu. Hızlandım, Gloria da hızlandı.

"Teknede birçok yaşlı azgın herif vardı, pis insanlar ama benim şansıma Hank ile akşam yemeğinde aynı masaya oturtulmuştuk. Gemi daha kıyıya yanaşmadan bana evlenme teklifi etti, yani o kadar emindi. Sadece iki ay sonra evlendik. Tabii ben çoktan yanına taşınmıştım ama işleri aceleye getirdik, şey olmak istemedik, bilirsin..." duraksadı, bana anlamlı bakıyordu.

"Ne?" dedim tereddüt ederek.

Sesinin oktavı düştü. "Nikâhsız birlikte yaşamak istemedik."

Çaresizce mezarlığın çevresine baktım. Ya Howard'ı bulmam gerekiyordu ya da kusacak bir yer. Ya da belki ikisini de.

"İlk iş tüm o mobilyaların üstündeki plastiği sökmekti. İnsan, poposu lanet koltuğa yapışmadan yaşayabilmeli. Değil mi Hank?"

Hank gırtlağından homurdanan bir ses çıkardı.

"Bu bizim için ikinci bir balayı gibi. Hayatım boyunca İtalya'yı görmek istemiştim şimdi de buradayım. Burada yaşadığın için gerçekten de şanslı bir ördeksin."

Vak vak, diye düşündüm.

Yol kıvrıldı ve hemen ilerimizde küçük bir bina belirdi. Ana girişin hemen yanındaydı ve üstünde şöyle bir tabela vardı: ZİYARETÇİLER, BURADA KAYIT YAPTIRIN. ZİYARETÇİLER, EN YAKIN EVİ BULUN VE PENCERESİNDEN İÇERİ BAĞIRIN ile karıştırması çok kolay.

"Sanıyorum geldik, burası," dedim.

Hank, Gloria' ya, "Sana söylemiştim," dedi, sessizliğini bozarak.

"Bana hiçbir şey söylemedin," dedi Gloria sinirle. "Peşimde kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi gezip durdun."

Binanın girişine neredeyse koşarak gittim fakat ben kapının koluna ulaşana kadar kapı sonuna kadar açıldı ve Howard dışarı çıktı. Şort ve parmak arası terlik giyiyordu, sanki Tahiti'ye giden bir uçağa yetişmeye çalışıyormuş gibi gözüküyordu.

"Lina. Henüz uyanacağını düşünmemiştim."

"Bu ikisi eve seni aramaya geldi."

Gloria bir adım öne çıktı. "Bay Mercer? Biz Mobile, Alabama'dan Jorgan ailesi. Büyük ihtimalle e-mailimi hatırlarsınız. Biz mezarlığı gezmek için hususi ve özel tur isteyenleriz. Anlayacağınız kadarıyla, kocam Hank'in İkinci Dünya Savaşı'nın tarihine özel bir ilgisi var. Söylesene Hank."

"Büyük bir ilgi," dedi Hank.

Howard düşünceli bir biçimde başını salladı ama dudaklarının yanları seyirdi. "Pekâlâ, sadece bir tur var ama eminim ki Sonia size bu konuda yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır. Neden içeri girmiyorsunuz, Sonia işlemlerinizi başlatsın."

Gloria ellerini çırptı. "Bay Mercer, konuşmanızdan sizin de Güneyli olduğunuz anlaşılıyor. Neredensiniz? Tennessee?"

"Güney Carolina."

"Ben de onu kastetmiştim. Güney Carolina. Peki bize yardım eden bu güzel genç hanım kim? Kızınız mı?"

Howard bir anlığına duraksadı. Benim duraksadığımı fark etmeme yetecek kadar. "Evet. Bu Lina."

Ve biz daha dün gece tanıştık.

Gloria başını salladı. "İnanmıyorum. Hiç birbirine bu kadar benzemeyen bir baba kız görmemiştim ama bazen böyle oluyor. Ben bu kızıl saçı annem tarafından büyük halamdan almışım. Bazen genler birkaç nesli atlayabiliyor."

Gloria'nın kızıl saçının kutu boyadan başka bir yerden gelmesinin imkânı yoktu ama kendini bu hikâyeye bu kadar kaptırması takdire şayandı.

Bana bakarak gözlerini kıstı sonra Howard'a döndü. "Eşiniz İtalyan mı?" İtalyan'ı "İğğ-talyan" telaffuz etti. "Lina'nın annesi Amerikalı. Ona çok benziyor."

Ona minnettar bir bakış attım. Şimdiki zamanı kullanması işleri daha kolaylaştırıyordu. Fakat sonra Sonia'yla verandadaki konuşmalarını hatırladım ve minnettar bakışımı geri çekerek başka yöne döndüm.

Gloria ellerini kalçalarına koydu. "Ah, Lina tam da buraya uyuyorsun, değil mi? Şu koyu gözlere ve muhteşem saçlara bakın. Eminim herkes seni buranın yerlisi sanıyordur."

"Ben İtalyan değilim. Sadece ziyaret ediyorum."

Hank en sonunda kendi sesi olduğunu hatırladı. "Gloria, hadi hızlanalım. Eğer böyle sohbet etmeye devam edersek tüm lanet olası mezarlığı gezemeyeceğiz."

"Tamam, *tamam*. Kaba bir dil kullanmana gerek yok. Hadi Hank." Bize sanki kocası onun erkek kardeşiymiş ve bizimle takılmak için zorlanmış gibi bir bakış attı ve kapıyı açtı. "Size artık iyi günler. A-riva-der-çiii!"

Kapı kapanıp onlar içeri girdikten sonra Howard, "Vay canına," dedi.

"Evet," dedim kollarımı kavuşturarak.

"Bunun için özür dilerim. İnsanlar genellikle eve gitmezler ve genellikle biraz daha..." Jorgansenleri daha kibar bir şekilde ifade edebilmek için duraksadı. Vazgeçip başını salladı. "Görünüşe bakılırsa koşuya gidiyorsun."

Ne giydiğime baktım. Bu şekilde giyinmek öylesine bir alışkanlık haline gelmişti ki, giyinirken düşünmemiştim bile. "Genellikle ilk işim bu olur."

"Dediğim gibi, mezarlıkta istediğin kadar koşabilirsin ama eğer çıkıp şehri gezmek istersen, şu giriş kapılarından çıkabilirsin. Sadece bir yol var, yani kaybolman mümkün değil."

Ziyaretçi merkezinin kapısı yeniden açıldı ve Gloria başını dışarı çıkardı. "Bay Mercer? İçerideki bu *kadın* turun yalnızca otuz dakika sürdüğünü söylüyor. Özellikle iki saat veya daha fazla süren bir tur istemiştim."

"Hemen geliyorum." Bana baktı. "Sana keyifli koşular."

Howard içeri doğru yürürken içgüdüsel olarak bir adım attım ki cam kapıda ikimizin de yansımasını görebileyim. Gloria gülünç biri olabilir ama bariz olanı dile getirmekten korkmamıştı. Howard neredeyse 1.90 boyundaydı, kızıl sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Benimkiler ise koyuydu ve tüm kıyafetlerimi minyon kadın reyonundan alıyordum. Fakat bazı genler birkaç nesil atlayabiliyordu.

Değil mi?

Mezarlığın ön kapısından koşarak çıktım ve ziyaretçi otoparkını geçtim. Sağ mı sol mu? Sanırım çok da önemli değildi. Sadece mezarlıktan bir müddet uzaklaşmam gerekiyordu. *Sol. Hayır, sağ.*

Anıtı geçen yolda sadece iki şerit vardı. Yolun yanındaki çimleri takip ettim, iyice hızlanıncaya kadar yavaş yavaş hızımı artır-

dım. Genellikle koşarak rahatsız edici düşünceleri zihnimden uzaklaştırabilirdim fakat bunu uzaklaştırması çok zordu. *Neden Howard'a hiç benzemiyordum?*

Büyük ihtimalle normal bir şeydi. Yani demek istediğim, pek çok insan ebeveynlerine benzemezdi. Addie ailesindeki tek sarışındı ve bir de birlikte büyüdüğüm bir çocuk vardı, o da altıncı sınıfa geldiğinde anne ve babasından uzundu. Ama yine de. Howard ile benim en azından *birazcık* bile birbirimize benzememiz gerekmiyor muydu?

Gözlerimi yere kenetledim. *Kısa zamanda uyum sağlayacaksın. O gerçekten iyi bir adam.* Bunu bildiğim kadarıyla Howard ile hiç tanışmamış olan büyükannem söylemişti. Yani en azından yüz yüze tanışmamış.

Kocaman mavi bir otobüs yanımdan yüzüme bir sıcak hava dalgası gönderip uçarak geçti. Başımı kaldırdığımda nefesim kesildi. *Neler oluyor...* Olive Garden* menüsünden bir sahnenin içinden koşarak mı geçiyordum? O kadar *huzurluydu ki.* Yol ağaçlarla çevriliydi ve kırsal görünümlü evler ve binalar arasında nazikçe kıvrılıyordu. Yamalanmış gibi görünen tepeler uzaklara doğru uzanıyordu. Evlerin yarısının arkasında, gerçekten de, şarap bağları vardı. Demek insanların hep bahsettikleri İtalya *buydu.* İnsanların neden burası için çılgına döndüklerini şimdi anlamıştım.

Bir başka araç gürültüyle arkamdan geldi ve yüksek sesli kornasıyla beni İtalyan rüyamdan kopardı. Hızlıca yolun kenarına geçtim ve arkama bakmak için döndüm. Olduğundan çok daha pahalı görünmeye çalışan küçük kırmızı bir arabaydı ve bana yaklaştıkça yavaşlamaya başladı. Sürücünün ve yanındaki yolcunun koyu saçları vardı ve yirmili yaşların başındaydılar. Göz göze geldiğimizde sürücü sırıttı ve tekrar kornaya basmaya başladı.

"Sakin ol. Yolunu tıkıyor değilim ya," diye homurdandım. Sürücü sanki bir şekilde beni duymayı başarmış gibi sertçe bir

* ABD'de ünlü bir İtalyan restoranı zinciri. *–yhn*

fren yaptı ve yolun ortasında durdu. Belki bir ya da iki yaş büyük başka bir adam, yüzünde büyük bir sırıtışla arka koltuğun camını indirdi.

"Ciao, bella! Cosa fai stasera?"

Başımı sallayıp tekrar koşmaya başladım ama sürücü birkaç metre sonra yolun benim olduğum tarafında durdu.

Harika. Dört yıldır koştuğum için bu tür erkekler hakkında her şeyi biliyordum. Onlara "dışarıda yalnız koşmak" kavramının "lütfen beni arabanıza alın" demek olduğunu kim söyledi bilmiyordum ama onlara ilgilenmediğinizi söylemenin yeterli olmadığını öğrendim. Yalnızca zor kızı oynadığınızı düşünüyorlardı.

Yolun karşı tarafına geçtim ve mezarlığa doğru döndüm. Ayakkabımın bağcıklarını sıkmak için bir iki saniye durdum. Onların sıkı olmasına ihtiyacım olacaktı. Sonra derin bir nefes aldım. Zihnimin içinde hayali bir çıkış tabancası duydum. *Başla!*

Arabadan şaşkınlık sesleri yükseldi. *"Dove vai?"*

Arkama bile bakmadım. Eğer doğru şekilde motive olursam neredeyse herkesi koşarak geçebilirim, hatta ucuz kırmızı arabalardaki İtalyan erkeklerini de. Gerekirse bir çitin üstünden bile atlardım.

Mezarlığa geri döndüğümde adamlar pes etmeden önce beni iki kez geçmişti ve göz kapaklarımın bile terlediğine emindim. Howard ve Sonia sırtları kapıya dönük duruyorlardı ama ikisi de beni duyduklarında hızlıca döndüler. Büyük ihtimalle astım hastası bir kurt gibi geldiğim içindi.

"Çabuk döndün. İyi misin?" diye sordu Howard.

"Ben...beni... kovaladılar."

"Kim?"

"Bir araba... erkeklerle dolu."

"Büyük ihtimalle senden hoşlanmışlardı," dedi Sonia.

"Bir dakika. Erkeklerle dolu bir araba seni *kovaladı mı?* Tipleri nasıldı?" Çenesi kasıldı ve sanki oraya elinde bir beysbol sopasıyla falan çıkmayı düşünüyormuş gibi yola doğru baktı.

Bu hareketi biraz da olsa *sessiz biri* yorumunu telafi etti.

Nihayet soluklandıktan sonra başımı salladım. "Çok da sorun değildi. Bir dahaki sefere sadece mezarlığın içinde kalacağım."

"Ya da mezarlığın arkasında koşabilirsin," dedi Sonia. "Arazinin arkasına çıkan bir kapı var. O tepeler sanıyorum sana iyi bir idman olur. Ayrıca orası çok güzel. Seni kovalayacak araba da olmaz."

Howard'ın burun deliklerinden hâlâ buharlar çıkıyordu, ben de konuyu değiştirdim. "Jorgansenler nerede?"

Sonia kıkırdadı. "Ufak bir... karmaşa çıktı. Kendilerine rehberlik etmeyi tercih ettiler." Mezarlığın diğer tarafına doğru, Gloria'nın Hank'i bir sıra mezar taşının yanında yürüttüğü yöne doğru işaret etti. "Baban da az önce bana akşam yemeği için seni Floransa'nın içine götürmek istediğini söylüyordu."

Howard başını salladı, yüzü nihayet gevşiyordu. "Duomo'nun etrafında yürür sonra pizza yeriz diye düşünmüştüm."

Bunun ne olduğunu bilmem mi gerekiyordu? Ağırlığımı bir ayağımdan öbürüne verdim. Eğer evet dersem, Howard ile baş başa kesinlikle garip geçecek bir akşam yemeğini kabul etmiş oluyordum. Fakat eğer hayır dersem, yine aynısı olacaktı. En azından böylece şehri görmüş olacaktım. Ve de Duomo'yu. O da her neyse. "Tamam."

"Harika." Sesi heyecanlıydı sanki ona az önce gerçekten ama *gerçekten* gitmek istediğimi söylemişim gibi. "Konuşmamız için fırsat olur. Bazı şeyler hakkında."

Kalbim sıkıştı. Howard'ın benim için hazırladığı büyük açıklama neyse onun üstesinden gelmek zorunda olmadan önce bir tür hoşgörü süresine ihtiyacım yok muydu? Sadece burada olmak bile benim için fazlaydı.

Ne kadar üzgün olduğumu görmemeleri umuduyla yüzümü, alnımdaki teri silmek için çevirdim. "Ben eve geri dönüyorum."

Yürüyerek uzaklaşmaya başladım fakat Sonia arkamdan aceleyle geldi. "Eve dönerken bana uğrayabilir misin? Bende annene ait bir şey var ve onu gerçekten sana vermek istiyorum."

Yana doğru uzaklaştım, aramıza fazladan on beş santim daha ekledim. "Üzgünüm ama gerçekten duş almam gerek. Belki başka bir zaman uğrayabilirim?"

"Ah." Kaşları arasındaki boşluk kırıştı. "Elbette. Sadece bana müsait olduğun bir zaman haber ver. Aslında ben hemen..."

"Çok teşekkürler. Görüşürüz."

Yavaşça koşmaya başladım, Sonia'nın bakışlarının ağırlığını sırtımda hissedebiliyordum. Kaba olmak istemiyordum ama aynı zamanda bana vereceği her neyse *gerçekten* istemiyordum. İnsanlar bana hep bir zamanlar annemin olan şeyler veriyordu, özellikle de fotoğraflar. Fakat ben onlarla ne yapacağımı bilmiyordum. Önceki hayatımdan kalma hediyelik eşyalar gibiydiler.

Mezarlığa bakıp iç geçirdim. Bazı şeylerin değiştiğine dair daha fazla hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

Bölüm 4

İÇERİ GİRDİĞİM GİBİ DOĞRUCA MUTFAĞA GİTTİM. Soru sorsam Howard'ın klasik "benim evim senin evin sayılır" konuşmasını yapacağını hissediyordum. Bu nedenle sorma kısmını atlayıp doğruca buzdolabını talan etmeye geçtim.

Buzdolabının ilk iki katı zeytinler ve gurme hardallar gibi yemeğin tadını güzelleştiren ama aynı zamanda yemek olmayan şeylerle doluydu. Çekmeceleri karıştırdım ve en sonunda bir karton hindistan cevizli yoğurda benzer bir şey ve kalın bir somun ekmek buldum. Artan lazanya bulamadığım için neredeyse yıkılmıştım.

Ekmeğin yarısını yiyip bitirdikten ve neredeyse yoğurdun dibini yaladıktan sonra (tartışmasız hayatımda yediğim en iyi yoğurttu) dolapları karıştırmaya başladım. Üzerinde CIOCCOLATO yazan bir kutu granola buldum. Bingo. Çikolata bana her dilde hitap eder.

Koca bir kâse granola yedim ve mutfağı bir suç mahalliymiş gibi temizledim. Şimdi ne yapacağım? Pekâlâ, eğer hâlâ Seattle'da olsaydım büyük ihtimalle Addie ile havuza gitmek için hazırlanıyor olurdum veya garajdan bisikletimi çıkarıp gidip onsuz yaşayamadığım üç çikolatalı içecekten almayı isterdim. Ama burada? İnternet bile yoktu.

"Duş," dedim seslice. Yapılacak bir şey. Hem ayrıca ciddi anlamda duş almam gerekiyordu.

Yukarı çıktım, yatak odamdan havlu yığınını aldım ve banyoya gittim. Akıl almaz derecede temizdi, Howard her hafta banyoyu çamaşır suyu ile çitiliyormuş gibi. Belki de annemle ilişkilerinin yürümemesinin sebebi buydu. Annem *inanılmaz* dağınıktı. Bir keresinde masasının üzerinde bir plastik kap içerisinde makarna bulmuştum. O kadar uzun süredir orada duruyormuş ki rengi maviye dönmüştü. *Maviye.*

Duş perdesini açtım ama daha sonra ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Duş başlığı ufacıktı ve uyduruk görünüyordu. Hemen altında üzerlerinde S ve D harfi olan iki musluk başlığı vardı.

"Serin ve Dondurucu? Soğuk ve Donuk?"

Üzerinde D yazanı açtım ve birkaç saniye bekledim ama elimi altına soktuğumda su hâlâ buz gibiydi. *Pekâlâ. O halde belki S?*

Tıpatıp aynı sonuç. Belki birkaç derece daha sıcaktı. Homurdandım. Dondurucu duşlar Howard'ın İtalya'nın son teknolojiye sahip olmadığını söylediğinde bahsettiği şeylerden biri miydi? Ayrıca başka ne şansım vardı? Tam bir gün boyunca seyahat etmiş ve hayatımın en zor antrenmanlarından birini yapmıştım. Duş almak *zorundaydım.*

"Roma'dayken Romalı gibi davran." Dişlerimi sıktım ve suyun altına girdim. "Dondum! Dondum! Ahh!"

Küvetin kenarından bir şişeyi elime geçirip başıma ve vücuduma sürdüm. Olabildiğince hızlı durulanıp suyun altından çıktım. Sonra koca bir havlu yığınını kapıp kendimi bir mumya gibi havlularla sarmaya başladım.

Biri kapıyı tıklattı, donup kaldım. Tekrardan. "Kim o?"

"Benim, Sonia. İçeride her şey... yolunda mı?"

Yüzümü ekşittim. "Ah, evet. Sadece biraz su sorunu yaşadım. Bu evde sıcak su yok mu?"

"Var. Yalnızca ısınması biraz zaman alıyor. Bazen hazır olması için suyu neredeyse on dakika açık bırakıyorum. S sıcak anlamına geliyor."

Başımı salladım. "Bildiğim iyi oldu."

"Bak, seni tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm ama sadece sana günlüğü yatağının üstüne bıraktığımı söylemek istemiştim."

Dondum kaldım. *Günlük mü?* Bir saniye, sanırım onu yanlış duymuştum. Belki de "güllük" demiştir. Güllük gerçekten de düşünceli bir hediye olurdu. Eğer birine bir güllük verecek olsaydım onu kesinlikle...

"Lina... beni duydun mu? Sana bir günlük getirdim..."

"Bir dakika," dedim yüksek sesle. Tamam, kesinlikle "günlük" demişti. Ama özellikle herhangi bir günlükten bahsetmiyordu. İnsanlar birbirlerine hep günlük verirdi. Hızlıca kurulandım ve giyindim. Kapıyı açtığımda Sonia koridorda elinde saksıda bir çiçekle duruyordu.

"Bana *yeni* bir günlük mü aldın?" diye sordum umutla.

"Yani, eski bir günlük. Annene ait bir defter."

Kapı girişine doğru yalpaladım. "Yani şu içinde birçok yazı ve fotoğraf olan büyük deri defterlerden mi?"

"Evet. Aynen onlardan." Kaşlarını kaldırdı. "Daha önceden gördüğün bir şey mi?"

Sorusuna cevap vermedim. "Bana ona ait fotoğraflardan falan vereceğini sanmıştım."

"Aslında ona ait bir fotoğrafım var ama misafir odamın duvarında asılı ve ondan ayrılmayı planlamıyorum. Kaybedilenler Duvarı'nın samimi bir versiyonu. Çok da güzel bir fotoğraf. Bir ara gelip bakmalısın."

Anlaşılan Kaybedilenler Duvarı burada çok önemliydi. "Neden sende onun bir günlüğü var?"

Sesim biraz kötü polis gibi çıktı ama o başını onaylarcasına salladı. "Geçen eylül ayında günlüğü mezarlığa gönderdi. Üzerinde bir not yoktu ve paket kimse adına gönderilmemişti ama paketi açtığımda günlüğü hemen tanıdım. Mezarlıkta yaşarken o günlüğü her yere yanında götürürdü."

Mezarlıkta yaşarken mi?

"Her neyse, onu babana vermeyi düşündüm ama annen hep sırları olan bir insandı. Ne zaman onun konusunu açsam baban..."

"Ne?"

İç geçirdi. "Annenin taşınması babana çok zor gelmişti. Çok çok zor. Ve aradan bu kadar yıl geçtikten sonra bile onun konusunu açmaya korkmuşumdur. Her neyse, birkaç gün oyalandım daha sonra baban senin buraya gelip kalma planından bahsetti. O zaman günlüğü neden gönderdiğini anladım."

Bana tuhaf bir bakış attı ve aniden Sonia bir tür mıknatısmış gibi ona doğru yavaşça ilerlediğimi fark ettim. Aramızda yalnızca on beş santim kalmıştı. Eyvah. Bir anda geri çekildim ve sorular ağzımdan âdeta uçarak çıkmaya başladı.

"Annem mezarlıkta mı yaşadı? Ne kadar?"

"Çok uzun değil. Belki bir ay ya da daha fazla. Baban işe girdikten hemen sonra. O da eve daha yeni taşınmıştı."

"Yani onlar ilişki anlamında mı *birliktelerdi*? Arkadaşlar arasında yaşanan bir tek gecelik ilişki falan gibi değil miydi?" Bu Addie'nin teorisiydi.

Sonia sırıttı. "Ah... hayır. Yaşananın böyle olduğunu... düşünmüyorum. Çok âşık görünüyorlardı. Baban ona tapıyordu."

"O halde annem neden gitti? Hamile olduğu için mi? Howard baba olmaya hazır değil miydi?"

"Hayır. Howard harika bir baba olurdu... diye düşünmüştüm..."

Ellerini havaya kaldırdı. "Bekle bir dakika. Sana ne olduğunu anlatmadılar mı? Annen bazı şeyleri açıklamadı mı?"

Başım önüme düştü. "Hiçbir şey bilmiyorum. Howard'ın babam olduğunu annem ölene kadar bilmiyordum bile." Harika. Şimdi ağlamaya başlayacaktım. Annemi kaybetmek beni, bir insandan vanaya dönüştürmüştü. Şu sıradan bildiğimiz su vanası.

"Ah, Lina. Bilmiyordum. Çok üzgünüm. Sana ne olduğunu anlattıklarını düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse *ben de* tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. İlişkileri aniden bitmiş gibiydi ve baban bu konuyu asla konuşmak istemiyordu."

"Benden hiç bahsetti mi? Annem ölmeden önce?"

Başını iki yana salladı, uzun sallantılı küpeleri yavaşça çınla-

dı. "Hayır. Senin buraya yaşamaya geleceğini duyduğumda çok şaşırmıştım. Ama gerçekten Howard ile konuşmalısın. Eminim bütün sorularını yanıtlayacaktır. Belki günlük de yanıtlayabilir." Çiçek saksısını bana uzattı. "Bugün erkenden şehir merkezine indim ve baban benden bunları senin için almamı istedi. Odanda çiçek olmadığını ve menekşenin annenin en sevdiği çiçek olduğunu söyledi."

Saksıyı elinden aldım. Çiçekler koyu mordu. Şüpheyle onları inceledim. Annemin menekşeye karşı herhangi bir ilgisi olmadığına yüzde doksan dokuz emindim.

"İstersen günlük bir müddet daha bende kalabilir. Anlaşılan senin çözmen gereken çok şey var. Belki de önce biraz babanla konuşmalısın."

Başımı salladım. Başta yavaşça sonra daha hızlıca. "Hayır. Günlüğü istiyorum."

Teknik olarak bu bir yalandı. Annemin günlüklerinin geri kalanını, birkaç ay önce onları duygusal olarak dağılmadan okuyamayacağıma karar verince toplamıştım. Fakat bunu kesinlikle okumam gerekiyordu. Sonuçta bana göndermişti.

Birkaç kez gözlerimi kırptım. Duygusal olarak dengesiz bir ergen ile kapana kısılmış şanssız bir görgü tanığı gibi görünen Sonia'ya bakıp ona *kendime geldim* gülümsemesi attım. Sonia gerçekten de kapana kısılmıştı.

Boğazımı temizledim. "Güzel olur. İtalya'da kaldığı zaman neler yaptığını okuyabilirim."

İfadesi yumuşadı. "Evet, kesinlikle. Günlüğü sana bu yüzden gönderdiğine eminim. Sen de tıpkı onun gibi Floransa'yı keşfediyor olacaksın. Hatta belki güzel bir bağlantı kurarsın."

"Evet belki."

Eğer ilk sayfayı ağlamadan okumayı becerebilirsem.

"Lina, burada olduğun için gerçekten mutluyum. İstediğin zaman uğrayıp annenin duvardaki fotoğrafına bakabilirsin." Merdivenlerin başına yürüdü ve arkasına baktı. "Sana menekşeleri alttan sulaman gerektiğini söylemeyi unuttum. Bir tabağa

su doldur ve saksıyı onun üstüne oturt. Böylece fazla sulama ihtimalini de ortadan kaldırırsın. Büyük ihtimalle şu an suya ihtiyaçları vardır."

"Teşekkürler Sonia. Ben... şey... tüm o sorular için özür dilerim."

"Anlıyorum. Anneni gerçekten severdim. Çok özel bir insandı."

"Evet. Öyleydi." Tereddüt ettim. "Bu konuşmamızdan Howard'a bahsetmesen olur mu? Onun şey olduğumu düşünmesini istemiyorum, şey... ona kızgın olduğumu falan." *Ya da kesin surette gerekli olmayan herhangi tuhaf bir konuşmayı teşvik etmesini istemiyorum.*

Başını salladı. "Dudaklarım mühürlendi. Sadece babanla konuşacağına söz ver. O harika biri ve eminim tüm sorularını yanıtlayacaktır."

"Tamam." Başka bir yöne baktım. Uzun bir sessizlik oldu.

"İyi günler Lina."

Aşağıya inip ön kapıdan çıktı ama ben öylece yatak odamın kapısına bakıyordum. Beni çağırıyor gibiydi. Paniklemeye başladım.

Bu yalnızca onun günlüklerinden biri. Bunu yapabilirsin, bunu yapabilirsin. Nihayetinde koridorda yürümeye başladım ama son dakikada aniden merdivenlere doğru döndüm. Menekşeler kucağımda bocaladı.

Ellerimde ciddi derecede susamış menekşeler vardı. Sonia öyle demişti. İlk önce onlarla ilgilenecektim. Merdivenlerden ağır ağır indim. Dolaplara çiçek saksınına yetecek kadar büyük düz bir tabak bulana kadar en az iki kez baktım.

"Al bakalım." Tabağı bir santim su ile doldurdum ve saksıyı içine oturttum. Menekşelerim çok da bir refakatçiye ihtiyacı varmış gibi durmuyordu ama yine de mutfak masasında bir sandalyeye oturdum ve çiçekleri izledim.

Oyalandığımı da nereden çıkardınız? Kesinlikle amacım o değildi.

Bölüm 5

GÜNLÜK TUTMAK ANNEMİN SEVDİĞİ ŞEYLERDEN Bİriydi. Aslına bakılırsa birçok şey annemin yapmayı sevdiği şeylerdendi. Annem aynı zamanda bikram yogasını, seyyar yemek kamyonlarını ve gerçek hayatları anlatan berbat televizyon şovlarını da severdi. Bir keresinde de kendini ev yapımı güzellik ürünleri fikrine çok kaptırmıştı ve bu yüzden bir ayı yüzümüzde Hindistan cevizi yağı ve ezilmiş avokado ile geçirmiştik.

Fakat günlük tutmak... bu devamlı yaptığı bir şeydi. Yılda birkaç kez Seattle'da şehir merkezinde en sevdiğimiz kitapçıya gidip şu kalın sanatçı not defterlerinden bir tanesine para saçardı. Daha sonra o defterin içini hayatıyla, fotoğraflarla, günlük yazılarıyla, alışveriş listeleriyle, fotoğraf çekimi için fikirlerle, eski ketçap poşetleriyle, kısacası aklınıza gelebilecek her şeyle doldururdu.

İşin garip kısmı ise şuydu: Başkalarının günlüğünü okumasına izin verirdi. Hatta yabancıların bile. İşin daha garip tarafı? İnsanlar onun günlüklerini okumaya bayılıyordu. Belki de günlükler, çok yaratıcı ve komik olduğu ve okuduktan sonra Harikalar Diyarında bir tur atmışsınız gibi hissettirdiği içindi.

Yatak odama girip yatağımın ucunda dikildim. Sonia günlüğü yastığımın ortasına bırakmıştı, başka bir yere koysa fark etmeyeceğimi düşünmüş gibi. Günlük yatağımı bir tuğla yığını kadar ağırlaştırıyordu.

"Hazır mısın?" dedim seslice. Kesinlikle hazır değildim ama yine de gittim ve elime aldım. Günlüğün dışı yumuşak deridendi ve ortasında büyük altından bir zambak vardı. Evdeki günlüklerinden hiçbirine benzemiyordu.

Derin bir nefes aldım. Kapağı ağır ağır açtım. Bir an için suratıma konfetiler saçılmasını bekledim ama çıkan tek şey yere dökülen bir avuç broşür ve bilet koçanları oldu. Burnuma küflü bir koku geldi. Düşen kâğıtları aldım ve yazıları okumadan, fotoğraflara odaklanarak sayfalarda gezinmeye başladım.

Fotoğraflardan birinde annem eski bir kilisenin önünde bir omzundan fotoğraf makinesi sallanarak duruyordu. Bir diğerinde devasa bir kâse makarnanın yanında sırıtıyordu. Sonra... *Howard*. Günlüğü neredeyse elimden düşürüyordum. Pekâlâ, *tabii ki* günlükte olacaktı. Bir anda ortaya çıkmadığımı biliyorum ama yine de... Aklım ikisinin bir arada olma fikrine kesinlikle direniyordu.

Fotoğrafı inceledim. Evet, bu kesinlikle Howard'dı. Daha genç, uzun saçlı (ve o üst kolundaki şey dövme miydi?) ama kesinlikle Howard'dı. Annemle taştan merdivenlerde oturuyorlardı. Annemin saçları kısaydı ve eski Hollywood kırmızısı bir ruj sürmüştü. Gözlerinde ayaklarım yerden kesildi der gibi bir bakış vardı.

Küt diye yatağa oturdum. Neden Howard ile arasında geçenleri kendi anlatmamıştı? Günlüğünün daha iyi anlatacağını mı düşünmüştü? Onların hikâyesini dinlemeye hazır olmadığımdan mı endişeleniyordu?

Bir an için tereddüt ettikten sonra günlüğü komodinin çekmecesine sokuşturdum ve çekmeceyi gürültülü bir çarpma sesiyle kapattım. Pekâlâ, hazır değilmişim.

Henüz değil.

Bir araba alarmı mezarlıkta bir yerde gürültüyle çalmaya başladı ve başıma binlerce minik Gloria gibi yağmaya başladı. *Bu baş*

ağrısı size Jet-Lag & Stres sponsorluğunda getirilmiştir. Teşekkürler İtalya.

Oturduğum yerde yuvarlandım ve duvardaki saate baktım. Öğleden sonra üç. Bu da bana harcamak için gereğinden fazla zaman vermişti. Çok gülünç bir durumdu.

Yavaşça yataktan kalktım, bavuluma doğru yürüdüm. Eşyalarımı düzenlemek için isteksizce işe başladım. Tişörtlerim sağ köşeye, pantolonlar ortaya, pijamalar oraya.... Bavulumu toplarken inanılmaz kötü bir iş çıkarmıştım. Tüm kıyafetlerim bir karmaşa halindeydi. En sonunda annem ile birlikte çekildiğimiz birkaç eski fotoğrafı odadaki boş çerçevelere koymaya karar verdim ve ayakkabılarımı bağlayıp ön verandaya çıktım.

Herhangi bir yere gitme planım yoktu. Öylece verandadaki salıncakta oturdum ve bir müddet sallandım. Anıtı oturduğum yerden çok iyi görebiliyordum. Uzun, alçak bir binaydı. Üzerinde, iddiaya girerim ki adı Kaybedilenler Duvarı olan gravürler vardı. Hemen önünde bir kucak dolusu zeytin dalı taşıyan melek heykeli bulunan bir direk vardı. İki adam anıtın önünde durmuş fotoğraf çekiyordu. İçlerinden biri beni fark etti ve el salladı.

Ben de geri el salladım ama hemen ayağa kalkıp arka çitlere doğru ilerledim. Gerçekten bir başka Jorgansen vakası daha kaldıracak durumda değildim.

Arka kapıyı bulması çok kolaydı. Kapıdan dışarı doğru çıktıkça Sonia'nın dalga geçmediğini fark ettim. Mezarlığın arkasındaki tepe cidden *dikti.* Aynı gün içerisinde ikinci defa sırtımdan ter damladı ama kendimi koşmak için zorladım. *Seni yeneceğim tepe.* En sonunda zirveye ulaştım, bacaklarım ve ciğerlerim yanıyordu. Tam yere düşmek üzereyken bir *pat pat* sesi irkilmeme sebep oldu. Yalnız değildim.

Futbol topuyla oynayan bir çocuk vardı. Benim yaşlarımdaydı ya da belki biraz daha büyüktü ve saçlarını kestirmesi gereken tarihin üzerinden en az üç ay geçmişti. Şort ve futbol forması giyiyordu. Futbol topunu bir dizinden öbürüne atıyor, sessizce kulaklığında çalan şarkı neydi ise İtalyanca onu mırıl-

danıyordu. Tereddüt ettim. Beni fark etmeden gizlice kaçabilir miydim? Belki çömel ve yuvarlan tarzı bir kaçış?

Başını kaldırıp bana baktı ve göz göze geldik. *Harika.* Şimdi ya koşmaya devam edecektim ya da tuhaf bir tip gibi gözükecektim. Ona başımı salladım ve yolda hızlıca, bir toplantıya falan geç kalmışım gibi yürümeye başladım. Tamamen doğaldı. İnsanlar muhtemelen hep İtalyan tepelerinin zirvesinde önemli toplantılara yetişmek için acele ile yürürdü.

Kulaklıklarını çıkardı, dinlediği müzik yüksek sesliydi. "Selam, yolunu mu kaybettin? Bella Vista oteli hemen yolun sonunda."

Durdum. "İngilizce konuşuyorsun."

"Azzzzıcık" dedi abartılı bir İtalyan aksanıyla.

"Amerikalı mısın?"

"Sayılırım."

Onu inceledim. Konuşması Amerikalıya benziyordu ama görünüşü bal gibi de İtalyandı. Orta boylu, zayıf, yanık ten ve belirgin bir burun. Burada ne işi vardı? Fakat düşününce... *benim* burada ne işim vardı? Gördüğüm kadarıyla Toskana kırsalı, başka bir ülkeye taşınmış Amerikalı gençlerle kaynıyordu.

Kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı. Beni taklit ediyordu. Deli.

Duruş biçimimi değiştirdim. "Amerikalı 'sayılırım' derken ne demek istiyorsun?"

"Annem Amerikalı ama hayatımın çoğunu burada geçirdim. Sen nerelisin?"

"Seattle. Ama yazı burada geçireceğim."

"Gerçekten mi? Nerede?"

Geldiğim yönü işaret ettim.

"Mezarlıkta mı?"

"Evet. Howard, babam, orada bekçi. Buraya yeni geldim."

Bir kaşını kaldırdı. "Ürkütücü."

"Çok da sayılmaz. Daha çok bir anıt gibi. Tüm mezarlar İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma yani şu anda herhangi bir defin olmuyor."

Neden mezarlığı savunuyordum? Orası *gerçekten de* ürkütücüydü.

Başını salladı ve kulaklıklarını geri taktı.

Sanırım gitme vaktim gelmişti.

"Seninle tanıştığıma sevindim, gizemli İtalyan Amerikalı. Sanırım sonra görüşürüz."

"Ben Lorenzo."

Kıpkırmızı oldum. Anlaşılan Lorenzo'nun insan üstü kulakları vardı. "Tanıştığıma sevindim Lo-ren..." ismini tekrar etmeye çalıştım ama ikinci hecede takıldım. *R* harfi ile benim dilimin yapmayı reddettiği bir yuvarlama sesi yaptı.

"Kusura bakma, doğru telaffuz edemiyorum."

"Önemli değil. Zaten herkes bana 'Ren' der," dedi sırıtarak. "Ya da 'Gizemli İtalyan Amerikalı', o da olur."

Olamaz. "Onun için özür dilerim."

"Senin ismin nedir? Sana 'Carolina' mı diyorlar yoksa bir takma ismin var mı?"

"İsmimi nereden biliyorsun?" dedim aceleyle. Annem ya da okulun ilk gününde öğretmenlerim dışında kimse bana tam ismimle hitap etmemişti. Bu çocuk kimdi?

"FUAO'ya gidiyorum. Baban kaydını sormak için gelmişti. Dedikodu yayıldı."

"FUAO ne?"

"Floransa Uluslararası Amerikan Okulu."

Rahatça nefes verdim. "Ah, doğru. Lise." Eğer yazdan sonra kalmaya karar verirsem teorik olarak gideceğim okuldu. Çok teorik. Yani ihtimal alanının yakınında bile değil.

"Aslında yuvadan liseye kadar ve sınıflarımız gerçekten küçük. Geçen sene sadece on sekiz kişiydik yani anlayacağın yeni öğrenciler çok büyük olay konusu. Ocaktan beri senden bahsediyoruz. Neredeyse efsane oldun. Sınıftan biri, Marco, biyoloji dersi için seni eşi olarak seçti. Final projesinde çok kötü bir not aldı ve tüm suçu senin üstüne yıkmaya çalıştı."

"Bu gerçekten tuhaf. "

"Hiç hayal ettiğim gibi biri çıkmadın."

"Neden?"

"Çok kısasın ve İtalyan'a benziyorsun."

"O zaman nasıl benimle İngilizce konuşmaya karar verdin?"

"Kıyafetlerin."

Kıyafetlerime baktım. Şort ve sarı bir tişört giyiyordum. Özgürlük Anıtı kılığına falan girmemiştim. "Kıyafetimde o kadar Amerikalıya benzer ne var?"

"Parlak renkler. Şort. Koşu ayakkabıları..." Yeter dercesine elini salladı. "Birkaç ay içinde ne demek istediğimi anlayacaksın. Buradaki insanların çoğu Gucci'den başka bir şey giymeden hiçbir yere gitmiyorlar."

"Ama sen Gucci falan giymiyorsun, değil mi? Futbol kıyafetleri giyiyorsun."

Başını salladı. "Futbol kıyafetleri istisna. Giyebileceğin en İtalyan kıyafetler bunlar. Ayrıca ben *gerçekten de* İtalyan'ım. Yani anlayacağın her şey benim üzerimde doğal olarak şık görünüyor."

Şaka mı yapıyordu anlayamadım.

"FUAO'ya şubat ayında geçmen gerekmiyor muydu?" diye sordu.

"Okul yılımı Seattle'da tamamlamaya karar verdim."

Arka cebinden telefonunu çıkardı. "Bir fotoğrafını çekebilir miyim?"

"Neden?"

"Var olduğunu kanıtlamak için."

Tam fotoğrafı çektiği an 'hayır' dedim.

"Bunun için üzgünüm Carolina," dedi, pek üzgün olmayan bir ses tonuyla. "Gerçekten daha yüksek sesle konuşmalısın."

"İsmimi yanlış telaffuz ediyorsun. 'Carolina' gibi yazılıyor ama 'Karoliina' gibi okunuyor. Ayrıca herkes bana 'Lina' der."

"'Carolina Karoliina.' İsmini sevdim. Kulağa çok İtalyan geliyor."

Kulaklıklarını geri taktı ve topu havaya atıp tekrar oynamaya

başladı. Ren'in kesinlikle görgü kuralları dersine falan ihtiyacı vardı. Yürümek için arkamı döndüm ama beni yine durdurdu.

"Baksana, gelip annemle tanışmak ister misin? Bir Amerikalı ile tanışmak için can atıyor."

"Hayır teşekkürler. Howard'la buluşmak için geri dönmem gerekiyor. Beni akşam yemeği için Floransa'ya götürüyor."

"Saat kaçta?"

"Bilmiyorum."

"Çoğu restoran saat yediye kadar açılmıyor. Söz veriyorum o kadar uzun sürmeyecek."

Mezarlığa doğru geri döndüm ama bir kez daha Howard veya günlük ile yüzleşme fikri ürpermeme sebep oldu. "Çok uzak mı?"

"Hayır, hemen şurada." Belirsiz bir biçimde bir grup ağaca doğru işaret etti. "Sorun olmayacak. Yemin ederim seri katil falan değilim."

Yüzümü ekşittim. "Sen söyleyene kadar öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Seri katil olmak için fazlasıyla sıskayım. Ayrıca kandan nefret ederim."

"İğrenç." Aklımda seçeneklerimi değerlendirerek tekrar mezarlığa baktım. Duygusal açıdan zorlayıcı günlük mü? Yoksa sosyal anlamda yeteneksiz bir muhtemel seri katille annesini ziyaret etmek mi? Her iki seçenek de oldukça tatsızdı.

"Pekâlâ, seninle geleceğim," dedim yumuşayarak.

"Harika." Futbol topunu kolunun altına sıkıştırdı ve birlikte tepenin öbür tarafına doğru yola çıktık. Benden yalnızca bir kafa boyu uzundu ve ikimiz de hızlı yürüyorduk.

"Ee, buraya ne zaman geldin?"

"Dün gece."

"Yani şu an ölümüne jet-lag yaşıyor olmalısın, değil mi?"

"Aslında dün gece güzel uyudum ama evet. Su altındaymışım gibi hissediyorum. Ayrıca galiba hayatımın en kötü baş ağrısını çekiyorum."

"Bu geceye kadar bekle. İkinci gece hep daha kötüdür. Gece saat üç gibi tamamen uyanık olacaksın ve kendini meşgul etmek için aklına garip garip şeyler getireceksin. Ben bir keresinde bir ağaca tırmanmıştım."

"Neden?"

"Dizüstü bilgisayarım çalışmıyordu ve aklıma gelen diğer şey ise Solitaire oynamaktı ve berbat oynarım."

"Solitaire konusunda bayağı iyiyimdir."

"Ben de ağaca tırmanmakta bayağı iyiyimdir ama sana inanmıyorum. Kimse Solitaire oyununda iyi değildir, tabii eğer hile yapmıyorsa."

"Hayır, gerçekten iyiyim. İnsanlar benimle oyun oynamayı ben ikinci sınıftayken falan bıraktı. Bu nedenle ben de kendi kendime Solitaire oynamayı öğrendim. İyi bir günümdeysem altı dakika içerisinde bir oyunu bitirebilirim."

"Neden insanlar ikinci sınıfta seninle oynamayı bıraktı?"

"Çünkü her seferinde kazanırdım."

Yüzünde büyük bir sırıtmayla yürümeyi bıraktı. "Yani çok rekabetçi biri olduğun için mi demek istiyorsun?"

"Öyle demedim. Sadece hep kazandığımı söyledim."

"Ah-hah. Yani neredeyse yedi yaşından beri tek bir oyun bile oynamadın, öyle mi?

"Sadece Solitaire."

"Hiç *Go Fish* oynamadın mı? *Uno*? Poker?"

"Hiç."

"İlginç. İşte benim evim. Kapıya kadar yarışalım."

Bir anda koşmaya başladı.

"Hey!" Onun arkasından ben de koşmaya başladım. Ona yetişene kadar adımlarımı genişlettim ve onu geçtim. Kapıya varana kadar yavaşlamadım. Kazanmanın sevinciyle arkama döndüm. "Seni yendim!"

Birkaç metre geride duruyordu suratında o aptal, sırıtan ifade vardı. "Haklısın. Hiç de rekabetçi biri değilsin."

Kaşlarımı çattım. "Kes sesini."

"Bir ara *Go Fish* oynamalıyız."

"Hayır."

"Çin Dominosu? Briç?"

"Nesin sen, yaşlı bir kadın mı?"

Güldü. "Sen ne dersen Carolina. Ayrıca bu arada bu benim evim değil. Evim şuradaki." Uzaktaki bir garaj yolunu gösterdi. "Ama oraya kadar seninle yarışmayacağım. Çünkü haklısın, sen kazanırsın."

"Sana demiştim."

Yürümeye devam ettik. Tek fark şu anda kendimi aptal gibi hissetmemdi.

"Ee, babanın olayı ne?" diye sordu Ren. "Çok uzun zamandır mezarlıkta bekçi değil mi?"

"Evet. On yedi yıl olduğunu söyledi. Annem vefat edince ben de buraya onunla yaşamaya geldim." *Olamaz!* Aklımda ağzımı ellerimle kapattım. *Lina konuşmayı kes.* Annemin konusunu açmak benim yaşımda insanlar arasında garip bir durum yaratmak için sağlam bir yoldu. Yetişkinler sempatik olmaya başlardı. Gençler ise rahatsız olurdu.

Bana baktı. Saçları gözlerinin üstüne düşüyordu. "Nasıl vefat etti?"

"Pankreas kanseri."

"Çok uzun zaman mı kanserdi?"

"Hayır. Öğrendikten dört ay sonra vefat etti."

"Hadi ya. Üzgünüm."

"Teşekkürler."

Ren tekrar konuşmaya başlamadan birkaç dakika sessiz kaldık. "Bunun hakkında böyle konuşmamız çok garip. Ben 'üzgünüm' diyorum sen de 'teşekkürler' diyorsun."

Ben de tam aynı şeyi belki yüzlerce defa düşünmüştüm. "Bence de çok garip ama insanlar senin bunu söylemeni bekliyor."

"Ee, nasıl bir şey?"

"Ne?"

"Anneni kaybetmek."

Yürümeyi bıraktım. İlk defa birinin bana böyle bir şey sorması yetmezmiş gibi bana gerçekten bilmek istiyormuş gibi bakıyordu. Bir saniye için ona bir ada olmak gibi olduğunu, insanlarla dolu bir odada olup yine de yalnız hissettiğimi, acılarla dolu bir okyanusun her yönden beni yıkmaya çalışıyormuş gibi bir his olduğunu söylemek istedim. Fakat kelimeleri olabildiğince hızlı yuttum. Sorduklarında bile insanlar sizin garip acılarla dolu metaforlarınızı duymak istemiyordu. En sonunda omuzlarımı silktim. "Cidden berbat bir şey."

"Eminim öyledir. Üzgünüm."

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Hey, yine aynısını yaptık."

"Üzgünüm."

"Teşekkürler."

Süslü kıvrımlı bir çift kapının önünde durdu. Kapıları gürültülü bir gıcırdamayla açmasına yardım ettim.

"Dalga geçmiyormuşsun, evin mezarlığa yakınmış," dedim.

"Biliyorum. Bir mezarlığın bu kadar yakınında yaşıyor olmayı hep garip bulmuşumdur. Sonra da bir mezarlığın *içinde* yaşayan birisiyle tanıştım."

"Beni yenmene izin veremezdim. Bu benim rekabetçi doğamda var."

Güldü. "Hadi gel."

Dar, ağaçlarla çevrili garaj yolunda yürüdük. Yolun sonuna ulaştığımızda iki kolunu da açtı ve, "İşte! *Casa mia.*"

Yürümeyi bıraktım. "Burada mı *yaşıyorsun?*"

Başını ciddi bir şekilde salladı. "Maalesef. İstersen gülebilirsin. Alınmam."

"Gülmeyeceğim. Sadece bana biraz... ilginç geldi."

Fakat bir anda ağzımdan bir kahkaha kaçtı ve Ren'in bana attığı bakışıyla, kendimi tutmaya çalışmama rağmen kahkahama yenildim.

"Tamam. Hadi istediğin kadar gül ama mezarlıkta yaşayan

insanların başkalarına taş atmamaları gerekir ya da o deyiş her ne ise."

Nihayet gülmeyi bıraktım ve nefes almayı başardım. "Kusura bakma. Kesinlikle gülmemem gerekirdi. Sadece çok beklenmedik bir şey."

İkimiz de eve baktık ve Ren bıkkın bir şekilde iç çekti. Ben ise onunla tekrar dalga geçmemek için kendimi zor tutuyordum. Daha bu sabah mümkün olan en garip yerde yaşadığımı düşünüyordum ama şimdi bir *kurabiye evde* yaşayan biriyle tanışmıştım. Demek istediğim biraz kurabiye evden etkilenmiş bir ev değildi, sanki evin birkaç parçasını koparıp süte batırabilirmişsin gibi duruyordu. Dış cephesi taştan iki katlı bir evdi. Sazdan çatısı ince detaylı tahtalarla süslenmişti. Bahçeyi şeker renkli çiçekler süslüyor, çini mavisi saksılarda limon ağaçları evin etrafını çerçeveliyordu. Giriş katının çoğu penceresi dalgalı nane desenleri olan çizimli camlardı ve giriş kapısına devasa bir baston şeker oyulmuştu. Diğer bir deyişle: Hayal edebileceğiniz en komik evi düşünün ve üstüne birkaç lolipop ekleyin.

"Evin hikâyesi nedir?"

Ren tekrar başını salladı. "Bir hikâyesi mutlaka olmalı, değil mi? Kuzey New York'tan enteresan bir adam bu evi büyükannesinin şekerleme tarifi üstünden bir servet edindikten sonra yapmış. Kendisine Şeker Baronu diyen bir adam."

"Yani kendine gerçek bir kurabiye ev mi yapmış?"

"Aynen öyle. Yeni karısı için bir hediyeymiş. Sanırım kendisi adamdan yaklaşık otuz yaş falan küçükmüş. Kadın da Piedmont'ta bir trüf mantarı festivalinde tanıştığı bir adama âşık olmuş. Kadın adamı terk ettikten sonra adam evi satmış. Annem ve babam da o sıralar ev arıyorlardı ve tabii ki de kurabiyeden ev tam da onların aradığı tuhaflıktaydı."

"Evin içinden çocukları yiyen bir cadıyı kovmanız gerekti mi?"

Bana tuhaf bir bakış attı.

"Bilirsin... hani şu Hansel ve Gretel'in hikâyesindeki gibi?"

"Ah." Güldü. "Hayır, hâlâ uzun tatillerde ziyarete geliyor. Büyükannemi kastettin, değil mi?"

"Onun hakkında böyle konuştuğunu ona kesinlikle söyleyeceğim."

"Bol şans. Tek bir kelime İngilizce anlamıyor ve ne zaman ziyarete gelse annem bir anda İtalyanca konuşmayı unutuyor."

"Annen nereli?"

"Texas. Genellikleri yazları, Amerika'da onun ailesi ile geçiririz ama babamın bu sene çok işi olduğu için gidemedik."

"Demek bu nedenle bu kadar Amerikalı gibi konuşuyorsun."

"Evet. Her yaz bir Amerikalı gibi davranırım."

"İşe yarıyor mu?"

Sırıttı. "Genellikle. Sen Amerikalı olduğumu sandın, öyle değil mi?"

"Sen konuşana kadar hayır."

"Bu da sayılır ama ne dersin?"

"Sanırım."

Beni ön kapıya doğru yönlendirdi ve içeri girdik. "Caramella Villası'na hoş geldin. *'Caramella'* şeker demek."

"Aman... Tanrım."

İçerisi bir kütüphane çalışanının en kötü kâbusu gibiydi. Tüm oda tavandan yere kitaplıklarla çevriliydi ve yüzlerce belki binlerce kitap rasgele raflara yerleştirilmişti.

"Annemle babam çok kitap okur," dedi Ren. "Ayrıca eğer bir robot istilası olur da saklanmamız gerekirse diye hazırlıklı olmak istiyoruz. Çok kitap çok çıra demek."

"Bunu aklımda tutarım."

"Hadi gel. Annem büyük ihtimalle atölyesindedir." Kitap yığınları arasından geçerek camdan bir odaya açılan çift kanatlı kapıların önüne geldik. Yerler mobilya örtüleri ile kaplıydı ve üzerinde tüp boyalar ve birçok farklı seramik fayans bulunan antika görünümlü bir masa vardı.

"Anne?"

Ren'e çok benzeyen bir kadın çekyatın üzerinde kıvrılmış

yatıyordu. Saçında sarı boya vardı. Yirmili yaşlarında gibi duruyordu. Belki otuz.

"Anne." Ren eğildi ve omzunu dürttü. "*Mamma*. Annem çok derin uyur ama şimdi şunu izle." Yüzüne yaklaşarak eğildi ve fısıldadı, "Az önce Bono'yu Tavarnuzze'de gördüm."

Annesinin gözleri fal taşı gibi açıldı ve anında ayağa kalktı. Ren kahkahalara boğuldu.

"Lorenzo Ferrara! *Bunu* bir daha yapma."

"Carolina, bu annem Odette. Kendisi U2 hayranıydı. Onları doksanların başında Avrupa turundayken bir müddet gittikleri her yerde takip etmiş. Belli ki hâlâ onlar için güçlü duygular besliyor."

"Sana şimdi güçlü duyguları gösteririm." Gözlüklerine uzandı ve beni şöyle bir süzerken gözlükleri burnunun üzerinde itti. "Ah, Lorenzo, onu nerede buldun?"

"Az önce mezarlığın arkasındaki tepede tanıştık. Burada yazı geçirmek için babasının yanında kalıyor."

"Sen bizden birisin."

"Amerikalı mı?" diye sordum.

"Başka ülkeye yerleşenlerden."

"Esir" daha uygun bir terimdi ama bu daha yeni tanıştığınız kişiye söylenecek bir şey değildi.

"Bekle bir dakika." Öne doğru eğildi. "Geleceğini duymuştum. Howard Mercer'ın kızı sen misin?"

"Evet. Ben Lina."

"Tam ismi 'Carolina'," diye ekledi Ren.

"Bana Lina diyebilirsiniz."

"Şükürler olsun Lina, burada daha çok Amerikalıya ihtiyacımız var. Tercihen *yaşayan* Amerikalılara," dedi elini bıkkınlıkla mezarlık yönünde sallayarak. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Hiç İtalyanca öğrendin mi?"

"Yaklaşık beş cümle filan ezberledim."

"Hangilerini?" diye sordu Ren.

"Onları senin önünde söylemeyeceğim. Büyük ihtimalle aptal gibi gözükürüm."

Omuzlarını silkti. "*Che peccato.*"

Odette yüzünü ekşitti. "Bana bu tür kelimeleri bu evde kullanmayacağına söz ver. Yazı İtalya'dan başka bir yerde geçiriyormuşum gibi davranıyorum."

Ren sırıttı. "Peki nasıl gidiyor? Bilirsin İtalyan kocan ve çocuklarınla birlikte?"

Onu duymazdan geldi. "Ben içecek bir şeyler getireyim. Siz rahatınıza bakın." Omuzumu sıktı ve odadan çıktı.

Ren bana baktı. "Seninle tanıştığına çok mutlu olacağını söylemiştim."

"Gerçekten de İtalya'dan nefret mi ediyor?"

"Yok ya. Sadece bu yaz Texas'a gidemediğimiz için kızgın. Fakat her sene aynı şey. Texas'a gideriz, üç ay geçirdikten sonra yemeklerin ne kadar berbat olduğundan ve insanların sokakta pijamasıyla gezdiğinden şikâyet eder."

"Kim sokakta pijama giyer ki?"

"Pek çok insan. Güven bana. Salgın hastalık gibi."

Masayı işaret ettim. "Sanatçı mı?"

"Evet. Seramik boyar, çoğunlukla Toskana manzaraları çizer. Floransa'da bunları dükkânında satan bir adam var ve turistler bunlar için tonla para ödüyor. Bunları bir Amerikalının yaptığını duysalar sanıyorum sinir krizi geçirirler."

Eline bir seramik aldı ve bana uzattı. İki tepe arasında sıkışmış sarı bir kulübe çizmişti.

"Gerçekten çok güzel."

"Üst katı görmen gerek. Çalıştığı seramiklerle eskilerini teker teker değiştirdiği bir duvar dolusu seramiğimiz var."

Seramik parçasını yerine koydum. "Sen sanatçı ruhlu biri misin?"

"Ben mi? Hayır, pek sayılmam."

"Ben de değilimdir. Fakat annem de bir sanatçıydı. Fotoğraf sanatçısıydı."

"Havalıymış. Aile fotoğrafları gibi şeyler mi?"

"Hayır, genellikle güzel sanat türü şeyler. Yaptığı çalışmalar galerilerde, resim sergilerinde veya benzer yerlerde sergilenirdi. Üniversitelerde de ders verirdi."

"Güzelmiş. Adı neydi?"

"Hadley Emerson."

Odette geri geldi, elinde iki kutu Fanta ve çok miktarda kurabiye vardı. "Alın bakalım. Ren bu kurabiyelerden günde bir pakete yakın yer. Sen de bayılacaksın."

Bir tane aldım. Bir tarafı vanilyalı bir tarafı çikolatalı bir sandviç kurabiyeydi. İtalyan *Oreo*. Bir ısırık aldım ve âdeta melekler koro söylemeye başladı. İtalyan yemeklerinin içinde, Amerikalı eşdeğerlerinden daha iyi olmasını sağlayan peri tozu mu vardı?

"Ona birkaç tane daha ver," dedi Ren. "Kendi kolunu yiyecekmiş gibi duruyor."

"Hey... " dedim ama sonra Odette bana kurabiyelerin geri kalanını verdi. Yemekle o kadar meşguldüm ki kendimi savunamayacaktım.

Odette gülümsedi. "Yemek yiyebilen kızlara bayılırım. Evet, nerede kalmıştık? Ah, ben kendimi tanıtmadım, değil mi? Yemin ederim bu ülke beni bir barbara dönüştürüyor. Ben Odette Ferrera. 'Ferrari' gibi ama *a* ile bitiyor." Elini uzattı. Ben de el sıkışabilelim diye elimdeki kurabiye kırıntılarını temizledim. "Klimalardan bahsedebilir miyiz? Ve de arabaya servis restoranlardan? Bu yaz en çok özlediğim iki şey."

"Amerika'dayken dışarıdan yemek yememize bile izin vermiyorsun," dedi Ren.

"Bu *benim de* yemediğim anlamına gelmiyor. Hem sen kimin tarafındasın ki? Benim mi yoksa Signore'nin mi?"

"Yorum yapmayacağım."

"Signore kim?" diye sordum.

"Babam. İkisinin nasıl bir araya geldiği konusunda hiçbir fikrim yok. Hani şu garip hayvan dostlukları olur ya, bir ayı ile bir ördek çok yakın arkadaş olurlar? Aynı ona benziyorlar."

Odette kıkırdadı. "Hadi sen de. *O kadar da* farklı değiliz ama

şimdi merak ettim. Şu bahsettiğin senaryoda ben ayı mıyım yoksa ördek mi?"

"O konuya girmeyeceğim."

Odette bana döndü. "Ee, Ren'im hakkında ne düşünüyorsun?"

Yutkundum ve kurabiyelerin geri kalanını kurabiyelere *kıymetlisssi* gibi göz dikmiş bakan Ren'e uzattım. "Çok... arkadaş canlısı."

"Ve yakışıklı da, değil mi?"

"*Anne.*"

Hafif kızardığımı hissettim. Ren *cidden* yakışıklıydı ama ilk bakışta fark etmeyeceğiniz türden. Aşırı uzun kirpiklere sahip koyu kahverengi gözleri vardı, gülümsediğinde ön iki dişi arasındaki küçük boşluk görünüyordu. Fakat yine de bu daha yeni tanıştığınız birine söylenecek bir şey değildi.

Odette bana doğru elini salladı. "Pekâlâ, burada olduğun için çok mutluyuz. Eminim ki Ren hayatının en sıkıcı yazını geçiriyordur. Ona daha bu sabah, daha sık dışarı çıkması gerektiğini söyledim."

"Yapma, anne. Her zaman evde oturuyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Tek bildiğim bir *ragazza* şehir dışına çıkınca sen de bir anda dışarı çıkmayı bıraktın."

"İstediğim zaman dışarı çıkıyorum. Mimi'nin konu ile ilgisi yok."

"Mimi kim?" diye sordum.

"Âşık olduğu kız," dedi Odette yüksek sesle fısıldayarak.

"Anneeee," dedi Ren homurdanarak. "Dokuz yaşında değilim."

Bir telefon çalmaya başladı ve Odette masanın üstünden kâğıtlar ve sanat malzemeleri kaldırmaya başladı. "Nereye koydum şu... *Pronto?*"

Fırfırlı bir külot ve siyah elbise ayakkabıları giymiş küçük bir kız girişte belirdi. "Kaka yaptım!"

Odette onu elinin baş parmaklarını göstererek onayladı, telefonda hızlı bir İtalyanca ile konuşurken evin içine doğru yürüdü.

Ren homurdandı. "Gabriella, bu çok utanç verici. Tuvalete geri dön. Misafirimiz var."

Onu duymazdan geldi, bana doğru döndü. "*Tu chi sei?*"

"İtalyanca bilmiyor," dedi Ren. "O Amerikalı."

"*Anch'io!* Sen Lorenzo'nun kız arkadaşı mısın?" diye sordu.

"Hayır, onunla az önce yürüyüşe çıktığımda tanıştım. Adım Lina."

Bir dakika için beni gözlemledi. "Bir *principessa'ya* benziyorsun. Belki Rapunzel'e, çılgın saçınların yüzünden."

"Saçınların değil, saçların denir Gabriella," dedi Ren. "Ayrıca birinin saçlarına çılgın demek hiç hoş bir şey değil."

"Saçımlarım *gerçekten de* çılgın," diye onayladım.

"*Criceto*mu görmek ister misin?" Gabriella koştu ve elimi tuttu. "Hemen gel *principessa*. Onu gerçekten çok seveceksin. Tüyleri çok yumuşak."

"Elbette."

Ren elini Gabriella'nın omzuna koydu. "Carolina, hayır. Gabriella, Carolina gelmek istemiyor. Birazdan gitmesi gerek."

"Sorun değil. Çocukları severim."

"Hayır ciddiyim, bana güvenmen gerek. Onun odasına girmek bir zaman sıçramasının içine girmek gibidir. Sen farkına bile varmadan yaklaşık beş saattir Barbie oynuyor ve *Princess Sparkle*'a hesap veriyor olacaksın."

"*Non è vero,* Lorenzo. *Çok kötüsün!*"

Ren İtalyanca cevap verdi ve Gabriella bana ihanete uğramış bir bakış atıp odadan koşarak çıkarken kapıyı çarptı.

"*Criceto* nedir?"

"Hamster demek sanırım? Küçük sinir bozucu bir hayvan, bir tekerleğin içinde koşuyor?"

"Evet. Hamster. Çok tatlı bir kız."

"Bazen tatlı oluyor. Senin hiç kardeşin var mı?"

"Hayır. Fakat eskiden oturduğum yerde bir aile için çok bakıcılık yapardım. Beş yaşlarında üçüz oğlanları vardı."

"Aman Tanrım."

"Anneleri ne zaman gitse, *Sadece nefes almaya devam etsinler, başka bir şeyi dert etme,* derdi."

"Onları bir sandalyeye falan mı bağlardın?"

"Hayır, ilk bakıcılık yaptığımda onlarla dövüştüm ve ondan sonra beni çok sevmeye başladılar. Ayrıca hep cebimde meyveli atıştırmalıklarla gelirdim." Annemin cenazesinde çocuklardan biri neden hiç uğramadığımı sormuş ve kardeşi, *Annesi çok uzun bir zaman uyuyacak. Bu nedenle artık bizimle oynayamaz,* demişti.

Bu anı boğazımı düğümledi. "Gitsem iyi olacak. Howard nerede kaldığımı merak etmiş olabilir."

"Evet, tabii." Oturma odasının içinden geçtik. Ren giriş kapısının önünde durdu.

"Hey, yarın benimle bir partiye gitmek ister misin?"

"Hmm..." Başka bir yöne baktım ve ayakkabımı bağlamak için hızlıca eğildim. *Sadece bir parti. Bilirsin şu normal gençlerin gittiği şeylerden.* Annemi kaybetmek bir şekilde sosyal olayları hızlı bir şekilde Everest Dağı'na tırmanmak gibi zorlaştırmıştı. Ayrıca bu günlerde tedirgin edici derecede kendi kendime konuşuyordum.

Nihayet, "Howard'a sormam gerek," dedim ayağa kalkarken.

"Tamam. Seni scooterla alabilirim. Sekiz diyelim mi?"

"Belki. Gelebilirsem seni ararım." Kapı koluna uzandım.

"Bekle, numarama ihtiyacın var." Yakındaki masadan bir kalem aldı. Elimi avcunun içine aldı ve hızlıca numarasını yazdı. Nefesi ılıktı ve yazmayı bitirdiğinde elimi bir saniye için daha tuttu.

Peki.

Bana baktı ve gülümsedi. "*Ciao,* Carolina. Yarın görüşürüz."

"Belki." Evden dışarı çıktım ve arkama bakmadan gittim. Yüzümdeki parlayan gülümsemeyi göreceğinden korktum.

Bölüm 6

REN'İN ELİMİ TUTMASI OLAYI MİDEMDE KÜÇÜK KELEbeklerin uçuşmasına sebep olmuştu ama tüm bunların yok olması için Howard ile arabada geçirdiğim iki dakika yeterliydi. Durum fazlasıyla garipti.

Howard'ın yeni yıkanmış saçlarında büyük tarak izleri vardı, üzerini değiştirip kumaş pantolon ile daha şık bir gömlek giymişti. Şık giyinmem gerektiğini düşünmemiştim ve hâlâ şort ile spor ayakkabı giyiyordum.

"Hazır mısın?"

"Hazırım."

"Peki, hadi o zaman Floransa'ya gidelim. Bu şehre bayılacaksın." CD çalarına bir CD taktı (Bu arada kim hâlâ CD kullanıyordu?) ve AC/DC grubunun "You Shook Me All Night Long" şarkısı arabayı doldurmaya başladı. Bilirsiniz ya, İlk-Baba/Kız-Gezinizin-Ne-Kadar-Rahatsız-Edici-Olduğunu-Görmezden-Gelin filminin müziği.

Howard'a göre şehir sadece on bir kilometre uzaktaydı ama oraya varmamız tam yarım saat sürdü. Şehre giden yol scooterlar ve minyatür arabalarla doluydu ve geçtiğimiz her ev eski duruyordu. İçimdeki heyecan düdüklü tenceredeki buhar gibi yükseliyordu. Evet belki içinde bulunduğum durum ideal değildi ama Floransa'daydım. Daha havalı ne olabilirdi ki?

Şehre vardığımızda Howard arabayı dar, tek yön bir sokağa

park etti ve şahit olduğum en etkileyici paralel park etme başarısını gösterdi. Tüm şu mezarlık olayına kendini kaptırmamış olsaydı eğer, çok iyi bir sürücü kursu hocası olabilirmiş.

"Yol uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi. "Trafik bu gece kötüydü."

"Senin suçun değil." Burnum neredeyse cama yapışıktı. Sokak çapraz yerleştirilmiş gri kare taşlardan yapılmıştı. Her iki tarafta da dar kaldırımlar vardı. Uzun pastel renkli binalar birbiri ile bitişikti ve tüm pencerelerde şirin yeşil panjurlar vardı. Bir bisiklet kaldırımdan uçarak geçti, neredeyse yan aynasını koparacaktı.

Howard bana baktı. "Manzaralı yoldan gitmek ister misin? Biraz şehri görebilirsin."

"Evet!" Emniyet kemerimi söktüm ve sokağa atladım. Dışarıda hava hâlâ sıcaktı ve şehirde hafif bir ılık çöp kokusu vardı ama her şey o kadar ilginç görünümlüydü ki sorun değildi. Howard kaldırımda yürümeye başladı, ben de onu takip ettim.

Bir İtalyan filmi sahnesinin içinde yürüyormuşum gibiydi. Sokak, giysi mağazaları, küçük kahveciler ve restoranlarla çeviriliydi. İnsanlar birbirlerine devamlı pencerelerden ve arabalardan sesleniyordu. Sokağın ortasına geldiğimizde biri kibarca korna çaldı ve sokaktaki insanlar, scootera binmiş kalabalık aileye yol vermek için kenara çekildi. İki bina arasında çamaşırların asılı olduğu bir ip bile vardı. Kırmızı bir elbise ipin tam ortasında dalgalanıyordu. Her an köşeden bir yönetmen çıkıp, Kestik! diye bağırabilirdi.

"İşte burada." Bir köşeyi döndük. Howard sokağın sonunda görünen uzun bir binayı işaret etti.

"Ne, nerede?"

"Duomo. Floransa'nın katedrali."

Duomo. Katedral ana gemi gibiydi. Herkes katedralin içine girmek için sıraya girmişti, yaklaştıkça daha da yavaşlamak zorunda kalmıştık. Nihayet büyük bir açıklığın ortasına gelmiştik.

Batan güneşin ışığının yarısını aydınlattığı devasa bir binaya bakıyordum.

"Vay canına. Gerçekten..." Büyük? Güzel? Etkileyici? Hepsi ve daha fazlasıydı. Katedral rahatlıkla birkaç mahalle boyutundaydı ve duvarlar pembe, yeşil ve beyaz mermerlerle detaylandırılmıştı. Daha önce gördüğüm tüm binalardan yüz kat daha güzel, etkileyici ve daha ihtişamlıydı. Ayrıca "ihtişam" kelimesini daha önce hiç kullanmamıştım. Daha önce hiç bu kelimeye ihtiyacım olmamıştı.

"Aslında ismi Santa Maria del Fiore Katedrali ama herkes Duomo diyor."

"Kubbeli çatısı yüzünden mi?" Binanın bir kısmı devasa turuncu-kırmızı dairesel yapıda bir kubbe ile taçlandırılmıştı.

"Hayır ama güzel bir tahmin. *'Duomo'* 'katedral' demek ve katedral kelimesi şans eseri İngilizce'deki *dome** kelimesine benziyor. Bu nedenle de birçok insan *aynı* hatayı yapıyor. Katedralin yapılması yaklaşık yüz elli yıl sürmüş ve modern teknoloji ortaya çıkana kadar bu kubbe dünyanın en büyük kubbesiymiş. Öğleden sonramın boş olduğu ilk gün birlikte kubbeye çıkarız."

"Şu nedir?" Hemen Duomo'nun karşısındaki daha küçük sekizgen binayı işaret ettim. Uzun altın sarısı, *işlemeli* kapıları vardı ve birkaç insan önünde fotoğraf çekiyordu.

"Vaftizhane. Kapılarının ismi Cennet Kapıları'dır. Tüm şehirdeki en ünlü sanat eserlerinden biridir. Sanatçının ismi Ghiberti'ydi. Kapıları yapması tam yirmi yedi yılını almış. Seni onun turuna da götüreceğim." Hemen vaftizhanenin yanındaki bir sokağı gösterdi. "Restoran hemen orada."

Howard'ı *piazza* dediği meydan boyunca takip ettim. Restoranın kapılarını benim için açtı. Kravatını önlüğünün içine sıkıştırmış bir adam standının arkasından başını kaldırdı ve biraz daha dik durdu. Howard ondan neredeyse altmış santim falan daha uzundu.

"Bu akşam kaç kişiyiz?" diye sordu genizden bir sesle.

* (İng.) Kubbe. *–yhn*

"Possiamo avere una tavolo per due?"

Adam başı ile onayladı sonra yanından geçen bir garsona seslendi.

"Buona sera," dedi garson.

"Buona sera. Possiamo stare seduti vicino alla cucina?"

"Certo."

Pekâlâ... anlaşılan babam İtalyanca konuşuyordu. Akıcı bir şekilde. Hatta *r*'lerini Ren gibi yuvarlıyordu. Garsonu masamıza doğru takip ederken ona dik dik bakmamaya çalıştım. Ciddi anlamda onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Aşırı derecede tuhaftı.

Howard sandalyelerimize otururken, "Burayı neden sevdiğimi tahmin edebilir misin?" diye sordu.

Etrafa bakındım. Masalar ucuz kâğıttan örtülerle kaplanmıştı. Odun ateşinde pizza fırını olan açık bir mutfağı vardı. Arka fonda *"She's Got a Ticket to Ride"* çalıyordu.

Tavanı işaret etti. "Her gün ve her zaman Beatles çalıyorlar, bu da en sevdiğim iki şeyi bir arada bulabilmem demek oluyor. Pizza ve Paul McCartney."

"Ah, evet. Ofisindeki çerçevelenmiş Beatles albümlerini fark etmiştim." Yutkundum. Şimdi etrafı kurcaladığımı düşünecekti. Ki aslında sanırım kurcalamıştım.

Sadece gülümsedi. "Kız kardeşim onları birkaç sene önce hediye olarak göndermişti. On ve on iki yaşlarında iki erkek çocuğu var. Denver'da yaşıyorlar ve genellikle her sene buraya gelirler."

Onlar beni biliyorlar mıydı?

Howard'ın da aklına aynı şey gelmiş olmalı, çünkü kısa bir sessizlik oldu. Sonra ikimize de bir anda menülerimiz aşırı ilginç gelmişti.

"Ne sipariş etmek istersin? Ben hep jambonlu pizza isterim ama buradaki her şey lezzetlidir. Birkaç başlangıç alabiliriz veya..."

"Sade pizzaya ne dersin? Peynirli." Basit ve hızlı. Bir an önce

Floransa'ya dönmek istiyordum. Yemek mümkün olduğunca kısa sürmeliydi.

"O zaman Margherita pizza söyle. İçinde sadece temel şeyler var. Domates sosu, mozarella peyniri ve fesleğen."

"Kulağa lezzetli geliyor."

"Buradaki yemeklere bayılacaksın. Burada pizza Amerika'daki pizzalardan çok daha farklı."

Menümü masanın üstüne bıraktım. "Neden?"

"Gerçekten çok ince bir hamuru var ve kendi büyük pizzanı alıyorsun ve taze mozarella peyniri..." İç geçirdi. "Eşi benzeri yok."

Gerçekten gözlerinde hayallere dalmış bir ifade vardı. Yemeğe karşı arkadaştan daha fazla sevgi hissetme huyum ondan mı geçmişti? Tereddüt ettim. Onu en azından biraz olsun tanımak iyi bir fikir olabilirdi. En nihayetinde o benim babamdı.

"Pekâlâ... Amerika'da nerede yaşıyordun?"

"Güney Carolina'da Due West isimli küçük bir kasabada büyüdüm, inanabilirsen. Adrienne'den yaklaşık 240 km uzaklıkta."

"Due West şu tüm trafik barikatlarını yeniden düzenlediğin ve trafik sıkışıklığına sebep olduğun yer mi?"

Bana şaşırmış bir halde baktı. "Annen mi anlattı?"

"Evet. Bana senin hakkında birçok hikâye anlattı."

Kıkırdadı. "Due West'te yapacak fazla bir şey yoktu ve maalesef bunun hıncını tüm kasabadan çıkarmıştım. Annen sana başka hangi hikâyeleri anlattı?"

"Eskiden hokey oynadığını ve çok soğukkanlı olmana rağmen buz üstünde çok kavga ettiğini söyledi."

"Kanıtı." Başını çevirdi ve parmaklarını çenesinin altında kapanmış bir yaranın üzerinde gezdirdi. "Bu en son maçlarımdan birinden. Her nedense kendimi kontrol edemiyordum. Başka?"

"Roma'ya gittiğinizi ve bir restoran sahibinin seni ünlü basketbol oyuncusu sandığını ve size ücretsiz servis yaptığını."

"Bunu unutmuştum! Hayatımda yediğim en iyi kuzu etiydi. Tek yapmam gereken mutfak çalışanlarıyla bir fotoğraf çekinmekti."

Garsonumuz masaya geldi ve siparişimizi aldı sonra da bardaklarımızı soda ile doldurdu. Koca bir yurdum aldım ve ürperdim. Bana mı öyle geliyordu yoksa soda sıvı pırıltı gibi mi hissettiriyordu?

Howard kollarını kavuşturdu. "Bariz olduğunu biliyorum, o yüzden tekrar belirttiğim için kusura bakma ama bu kadar çok Hadley'ye benzemene inanamıyorum. İnsanlar bunu sana hep söyler miydi?"

"Evet. İnsanlar bazen bizim kız kardeş olduğumuzu düşünürdü."

"Şaşırmadım. Ellerin bile onunkilere benziyor." Dirseklerim masada bir elim diğerinin üstünde duruyordu. Howard bir anda âdeta oltaya takılmış bir balık gibi öne eğildi.

Yüzüğüme bakıyordu.

Rahatsız olup kıpırdandım. "Şey, iyi misin?"

"Bu onun yüzüğü." Elini uzattı, bana az kalsın dokunuyordu. Eli benimkinin biraz üzerinde havada asılı kaldı. Antika, üzerinde sarmal desenler olan altın, ince bir yüzüktü. Annem onu takamayacak kadar zayıflayıncaya dek taşımıştı. O zamandan beri de ben takıyordum.

"Bu yüzüğü ona benim verdiğimi söylemiş miydi?"

"Hayır." Elimi kucağıma çektim, yüzüm kızarıyordu. Bana herhangi bir şey söylemiş miydi? "Bir nişan yüzüğü falan gibi miydi?"

"Hayır. Sadece bir hediyeydi."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Bu sessizliği restoranın dekoruna emsalsiz bir ilgi göstererek doldurdum. Tüm restoranın duvarlarında büyük ihtimalle çok ünlü İtalyan yıldızlarının fotoğrafları olduğunu sandığım imzalı fotoğraflar asılıydı. Duvara birkaç tane de önlük asılmıştı. Arka fonda şimdi de *"We All Live in a Yellow Submarine"* çalıyordu. Yanaklarım domates sosu gibi kaynıyordu.

Howard başını salladı. "Ee, Amerika'da seni özleyen bir erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır."

"Aferin sana. Büyüdüğünde kalp kırmak için çok zamanın olacak." Tereddüt etti. "Bu sabah aklıma uluslararası okulu arayıp senin yaşıtın birinin yazın buralarda olup olmadığını sormak geldi. Okula gitmeyi isteyip istemediğini anlamak için iyi bir yol."

Belirsiz bir ses çıkardım ve aniden yakındaki bir fotoğrafa anlamsızca ilgi gösterdim. Fotoğraftaki kadın bir taç takmıştı ve üzerinde bir kuşak bağlıydı. Raivoli Güzeli 2015 mi?

"Bak eğer burada biriyle konuşmak istersen, Sonia dışında biriyle tabii, şehirde yaşayan bir arkadaşım var. Kendisi bir sosyal hizmet uzmanı ve çok iyi İngilizce konuşur. Bana seninle tanışmaktan çok mutlu olacağını söyledi ve eğer bir, bilirsin..."

Harika. Bir psikolojik danışman daha. Amerika'da görüştüğüm danışman çoğunlukla hı-hı, hıı-hı der ve kulaklarım eriyene kadar, *peki bu sana nasıl hissettirdi?* diye sorardı. Cevap "berbat"tı. Annemsiz *berbat* hissediyordum. Danışman bana durumun gittikçe düzeleceğini ve daha iyi hissedeceğimi söylemişti ama şu âna kadar yanılıyordu.

Gözlerimi yüzükten ayırarak, kâğıt masa örtüsünün kenarlarını yolmaya başladım.

"Burada... rahat hissediyor musun?"

Tereddüt ettim. "Evet."

"Bak, eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa istemen yeterli."

"Ben iyiyim." Sesim pürüzlüydü ama Howard sadece başını salladı.

On saat gibi gelen bir süreden sonra garsonumuz nihayet geldi ve önümüze buharı tüten iki pizza koydu. Pizzaların her biri büyük bir yemek tabağı boyutundaydı ve inanılmaz güzel kokuyorlardı. Bir parça kestim ve bir ısırık aldım.

Durumun tüm tuhaflığı aniden yok oldu. Pizzanın gücü.

"Sanırım az önce ağzım havaya uçtu." Ya da en azından söylemeye çalıştığım şey buydu. Daha çok şöyle duyuldu; "snırımızonceağzmhvyauçt."

"Ne?" Howard başını kaldırdı.

Bir ısırık daha aldım. "Bu. Hayatımda. Yediğim. En. İyi. Pizza." Haklıydı. Bu pizza daha önce yediğim pizzalardan tamamen başka bir evrene aitti.

"Sana söylemiştim, Lina. İtalya aç bir koşucu için en iyi yer." Bana gülümsedi ve sohbet boşluğunu *"Lucy in the Sky with Diamonds"* doldururken ikimizde aç kurt gibi yedik.

Tam ağzıma devasa bir parça atmışken, "Büyük ihtimalle bunca zamandır nerede olduğumu merak ediyorsundur," dedim.

Elimde pizza kenarının bir parçasıyla dondum kaldım. Düşündüğüm şeyi mi soruyordu? Bu büyük ortaya çıkma ânı olamazdı, çocuklarına neden ortalıkta olmadığını suratın pizzaya gömülmüşken söyleyemezdin.

Başımı kaldırıp hızlı bir bakış attım. Çatalını ve bıçağını masaya bırakmıştı. Öne doğru eğilmişti, ağzı ciddi bir çizgi halindeydi. Hayır, olamaz.

"Şey, hayır. O kadar çok merak etmemiştim." Büyük bir Y ile Yalan. Elimdeki pizza kenarını ağzıma tıktım ama tadını alamıyordum.

"Annen ikimizin ilişkisi hakkında neler anlattı?"

Başımı salladım. "Sadece, şey, komik hikâyeler."

"Anladım. Pekâlâ gerçek şu ki, senden haberim yoktu."

Aniden sanki tüm restoran sessizleşmiş gibi geldi.

Beatles, "The girl that's driving me mad, is going awaaaay...." diye şarkı söylüyordu.

Zorlukla yutkundum. Hiçbir zaman bu olasılığı aklıma getirmemiştim. "Neden?"

"Durumumuz... karışıktı."

Karışık. Annem de tam olarak aynısını söylemişti.

"Benimle test yaptırmaya başladığı zamanlarda iletişime geçti. Hasta olduğunu biliyordu, sadece kanser olduğunu bilmiyordu ve sanırım bir şeyler hissetmişti. Her neyse eğer bilseydim yanında olurdum bunu bilmeni istiyorum. Eğer bilseydim. Yalnızca..." Elini avuç içi açık kalacak şekilde masanın üstüne

koydu. "Sanırım sadece bir şans istiyorum. Herhangi bir mucize değil. Bunun zor olduğunu biliyorum. Büyükannen buraya gelmeyi gerçekten istemediğini söyledi ve bunu anlayabiliyorum. Sadece seni tanıma şansını bulduğum için gerçekten minnettar olduğumu bilmeni istiyorum."

Bir anda göz göze geldik ve tüm kalbimle, pizzamdan çıkan buhar gibi yok olmayı diledim.

Sandalyemi iterek masadan uzaklaştım. "Benim... benim tuvalete gitmem gerek." Restoranın önüne doğru koştum. Gözyaşları dökülmeye başlamadan ancak tuvalete girebilmiştim.

Burada olmak berbattı. Bugünden önce annemin kim olduğunu tam olarak biliyordum ve o kesinlikle menekşeleri seven veya kızına gizemli günlükler yollayan ya da kızının babasına, *aa, bu arada bir kızın var!* demeyi unutacak kişi değildi.

Kendimi kontrol altına alabilmek için *"Here Comes the Sun"* şarkısının üç dakikasını kullandım. Çoğunlukla derin nefesler aldım. Nihayet kapıyı açtığımda Howard hâlâ masada omuzları düşmüş bir şekilde oturuyordu. Bir müddet onu izledim. Kızgınlık, âdeta kaliteli bir parmesan peynirinin toz halinde dökülmesi gibi üstüme çöküyordu.

Annem bizi tam on altı yıl boyunca ayrı tutmuştu. Neden şimdi bir aradaydık?

Bölüm 7

O GECE UYUYAMADIM.

Howard'ın yatak odası da üst kattaydı ve o koridorda yürürken döşeme çatırdıyordu. *Senden haberim yoktu.* Neden?

Yatak odamın duvarındaki saat rahatsız edici bir şekilde tiktak diye ses çıkarıyordu. Bir önceki gece bunu fark etmemiştim ama aniden bu ses katlanılamaz olmuştu. Yastığı başımın üstüne çektim ama işime yaramadı, yastık beni biraz boğuyordu. Penceremden içeri rüzgâr esiyordu ve menekşelerim Grateful Dead konserindeki seyirciler gibi başlarını sallıyordu.

Tamam. Pekâlâ. Lambamı yaktım ve yüzüğü parmağımdan çıkarıp lambanın ışığında inceledim. Annem Howard'ı on altı yıldan fazla süredir görmemesine rağmen onun verdiği yüzüğü takıyordu. Her gün.

Ama neden? Sonia'nın dediği gibi birbirlerine âşık mıydılar? Eğer öyle ise onları ayıran şey neydi?

Sinirlenmeden önce komodinin çekmecesini açtım ve elimle günlüğü yokladım.

Ön kapağı kaldırdım:

Yanlış tercih yaptım.

Sırtımdan aşağıya bir *ürperti* indi. Annem bu cümleyi kalın siyah bir kalemle yazmıştı ve harfler bir sıra örümcek gibi yayıl-

mıştı. Bu benim için bir mesaj mıydı? Okumak üzere olduğum şey için bir tür haberci falan mıydı?

Cesaretimi topladım ve ilk sayfayı açtım. Ya şimdi ya hiç.

22 MAYIS

Soru. Washington Üniversitesi'nde kayıt görevlileri ile yaptığınız toplantının (sonbaharda hemşirelik okuluna başlayamayacağınıza dair resmi tebligat verdiğiniz toplantının) hemen ardından:

A. Eve gidip ailenize ne yaptığınızı mı söylersiniz?

B. Panik atak geçirip kayıt bürosuna geri dönüp akıl sağlığınızı geçici olarak kaybettiğinizi mi söylersiniz?

C. Gidip kendinize bir günlük mü alırsınız?

Cevap: C

Doğru, en nihayetinde ailenize söylemek zorundasınız. Şu da doğru, kayıt bürosundaki görüşmenizi, siz çıkarken oranın kapanmasını hesaplayarak ayarlamıştınız. Fakat işler yoluna girdiği an eminim ki yaptığınız şeyleri neden yaptığınızı tüm detayları ile hatırlayacaksınız. Zaman en yakın kırtasiyeye gidip tüm bütçeni yeni güzel bir günlüğe harcama zamanı, çünkü şu an her ne kadar korkutucu olursa olsun, şu an aynı zamanda hayatının (gerçek hayatının) başladığı an.

Günlük, durum artık resmi. Bir saat ve yirmi altı dakika öncesi itibarı ile artık hemşirelik okulu öğrencisi adayı değilim. Onun yerine yalnızca üç hafta sonra eşyalarımı (diğer bir deyişle annemin haberi duyduğu an kırıp dökmediği şeyleri) toplayıp

Floransa, İtalya'ya (İTALYA'YA!) giden bir uçağa biniyor, Floransa Güzel Sanatlar Akademisi'nde (FGSA!), hep yapmak istediğim şeyi yapmaya (FOTOĞRAFÇILIĞA!) gidiyor olacağım. Şimdi sadece haberi aileme nasıl vereceğimi düşünmem gerekiyor. Fikirlerimin çoğu Antarktika'dan isimsiz bir arama ile söylemeyi içeriyor.

23 MAYIS

Pekâlâ, onlara söyledim ve bir şekilde düşündüğümden daha bile kötü gitti. Uzaktan bakan biri için Büyük Ebeveyn Patlaması şöyle gözükmüştür:

Ben: Anne, baba size söylemem gereken bir şey var.

Annem: Tanrı aşkına. Hadley hamile misin?

Babam: Rachelle, erkek arkadaşı bile yok.

Ben: Baba, bunu yüzüme vurduğun için teşekkürler. Ve anne, neden hemen hamile olduğum kanısına vardığını anlamadım. *(Boğaz temizlenir.)* Sizinle son zamanlarda aldığım bir karar ile ilgili konuşmak istedim. (Seçtiğim kelimeler doğrudan İletişimi Anlamak: *İnsanları Seninle Hemfikir Olmaya İkna Etmek kitabından alıntı.*)

Annem: Tanrı aşkına. Hadley, eşcinsel misin?

Babam: Rachelle, bir kız arkadaşı bile yok.

Ben: *(İnsancıl bir konuşma yaşama çabalarını bırakarak.)* HAYIR. Size söylemeye çalıştığım şey şu; artık hemşirelik okuluna gitmeyeceğim. İtalya, Floransa'da bir okula kabul

edildim ve altı ay boyunca orada fotoğrafçılık eğitimi alacağım. Ve... okul üç hafta içinde başlıyor.

Annem/Babam: *(İki tane alabalık gibi açılmış ağız, uzatılmış bir sessizlik)*

Ben: Ee...

Annem/Babam: *(Şaşkınlığa devam)*

Ben: Lütfen bir şey söyler misiniz?

Babam: *(Zayıfça)* Ama, Hadley, düzgün bir kameran bile yok.

Annem: (*Sesi geri gelerek)* NEDEMEKARTIKHEMŞİRELİKOKULUNAGİTMİYOO....

(Mahalledeki köpekler ulumaya başladı)

Arkasından gelen uzun konuşmadan sizi kurtaracağım ama özetle şöyle bir şeydi: Hayatımı mahvediyordum. Zamanımı, bursumu ve annemlerin zorlukla kazandıkları parayı kadınların koltuk altlarını bile tıraşlamadıkları bir ülkede harcıyordum. (O son ilgi çeken detay annem tarafından eklenmişti. Doğru mu değil mi hiçbir fikrim yok.)

Onlara oradaki tüm masraflarımı kendim karşılayacağımı söyledim. Eğitimime olan tüm katkıları için teşekkür ettim. Tüm normal kişisel bakımıma devam edeceğim konusunda garanti verdim. Sonra odama çıkıp en az bir saat kadar ağladım çünkü ÇOK KORKUYORDUM. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Akademiden gelen mektubu elime aldığım an oraya gitmeyi başka hiçbir şeyi istemediğim kadar istediğimi biliyordum.

Gitmemek daha korkutucu olduğu için gidiyorum!

Yüzümün her bir noktasında resmen bir muson yağmuru yaşanıyordu ve kelimeler bir bütün haline gelmiş bulanık bir karmaşa halindeydi. İşte tam olarak *bu* nedenle günlüklerini okuyamıyordum. Telefonda bir arkadaşıyla konuşmasını duyuyormuşum gibi hissettiriyordu ama suratımı sayfadan kaldırdığımda orada yoktu...

Kendine gel. Gözlerimi sertçe ovuşturdum. Bana bu günlüğü yollamasının bir nedeni vardı ve ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

13 HAZİRAN

Ayın 13'ünde gidiyor olmak kötüye alametmiş gibi geliyor ama işte buradayım. Annemden soğuk bir elvedadan sonra babam beni havaalanına bıraktı. Merhaba bilinmezlik.

20 HAZİRAN

GELDİM. Floransa'daki ilk haftamla alakalı elli sayfa yazabilirim ama yalnızca şu kadarını söyleyebilirim, *buradayım*. FGSA tam da hayal ettiğim gibi: küçük, dağınık, yetenekle dolup taşmış. Evim gürültülü bir pastanenin hemen üstünde ve yatağım kartondan yapılmış olabilir ama dünyanın en güzel şehri hemen penceremin dışındayken bu kimin umurunda ki?

Ev arkadaşımın adı Francesca ve kendisi kuzey İtalya'dan gelen bir moda fotoğrafçılığı öğrencisi. Tamamen siyah giyiniyor, rahatlıkla İtalyancadan, İngilizceye ve Fransızcaya geçebiliyor ve geldiği andan beri penceremizde art arda sigara içiyor. Ona bayılıyorum.

23 HAZİRAN

İtalya'daki ilk boş günüm. Taze bir kavanoz Nutella ve aşağıdaki pastaneden bir ekmek ile tembel bir sabah için sabırsızlanıyordum ama Francesca'nın başka planları vardı. Odamdan çıktığımda bana giyinmemi söyledi ve sonraki otuz dakikayı ben oturmuş onu beklerken biriyle telefonda hararetli bir şekilde tartışarak geçirdi. Nihayet telefonu kapattığında ayakkabılarımı değiştirmem gerektiği konusunda ısrar etti. "Sandalet olmaz. Saat on biri geçti." Bana iki kere daha kıyafet değiştirtti. ("Hayır, Nisandan sonra koyu renk kot giyilmez." "Asla ayakkabılarınla çantanın renklerini eşleştirme.") İnanılmaz yorucuydu.

En sonunda evden çıktık ve Francesca bana Floransa'nın tarihi ile ilgili hızlandırılmış bir kurs vermeye başladı. "Floransa, Rönesans'ın doğduğu yer. Rönesans'ın ne olduğunu *biliyorsun*, değil mi?" Herkesin Rönesans'ın ne olduğunu bildiği konusunda onu temin ettim ama yine de açıkladı. "1300'lü yıllarda toplumun üçte biri öldü ve sonrasında Avrupa kültürel bir yeniden doğma, sanatsal bir patlama yaşadı. Hepsi, Avrupa'nın geri kalanına yayılmadan önce burada başladı. Resim, heykel, mimari... Burası dünyanın sanat başkentiydi. Floransa, tarihteki en zengin şehirlerden biriydi..." ve böyle durmadan devam etti.

Bir saniye için bile olsun onu takip edip etmediğime bakmadan sokaklara girip çıkıyordu ve aniden onu gördüm. DUOMO. Karışık, renkli, gotik Duomo. Soluksuz kalmıştım, ki kalmasaydım da Duomo nefesimi keserdi.

Francesca sigarasını söndürdü ve beni Duomo'nun yan giriş kapısına yönlendirdi. Bana en tepesine çıkacağımızı söyledi. Öyle de yaptık. İnce topuklu ayakkabılarının sanki yayları var-

mış gibi merdivenleri hoplayarak çıkan Francesca ile 463 dik taştan basamağı çıktık. Sonunda tepeye vardığımızda durmadan fotoğraf çektim. Floransa turuncu bir labirent gibi yayılıyordu, yer yer binalar ve kuleler vardı ama hiçbiri Duomo kadar yüksek değildi. Uzakta yeşil tepeler vardı ve gökyüzü mavinin en mükemmel tonundaydı. Francesca nasıl bir şaşkınlık içinde olduğumu görünce sonunda konuşmayı bıraktı. Kollarımı açıp rüzgârı ve bu yeni duyguyu, bu özgürlüğü hissettiğimde sinirlenmedi bile. Aşağıya inmeye başlamadan önce Francesca'ya sıkıca sarıldım ama beni iteledi ve "Tamam, tamam. Buraya kendin geldin, ben yalnızca seni Duomo'ya getirdim. Şimdi gidip alışveriş yapalım. Hayatımda hiç bu kadar kötü bir kot pantolon görmemiştim. Ciddiyim Hadley ona bakınca ağlayasım geliyor," dedi.

Kendi kendime, "İmkânsız," diye fısıldadım. Duomo'yu *benim de* ilk kez gördüğüm gün bunu okuyor olmamın ihtimali neydi? Yirmili yaşlarındaki annemi, acımasız ve enerji dolu Francesca'ya yetişmeye çalışırken hayal edip parmaklarımı kelimeler üzerinde gezdirdim. Bu annemin bana günlüğü gönderme sebebinin bir parçası mıydı? Yani böylece Floransa'yı birlikte keşfedebiliriz diye mi?

Kaldığım yeri işaretledim ve ışığı söndürdüm. Göğüs kafesim ağırlaşmıştı. Evet, annemin sesini duymak denizde batan, zarar görmüş bir teknenin su alması ile eşdeğer bir durumdu. Ama iyi de hissettiriyordu. Floransa'yı çok *sevmişti*. Belki günlüğünü okumak şehri onunla keşfetmek gibi olurdu.

Yalnızca ufak ufak ilerlemeliydim.

Bölüm 8

ADDIE'YE GÜNLÜKTEN BAHSETMELİYDİM. BİR SONRAki sabah pijamamı bile değiştirmeden aşağıya koştum. Ren, daha şimdiden jet-lag konusunda tamamen yanılmıştı. Günlükte yazılanları okumayı bitirdikten sonra günlüğü yastığımın altına koydum ve tam tamına on üç saat uyudum. Kendimi güzelce dinlenmiş bir kuş gibi hissediyordum.

Odama kaçmadan hemen önce Howard, cep telefonunu benim için dışarda bıraktığını söylemişti. Ondan bunu istemek zorunda kalmadığım için komik derecede minnettar olmuştum. Dün geceki eve dönüş yolculuğu eğer bir kitap olsaydı, başlığı şöyle bir şey olurdu; *En Uzun, En Sessiz ve En Berbat Yolculuk*. Bir ikincisinin yaşanması için hiç de hevesli değildim. Ne kadar az iletişim o kadar iyi.

Yukarıda, odama çıktığımda kapıyı kapattım ve telefonu açtım. İlk olarak ülke kodu mu geliyordu? Alan kodu? Kullanım kılavuzum neredeydi? Üç deneme sonrasında telefon en nihayetinde çalmaya başladı. Wyatt telefonu açtı.

"Alo?"

"Selam Wyatt. Benim, Lina."

Arka fonda bir video oyunu sesi duyuluyordu.

"Beni tanıyorsun... hani beş ay boyunca sizinle yaşayan?" diye yardım ettim.

"Ah, evet. Selam Lina. Nereye gitmiştin? Fransa mıydı?"

"İtalya. Addie orada mı acaba?"

"Hayır. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Şu an orada saat gece iki falan değil mi?"

"Evet. Sanırım birinin evinde falan kalıyor. Artık bir telefonu paylaşıyoruz."

"Evet duymuştum. Ona aradığımı söyleyebilir misin?"

"Elbette. Salyangozları yeme." *Klik.*

Homurdandım. Wyatt'ın geçmişine bakıldığında mesajımın Addie'ye ulaşma ihtimali sıfırdan azdı ve benim *acilen* onunla konuşmam gerekiyordu. Günlükten, Howard'ın bana ne söylediğinden, her şeyden bahsetmem gerekiyordu. Büyükannemin obsesif kompulsif bozukluğu olan kedisi gibi yatak odamın içinde volta attım. Günlüğü tekrar okumak için kendimi gerçekten hazır hissetmiyordum ama aynı zamanda *hiçbir şekilde* oturup düşüncelerime gömülmek istemiyordum. Hızlıca koşu kıyafetlerimi giydim ve dışarı çıktım.

"Merhaba Lina. Nasıl uyudun?"

Korkuyla zıpladım. Howard veranda salıncağında, kucağında gazeteler ve gözlerinin altında koyu halkalarla oturuyordu. Tuzağa düşürülmüştüm.

"İyi. Daha yeni uyandım." Tırabzana ayağımı dayadım ve bütün dikkatimi yakkabı bağcıklarıma verdim.

"Ah, tekrardan genç olmak. Gün doğumunun sabah yaşanan kısmını yirmili yaşlarımın sonlarına doğru ancak görebildim." Salıncağı durdurdu ve bir sonraki cümlesine atladı. "Dün gece konuştuklarımız hakkında ne düşünüyorsun? Sana daha iyi bir şekilde söyleyebilir miydim bilmiyorum."

"Üzgün değilim," dedim hızlıca.

"Seninle, annen ve benim hakkımda daha fazla konuşmak isterim. Sana bahsetmediği bazı şeyler..."

Ayağımı tırabzandan dans edercesine çektim.

"Belki başka bir zaman? Çünkü gerçekten koşmaya başlamak istiyorum." *Ve ilk olarak annemin tarafını dinlemek istiyorum.*

Tereddüt etti. "Tamam, tabii ki." Göz göze gelmeye çalıştı. "Se-

nin istediğin hızda ilerleriz. Hazır olduğun zaman bana söyle."

Hızla merdivenleri indim.

"Bu sabah senin için bir telefon geldi."

Aniden arkamı döndüm. "Arayan Addie miydi?" *Lütfen Addie olsun.*

"Hayır. Buradan gelen bir telefondu. İsmi garip bir isimdi. Red mi? Rem mi? Amerikalı biri. Seninle dün koşuya çıktığında tanışmış."

Bir avuç konfeti başımdan aşağıya yağdı. *Beni mi aradı?* "Ren. Lorenzo'nun kısaltması."

"Bu daha mantıklı. Bu akşam onunla bir partiye gideceğini söyledi?"

"Ah, evet. Belki." Tüm bu Howard/günlük olayı, beynimden diğer her şeyi çıkarmakta bayağı başarılı olmuştu. Gerçekten gidecek kadar cesur muydum?

Howard'ın kaşları yukarı kalktı. "Ee, kim bu çocuk?"

"Yakınlarda yaşıyor. Annesi Amerikalı. Ren de uluslararası okula gidiyor. Sanıyorum aynı yaştayız."

Yüzü aydınlandı. "Bu harika. Yalnızca... ah, olamaz."

"Ne?"

"Seni koşuya çıktığında arabayla kovalayan çocuklardan biri sandığım için onu haşladım. Onu korkutmuş olabilirim."

"Ren ile mezarlığın arkasında tanıştım. Tepede futbol oynuyordu."

"Pekâlâ, ona kesinlikle bir özür borçluyum. Acaba soyadını biliyor olabilir misin?"

"Ferrari gibi bir şeydi sanırım. Kurabiyeden yapılmışa benzeyen bir evde yaşıyorlar."

Güldü. "Tamam anlaşıldı. Ferrara ailesi. Onunla karşılaşman ne büyük şans. Oğullarının seninle aynı yaşta olduğunu fark etmemiştim. Eğer bilseydim ikinizin tanışması için bir buluşma ayarlardım. Parti diğer sınıf arkadaşlarınla birlikte mi?"

"*Muhtemel* sınıf arkadaşlarım," dedim hızlıca. "Gitmek istediğimden emin değilim."

Gülümsemesi biraz daha genişledi, sanki beni duymamış gibiydi. "Ren bu akşam saat sekiz buçuğa kadar gelemeyeceğini söylememi istedi. Öncesinden akşam yemeğini hazırlarım böylece gitmeden önce yemek için çokça vaktin olur. Ayrıca sana bir telefon alma konusu ile ilgilenmemiz lazım. Böylece arkadaşlarının sana ulaşmak için ziyaretçi merkezini aramasına gerek kalmaz."

"Teşekkürler ama bence bu biraz abartı olur. Sadece bir kişi tanıyorum."

"Bu akşamdan sonra daha fazla kişiyi tanıyacaksın. Bu sırada insanlara benim telefon numaramı verebilirsin böylece seni mezarlığın hattından aramak zorunda kalmazlar. Ah ve iyi haber. İnternet bağlantımız nihayet düzeldi yani FaceTime artık mükemmel çalışıyor olmalı." Gazeteleri verandaya bıraktı. "Ziyaretçi merkezine gitmem gerekiyor ama sonra görüşürüz. İyi koşular." Döndü ve kendi kendine sessizce ıslık çalarak eve girdi.

Arkasından gözlerimi kısarak baktım. Annemin yanlış tercihi *Howard* mıydı? Peki ya parti konusu? Gerçekten de gidip bir grup yabancı ile tanışmak istiyor muydum?

"Bu nasıl?" Bilgisayarıma doğru yürüdüm ve Addie ne giydiğimi görebilsin diye döndüm.

Öne doğru eğildi, yüzü tüm ekranı kaplıyordu. Daha yeni uyanmıştı ve her yere dağılmış göz kalemi onu sarışın bir vampire benzetmişti. "Hmm. Kibar olmamı mı istersin yoksa dürüst olmamı mı?"

"Her ikisi de olabileceğin bir ihtimal var mı?"

"Hayır. Üzerindeki bluz üç gün boyunca bavulun dibinde tomar halinde durmuş gibi gözüküyor."

"Çünkü öyleydi."

"İşte bu nedenle olmaz. Oyum siyah ve beyaz eteğe. Bacakların müthiş ve o etek berbat gözükmeyen tek şey olabilir."

"Peki bu kimin suçu? Beni çamaşırlarımı yıkamak yerine Amerika'nın Top Model'i programının tüm bölümlerini art arda izlemeye ikna eden sendin."

"Dinle, önemli olan öncelikler. Günlerden bir gün iki metre uzayacağım ve kesinlikle o programda olacağım." Gözündeki makyajın bir kısmını silmeye çalışarak abartılı bir şekilde güldü. "Bir *partiye* gittiğine inanamıyorum. İtalya'da. Ben bu gece yine büyük ihtimalle Dylanlarda tıkılıp kalacağım."

"Dylanlara gitmeyi seversin."

"Hayır, sevmiyorum. Herkes oturup yapabileceğimiz tonla şeyi sayıyor ama sonra kimse bir karar vermiyor ve tüm gece langırt oynamak zorunda kalıyoruz."

"İyi tarafından bak. Dylan'ın evinde aşağı katta içi *burrito* ve *churro** dolu bir buzdolabı var. Onlar bayağı iyi."

"Haklısın. Seri üretim *churro* yemek İtalya'da bir partiye gitmekten çok çok daha iyi."

Bilgisayarı elime aldım, yatağa uzandım ve göbeğimin üstüne koydum. "Tek farkı benim partilere gitmeyi sevmemem, hatırladın mı?"

"Öyle deme. Önceden seviyordun."

"Ama sonra annem hastalandı ve kimse bana artık ne diyeceğini bilemez oldu."

Ağzını bir çizgi haline getirdi. "Dürüst olmak gerekirse bence bunların bir kısmını sen kafanda kuruyorsun. İnsanlar sadece yanlış bir şey söylemek istemiyor, anlıyor musun? Ayrıca kabul etmen gerek, sen de çok kişiyi hayatından çıkardın."

"Ne demek istiyorsun? Ben insanları hayatımdan çıkarmadım."

"Aa, peki ya Jake?"

"Jake kim?"

"Jake Harrison? Yakışıklı son sınıf hokey oyuncusu? Sana iki ay boyunca çıkma teklifi etmeye çalıştı?"

---

* *Burrito*, dürüme benzer bir Meksika yemeğidir. *Churro* ise bir tür kızartılmış hamur tatlısıdır. *–yhn*

"Bana çıkma teklifi etmedi."

"Çünkü sen ondan kaçıp duruyordun."

"Addie, annem hakkında konuşup ağlamadan en fazla otuz dakika durabiliyordum. Sence bu onun hoşlandığı şeylerden biri miydi?"

Somurttu. "Üzgünüm. Zor olduğunu biliyorum ama bence artık hazırsın. Hatta şu an resmi bir tahminde bulunuyorum: Bu gece tüm İtalya'daki en yakışıklı çocukla tanışacak ve âşık olacaksın. Yalnızca tekrar eve gelmeyi istemeyecek kadar âşık olma yeter. Şu anda bile hayatımın en uzun üç günü oldu."

"Benim de öyle. O zaman, siyah-beyaz etek?"

"Siyah-beyaz etek. Bana sonra teşekkür edersin. Ve eve geldiğin an beni ara. Günlük hakkında daha detaylı konuşmak istiyorum. Sanırım seni etrafta takip etmesi için bir film ekibi tutacağım. Hayatından çok iyi televizyon programı olur."

"Lina! Yemek hazır."

Aynada kendime baktım. Addie'nin tavsiyesine uymayıp en sevdiğim kot pantolonumu giymiştim ve yemek yiyemeyecek kadar gergindim.

Sanırım her şeyin bir ilki vardı.

"Beni duydun mu?" diye seslendi Howard.

"Geliyorum!"

Biraz dudak parlatıcı sürdüm ve saçımı son bir kez düzeltim. Saç düzleştiricisiyle tamı tamına kırk beş dakika uğraşmam gerekmişti ama en azından şimdi saçım normal bir insanınkine benziyordu. Tabii bu hiçbir şeyin garantisi değildi. Eğer biri saçıma tuhaf bir şekilde bakarsa anında eski doğal çılgınlığına geri dönerdi. Bir keresinde Addie yardımcı olmak için, *biraz Medusa'ya benziyorsun,* demişti.

Howard merdivenlerin ayağına geldi ve bana koca bir tabak makarna uzattı. Durumun daha az gergin olması için uğraştığını anlayabiliyordum ve şu âna kadar işe yarıyordu.

"Güzel gözüküyorsun."

"Teşekkürler."

"Akşam yemeği bu kadar geç olduğu için üzgünüm. Bakım ile ilgili bir sorun yaşadık. Tüm gece çalışmak zorunda kalacağımı düşündüm."

"Sorun değil." Tabağımı masanın üstüne koydum. "Akşam yemeği için teşekkürler, aslına bakılırsa o kadar da aç değilim."

Bir kaşını kaldırdı. "Aç değil misin? Bugün kaç kilometre koştun?"

"On bir."

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"Sanırım biraz gerginim."

"Anladım. Yeni insanlarla tanışmak can sıkıcı olabilir ama sana bayılacaklar."

BİİP. İkimiz de camdan dışarı baktık. Ren'i kırmızı parlak bir scooter ile yoldan çıkarken gördük. Mideme yumruk yemiş gibi oldum. *Neden gitmeyi kabul ettim ki?* Bir şekilde bundan kurtulmak mümkün müydü?

"Bu Ferraraların oğlu mu?"

"Evet."

"Erken geldi. Seni o scootera bindirmeyecek değil mi?"

"Galiba öyle." Howard'a umutlu bir bakış attım. Belki gidemeyeceğimi söylerdi! Bu her şeyi çözerdi. Tek bir sorun vardı; yepyeni babalar size ne yapıp ne yapamayacağınızı söyleyebilir miydi?

Howard oturma odasını üç büyük adımda geçtikten sonra kapıyı açtı. "Lorenzo?"

Hemen arkasından gittim.

"Merhaba Howard. Merhaba Lina." Ren kot pantolon ve pahalı görünümlü spor ayakkabılar giyiyordu. Scooterın ayağını indirdi ve merdivenleri çıktı. Elini Howard'a uzatarak, "Tanıştığıma memnun oldum," dedi.

"Ben de memnun oldum. Daha önce telefonda yaşadığımız karışıklık yüzünden özür dilerim. Seni başka biriyle karıştırdım."

"Önemli değil. Artık arkamdan bir testere ile kovalamayacağınızı bildiğim için mutluyum."

Aman Tanrım. Howard gerçekten de bu yeni rolünü ciddiye alıyordu.

"Lina, hazır mısın?" diye sordu Ren.

"Evet, sanırım. Howard?" Ona umutla baktım. Asık bir suratla Ren'in scooterına bakıyordu.

"Bunu uzun bir süredir kullanıyor musun?"

"On dört yaşımdan beri. Gerçekten güvenli kullanan biriyim."

"Fazladan kaskın var mı?"

"Tabii ki."

Howard yavaşça başını salladı. "Pekâlâ. Dikkatli kullan. Özellikle geri gelirken." Başını bana doğru eğdi. *"E nervosa. Stalle vicino."*

"Si, certo."

"Imm, pardon. Bu da neydi?" diye sordum.

"Erkekler arasında," dedi Ren. "Hadi. Partiye geç kalıyoruz."

Howard bana cep telefonunu ve yirmi avro verdi.

"Bunu al, her ihtimale karşı. Mezarlığın numarası kayıtlı. Eğer ben cevap vermezsem, Sonia cevap verir. Ne zaman eve dönersiniz?"

"Bilmiyorum."

"Onu istediğiniz zaman getirebilirim," dedi Ren.

"Saat birde diyelim."

Ona baktım. *Bir mi?* Gerçekten arkadaş edinmemi istiyor olmalıydı.

Howard veranda salıncağına oturdu, ben de Ren'i scooterına doğru takip ettim. Bana koltuğun altındaki bölmeden kask uzattı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım." Arka tarafa tuhaf bir şekilde oturdum ve aniden Ren ile birlikte yolda ilerlemeye başladık. Serin hava hemen yanımızdan esiyordu. Aptal gibi sırıtarak Ren'in beline sıkıca sa-

rıldım. Motor takılmış bir tekerlekli sandalyede gitmek gibiydi. Süper hızlı ve süper rahat. Arkama baktığımda Howard'ın bizi arkadan izlediğini gördüm.

"Ona neden 'Howard' diyorsun?" diye bağırarak sordu Ren, scooterın sesinin üstünden.

"Ona başka ne diyebilirim ki?"

"Baba?"

"Hayatta olmaz. Onu o kadar uzun zamandır tanımıyorum."

"Öyle mi?"

"Bu... uzun hikâye." Hızlıca konuyu değiştirdim. "Parti nerede?"

Ana yola dönüş sinyali vermek için durdu sonra Floransa'dan uzaklaşmaya başladı. "Arkadaşım Elena'nın evinde. Hep oraya gideriz çünkü en büyük ev onunki. Annesi Medicilerin soyundan ve devasa bir villaları var. Elena'nın çok fazla içtiğini hemen anlayabilirsin çünkü sarhoş olduğunda insanlara geçmişte olsak çok büyük ihtimalle onun uşakları olacağımızı söyler."

"Medici nedir?"

"Floransalı çok güçlü bir aile. Rönesans'a sponsorluk yaptıkları söylenebilir."

Bir anda gözümde uçuşan kurdeleli bir elbise giymiş bir kız resmi canlandı.

"Yeterince şık giyinmiş miyim?"

"Ne?"

Sorumu tekrarladım.

Kırmızı ışıkta yavaşladı ve bana bakmak için arkasını döndü. "Harika görünüyorsun. Aynı şeyi giyiyoruz."

"Evet ama sen..."

"Ne?"

"Sen daha havalı duruyorsun."

Başını geri atınca kasklarımız birbirine vurdu. "Teşekkürler."

BÖLÜM 9

ELENA'NIN EVİNE GİDEN YOL İNANILMAZ UZUN SÜRdü. İ-na-nıl-maz. Ren ana yoldan çıkmak için sinyal verdiğinde bacaklarım uyuşuyordu.

"Neredeyse geldik."

"Nihayet. Fransa'ya falan gittiğimizi sandım."

"Yanlış yön. Sıkı tutun."

Hızlandı ve uzun, üç şeritli bir garaj yoluna girdik. Neredeydik? On dakikadan uzun bir süredir tek bir ev ya da bina görmemiştim.

"Bekle. Üç... iki..."

Köşeyi döndük ve âdeta patladım. *"Ne?"*

"Biliyorum. Çılgınca, değil mi?"

"Bu bir ev mi? Burada normal yerlerde yaşayan hiç insan yok mu?"

"Ne? Geldiğin yerde kurabiyeden evlerde yaşayan insanlar yok muydu?"

Elena'nın villası bir saraydı. Ev birkaç katlıydı, yüksekti ve devasaydı, müze kadar devasa. Büyük kemerli kapısının her iki tarafından yükselen kuleler vardı. Pencereleri saymaya başladım ama sonra vazgeçtim. Çok büyüktü.

Ren, tenis kortu boyutlarındaki garaj alanının ortasındaki süs havuzunun etrafından dönerek yavaşladı. Sonra birkaç scooterın yanına park etmek için kaldırıma çıktık. Ağzım Sahra

Çölü gibi kurumuştu. Dylan'ın bodrum katında *churro* yemek bana daha uygundu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Ren gözlerime bakarak.

Ona dünyanın en az ikna edici onaylamasını verdikten sonra peşinden, yeşil bodur ağaçlardan yapılma duvarın dibinden ilerleyerek hikâyelerde kızgın köylülerin ellerinde meşaleler ve şahmerdanlarla dayandığı kapıları anımsatan bir kapıya doğru gittim. Kusmama üç saniye kalmıştı.

Ren beni dirseği ile dürttü. "İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim." Derin bir nefes aldım. "Ee... burada kaç kişi yaşıyor?"

"Üç. Elena, annesi ve ablası, yatılı okuldan geldiği zamanlarda. Elena bana evde daha adım atmadığı odalar olduğunu söyledi. O ve annesinin bazen birbirlerini görmeden birkaç gün geçirdiği oluyormuş. Evde dahili telefon sistemi var yani ne zaman birbirleri ile konuşmak isteseler, evin bir ucundan diğerine yürümeleri gerekmiyor."

"Sen ciddi misin?"

"Tamamen ciddiyim. Annesini daha hiç görmedim. Aslında var olmadığına dair teoriler var. Ayrıca bu ev komik derecede perili. Elena günde bir kez hayalet görür." Pirinçten kapı ziline sertçe bastı ve gürültülü, çınlayan bir ses yükseldi.

"Buna inanıyor musun? Hayaletlere?"

Omuzlarını silkti. "Elena inanıyor. Her gece merdivenlerde büyük büyük büyükannesi Alessandra'nın hayaletinin yanından geçiyor."

Hayaletler bana hiçbir zaman anlamlı gelmemiştir. Annem öldüğünde sadece ölmüştü. Başka bir şey olmuş olması için her şeyimi verirdim.

Aniden gelen gürültülü bir *güm* sesi beni ürküttü. Geriye doğru sendeledim ve Ren beni yakaladı.

"Sakin ol. Bu sadece kapı. Kilidini açması biraz uzun sürüyor."

On dakika gibi hissettiren bir süreden sonra kapı yavaşça gı-

cırdayarak açıldı. Bir adım geri gittim. Bir kısmım büyük büyük büyükanne Alessandra tarafından karşılanmayı bekliyordu. Onun yerine normal giyimli bir genç kız vardı kapıda. Kıvrımlı hatlara sahip kızın gür, siyah saçları ve burnunda elmas bir hızması vardı.

"*Ciao,* Lorenzo!" Kollarını Ren'in etrafına doladı ve yanağını yanağına dayayıp öpme sesi çıkardı. "*Dove sei stato? Mi sei mancato.*"

"*Ciao,* Elena. *Mi sei mancata anche tu.*" Ren geri adım attı ve beni gösterdi. "Tahmin et bu kim?"

Kız da Ren gibi hızlıca İtalyancadan İngilizceye geçti. "Kim? Bana hemen söylemen gerek."

"Carolina."

Ağzı mükemmel bir O şeklinde açıldı. "Sen *Carolina* mısın?"

"Evet ama bana Lina de."

"*Non è possibile!* Gel!" Elimi tuttu ve arkasından kapıyı ayağıyla kapatarak beni içeri çekti. Fuaye bir *Scooby-Doo* sahnesinden fırlamış gibi duruyordu. Hol birkaç elektrikli duvar lambası ile loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Duvarın her bir noktasını goblenler ve eski görünümlü tablolar kaplıyordu ve bir saniye, o bir *savaş zırhı* mıydı? Elena bana bakıyordu.

"Evin gerçekten..."

"Evet, evet. Ürkütücü. Perili. Korkunç. Biliyorum. Şimdi benimle gel." Koluma girdi ve beni koridorda yürüttü. "Çok şaşıracaklar. Sen bekle."

Koridorun sonunda bulunan kanatlı kapıları açtı ve beni içeri itti. Oda çok daha modern görünümlüydü, içeride jet boyutunda ayrılabilir bir koltuk, bir büyük ekran televizyon ve bir langırt masası vardı. Ha, bir de yirmi kişi. Aşağı yukarı. Ve hepsi sanki hayvanat bahçesinden kaçmayı başarmış bir şeymişim gibi bana bakıyordu.

Yutkundum. "Ee, herkese merhaba."

Elena elimi aldı ve zafer kazanmışçasına havaya kaldırdı.

"*Vi presento,* Carolina. *Ragazzi,* öyle biri var!"

Odada toplu bir sevinç yükseldi ve bir anda etrafım sarılmaya başlamıştı.

"Buradasın. Gerçekten buradasın!" Fransız aksanlı uzun bir çocuk omzuma heyecanla hafifçe vurdu. "Ben Olivier. Hoş geldin."

"İddiayı ben kazandım! Hepsi asla gelmeyeceğini söylemişti."

"Geç olsun güç olmasın."

"Che bella sorpesa!"

"Ben Valentina."

"Livi."

"Marcello."

Grubun yarısı omzuma dokunmak için bana uzanıyordu. Benim bir hologram olduğumu mu düşünüyorlardı?

Geriye doğru sendeledim. "Hepinizi... tanıdığıma memnun oldum."

"Millet kızın üstüne düşmeyi kesin!" Ren birkaç kişiyi geri itti. "Hayatınızda hiç yeni biriyle tanışmamışsınız gibi davranıyorsunuz."

"Ama tanışmıyoruz," dedi telleri olan bir çocuk.

Sorular yağdırmaya başladılar.

"Ne zamandır buradasın?"

"Sonbaharda FUAO'ya gidecek misin?"

"Neden okula geçen yıl başlamadın?"

"O uzun boylu adam baban mıydı?"

Bir adım daha geri gittim. "Şey... ilk önce hangisine cevap vermemi istersiniz?"

Hepsi güldü.

"Nerede yaşıyorsun? Floransa'da mı?" Soruyu soran kişi solumda, kocaman bir sakız çiğneyen kızıl saçlı bir kızdı. New Jersey'den gelmiş gibi bir aksanı vardı.

"Evim Ren'in evine yakın sayılır."

Ren, "Amerikan Mezarlığı'nda yaşıyor," diyerek açıklık getirdi.

Ona bir bakış attım. *Beni tuhaf kız durumuna sokmakta başarılısın.*

Omzuma hafifçe vurdu. "Merak etme. Herkes tuhaf yerlerde yaşıyor."

Hepsi bir ağızdan araya girdi.

"Benim ailem Chianti'de bir ortaçağ kalesini kiralıyor."

"Biz çiftlikte yaşıyoruz."

"William, Amerikan Konsolosluğu'nda yaşıyor. Kız kardeşinin şu yabancı din liderinin ayağının üstünden elektrikli scooterla geçtiği günü hatırlıyor musunuz?"

Saçları omuzlarında İtalyan bir çocuk öne adım attı. "*Ragazzi*, bizim garip insanlar olduğumuzu düşünecek. Bu kadar soru için üzgünüm."

"Sorun değil," dedim.

Solumdaki İspanyol kökenli kız "Hayır, biz garip davranıyoruz. Yeni insanlarla o kadar sık karşılaşmayız. Birbirimizden bıktık," dedi.

Aniden bir çift kol beni sardı ve beni havaya kaldırdı. "Hey!"

"Marco! Sakin ol oğlum!" diye bağırdı Ren.

"Onu yere bırak!" dedi Sakız Çiğneyen.

Marco bir Rottweiler mıydı? Kollarının arasından sıyrıldım ve arkamı döndüğümde kısa siyah saçlı, kaslı bir çocuk gördüm.

"Ren, beni tanıştır. Hemen," diye böğürdü.

"Lina, bu Marco. Şimdi onunla tanıştığını unutabilirsin. Güven bana böylesi daha iyi."

Sırıttı. "Gerçekten de buradasın! Geleceğini biliyordum. Bunu hep biliyordum."

"Bir dakika. Sen benim biyoloji dersindeki partnerim misin?"

"Evet!" Yumruğunu yukarı doğru kaldırdı ve sonra tekrar kollarını etrafıma sarıp bana yine o özel piton sarılmasını gösterdi.

"Nefes. Alamıyorum," dedim zorlukla.

"Kızı bırak," diye emretti Ren.

Marco kollarını gevşetti. Başını bir koyun gibi sallayarak, "Üzgünüm. Normalde böyle biri değilimdir," dedi.

"Evet, öylesin," dedi koyu saçlı kız.

"Hayır bu biranın etkisi." Bana birasını uzattı. "Bunu kimin

getirdiğini bilmiyorum ama iğrenç bir bira. Sidiğimsi bir tadı var, anladın mı?"

"Pek sayılmaz."

"Sorun değil. Sana bir içki teklif ederdim ama az önce tadının sidiğe benzediğini söyledim. Bu arada gerçekten güzelsin. Yani düşündüğümden de güzelsin."

"...teşekkürler?"

"Hey! Margo! Senin baban şekerci mi?" Arkasını döndü ve yalpalayarak gitti.

"Vay canına," dedim.

Ren başını salladı. "Bunun için üzgünüm. Keşke sarhoş olduğu için diyebilsem ama ayık olduğu zaman daha da kötü."

"Çok çok daha kötü," diye araya girdi gözlüklü kısa boylu bir çocuk.

"Demek buradasın." Gürültünün içinden havalı bir ses geldi. Dönüp baktığımda zarif ve güzel bir kızla yüz yüze geldim. Büyük mavi gözlü, uzun ve zayıf bir kızdı. Saçları o kadar sarıydı ki neredeyse beyaz gibi görünüyordu. Bakışları beni delip geçiyordu.

"Selam Mimi. Hoş geldin." Ren'in sesi bir anda üç oktav alçalmıştı.

"Bu gece gelemeyeceğini sanmıştım," dedi aksanlı bir sesle. İsveçli? Norveçli? Herkesin güzel ciltli ve ipeğimsi, uslu saçlara sahip olduğu bir yerden?

"Herkes fazla ortalarda görünmediğini söyledi."

"Şimdi buradayım."

"İyi. Seni özledim." Bana doğru çenesini kaldırdı. Bakışları hâlâ Ren'e kitlenmişti. "Bu kim?"

"Carolina. Buraya yeni taşındı."

"Merhaba. Herkes bana Lina der."

Saniyenin neredeyse onda biri kadar bir süre için bana baktı, sonra Ren'e doğru eğilip bir şey fısıldadı.

"*Si, certo.*" Ren bana baktı. "Ama... sonra. Bana birkaç dakika izin ver."

Uzaklaştı ve sanki tüm grup nefes verdi.

Birisi, "Buz Kraliçesi," diye fısıldadı.

"Gerçekten güzelmiş," dedim Ren'e.

"Gerçekten mi? Fark etmemiştim." Sanki birisi ona ömür boyu yetecek kadar pembe şeker teklif etmiş gibi sırıttı. Kesinlikle kurabiye-evde elimi tuttuğu anı yanlış yorumlamıştım. Eğer onun tipi Mimi gibi kızlarsa, benimle ilgileniyor olma olasılığını unutsam iyi olurdu.

"Hey, hadi gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

"Tamam. Öyleyse... görüşürüz?" dedim grubun geri kalanına.

"*Ciao, ciao,*" dedi içlerinden biri.

Ren çoktan odanın diğer ucuna gelmişti bile.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz. Hadi gel." Kapıyı benim için açtı. "Önden buyur."

Kapıdan geçince karanlık bir koridora girdim ve Ren arkamızdan kapıyı kapattı. Devasa bir merdivenin önünde duruyorduk.

"Hayır, olamaz. Elena'nın büyük büyük büyükannesini görmeye mi gidiyoruz?"

"Hayır, o evin öbür kanadında. Hadi. Sana bahçeyi göstermek istiyorum."

Merdivenleri çıkmaya başladı ama ben geride durdum. "Şey, Ren? Orası korkutucu gözüküyor."

"Öyle zaten. Hadi."

Kapıya doğru geri baktım. Korkutucu merdivenler mi aşırı derecede arkadaş canlısı uluslararası gençler mi? Sanırım şansımı Ren'den yana kullanacaktım. Arkasından acele ile çıktım. Adımlarım yüksek tavanda yankılanıyordu. Merdivenlerin tepesinde Ren uzun, ince bir kapıyı açtı ve isteksizce onun arkasından içeriye adım attım.

"Burası inanılmaz," diye mırıldandım. Oda eşyalarla doluydu, sanki on odanın mobilyası bir odaya toplanmış gibiydi ve her şey kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Tüylü bir şapka takmış, sert görünümlü bir adamın portresi tarafından korunan devasa bir şömine bile vardı.

"Bu gerçek mi?" Portreyi gösterdim.

"Eminim öyledir."

"Hayaletli bir evden alınmış gibi duruyor. Sanki birazdan arkamı döneceğim ve tekrar baktığımda duruşunu değiştirecekmiş gibi."

Ren sırıttı. "Ve bu mezarlıkta yaşayan birinin ağzından çıkıyor."

"İki gün orada kalmak tam anlamıyla 'yaşamak' olmuyor bence."

"Buraya gel." Bir çift camdan kapının önünde duruyordu. Balkona açılan kapıların kilidini açtı. "Sana bahçeleri göstermek istedim ama daha çok seni hayran kalabalığından uzaklaştırmaya çalıştım."

"Evet, benimle tanışmak konusunda biraz fazla heyecanlıydılar."

"Çoğumuz ilkokuldan beri birlikteyiz, bu nedenle de yeni insanlarla tanışmak konusunda aşırı heyecanlanıyoruz. Sanıyorum elde edilmesi zor arkadaşlar rolüne çalışmalıyız."

"Hey o bodur ağaçlar labirent şeklinde." Balkondan aşağıya eğildim.

Ön kapının etrafındaki çitler aslında dikkatle tasarlanmış, aralara eski görünümlü heykeller ve banklar serpiştirilmiş bir desendeydi.

"Güzel, değil mi? Hayatının yarısını bunları budamaya harcamış çok yaşlı bir bahçıvanları var."

"İçinde gerçekten de kaybolabilirmişsin gibi duruyor."

"Kaybolabilirsin. Bir defasında Marco oraya dolaşmaya çıktı ve onu neredeyse üç saat bulamadık. Buraya çıkıp bir fenerle aramak zorunda kaldık. Ayakkabılarının üstünde uyuyordu."

"Neden ayakkabıları?"

"Hiçbir fikrim yok. Gerçekten ürkütücü bir şey duymak ister misin?"

Başımı salladım. "Çok istediğimi söyleyemem."

"Elena'ın ablası Manuela burada yaşamak istemiyor çünkü

küçüklüğünden beri bir aile büyüğü ona belirip duruyor. Korkutucu kısmı ise hayalet ona ne zaman görünse, Manuela ile aynı yaşta oluyor."

"Neden yatılı okulda kaldığı anlaşıldı." Balkonun tırabzanlarına yaslandım. "Burası bana mezarlıkta yaşama konusunda kendimi daha iyi hissettiriyor."

"Hayalet hikâyeleri mi anlatıyorsunuz?"

Zıpladım, neredeyse kenardan aşağıya düşüyordum.

"Lina! İnanılmaz Korkak Kız gibisin," dedi Ren.

"Üzgünüm çocuklar. Sizi korkutmak istemedim." Koltuklardan birinde bir çocuk doğruldu ve ellerini başının üstüne getirip gerindi.

"Merhaba Thomas. Hep böyle insanları gözetler misin?"

"Başım ağrıyor. Aşağıdaki gürültüden bir müddet uzaklaşmaya çalışıyordum. Kiminle birliktesin?" Ayağa kalktı ve tembel bir şekilde yanımıza doğru geldi.

İNANA... ve kelimenin geri kalan kısmını hatırlayamadım çünkü *kim böyle gözükürdü ki?*

Thomas uzun boylu ve zayıftı, koyu saçları ve kalın kaşları vardı. Daha önce duyduğum ama kendi gözlerimle hiç şahit olmadığım şu sert kemikli çene yapısına sahipti... ve o *dudakları.* Herhangi bir cümle kurma ihtimalimi mahvediyorlardı.

"Lina?" dedi Ren tek kaşını kaldırarak. *Olamaz. Bana bir şey mi sordular?*

"Özür dilerim, ne dedin?"

Çocuk sırıttı. "Sadece ismim Thomas dedim ve sanıyorum sen de gizemli Carolina'sın?" İngiliz aksanı vardı.

İngiliz. Aksanı.

"Evet, tanıştığıma memnun oldum. Herkes bana Lina der." Elini sıktım, ayakta durmak için elimden geleni yapıyordum. Anlaşılan "dizlerinin bağının çözülmesi" gerçek bir şeydi.

"Amerikalı mısın?"

"Evet, Seattle'dan geliyorum. Sen?"

"Her yerdenim. Son iki yıldır burada yaşıyorum."

Kapı hızla açıldı ve Elena ile Mimi içeri girdi. "*Ragazzi, dai.* Annem sizin burada olduğunuzu öğrenirse çıldırır. Son partiden sonra kırk beş dakika boyunca annemi dinlemek zorunda kaldım. Bir salak iki yüz yıllık büfenin üzerinde bir dilim pizza unutmuştu. Aşağıya gelin, *per favore!*"

"Üzgünüz El," dedi Thomas ve Ren aynı anda.

"Ben Lina'ya bahçeyi gösteriyordum," dedi Ren. "Thomas da biraz kestiriyordu."

"Kim bir partide kestirir ki? Thomas bir tanrı gibi göründüğün için çok şanslısın çünkü sen *veramente strano*. Gerçekten Thomas."

Bir tanrı gibi. Thomas'a çaktırmadan bir kez daha baktım. Evet. Onu kesinlikle Olympos Dağı'nın tepesinde takılırken hayal edebiliyordum.

Mimi, Ren'in koluna girdi ve Thomas ile ben dışında herkes odadan çıktı. Bunu uyduruyor muydum yoksa o da bana mı bakıyordu?

Thomas kollarını kavuşturdu. "Senin gelip gelmeyeceğin konusunda birkaçımız iddiaya girdik. Anlaşılan yirmi avro borcum olacak."

"Daha önceden taşınmam gerekiyordu ama planlarım değişti."

"Bu bana yirmi avro borcun olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Sana hiçbir borcum yok. Belki bir dahaki sefere bana daha fazla güvenmelisin."

Sırıttı ve tek kaşını kaldırdı. "Bu seferlik seni affediyorum."

Kemiklerim neredeyse çilekli jöle kıvamına gelmişti. Benimle kesinlikle flört ediyordu.

"Mezarlıkta yaşadığını mı duydum?"

"Babam Floransa Amerikan Mezarlığı'nın bekçiliğini yapıyor. Ben de yazı onun yanında geçiriyorum."

"Tüm yazı mı?"

"Evet."

Suratında yavaşça bir gülümseme oluştu. Ben de gülümsüyordum.

Elena kapı girişinden içeriye, "Thomas!" diye bağırdı.

"Pardon." İkimiz onu takip ederek odadan çıktık.

Demek normal olmak böyle bir şeydi. Yani biraz da olsa.

"İlk gittiğin konser?" İnsanların çoğu dışarıdaki havuza girmişti ve Thomas ile ben havuzun kenarında ayaklarımızı suya sokuyorduk. Su parlak maviydi, ya yıldızlar bizim seviyemize inmişti ya da her yerde ateş böcekleri vardı.

"Jimmy Buffett."

"Gerçekten mi? *Margaritaville* şarkısını söyleyen adam mı?"

"Kim olduğunu bilmene şaşırdım ama evet çoğunlukla Hawaii gömleği denizi gibiydi. Annem beni götürmüştü."

Su sıçrayınca ikimiz de eğildik. Partidekilerin yarısı bol alkollü *Marco Polo* oynuyordu ve Marco hep Marco olarak kalıyordu. Gereğinden fazla komikti.

"Pekâlâ, en sevdiğin film?"

"Benimle dalga geçeceksin."

"Hayır, geçmem. Söz veriyorum."

"Tamam. İlk Aşk, İlk Dans."

"İlk Aşk, İlk Dans..." Başını geriye doğru attı. "Ah, tamam. Patrick Swayze'nin bir dans hocasını oynadığı berbat seksenler filmi."

Ona su sıçrattım. "O kadar da berbat değil. Hem sen neden filmle ilgili bu kadar çok bilgiye sahipsin?"

"İki ablam var."

Vücutlarımız omuzdan kalçaya birbirine değene kadar bana yanaştı. Doksan voltluk bir pili yalamakla aynı hissettiriyordu.

"... Pekâlâ, yani sen bir koşucusun, Amerika'daki en havalı şehirlerden birinden geliyorsun, çok kötü bir film zevkin var, bir keresinde snowboard yaparken bayıldın ve hiç suşi dene-

medin."

"Ya da kaya tırmanışını," diye ekledim.

"Ya da kaya tırmanışını."

Addie kesinlikle haklıydın. Thomas'a hızlıca bir bakış attım. Sonunu asla duymayacaktım. Bu kadar yakışıklı erkeklerin *var olduğunu* kim bilirdi? Ayrıca dipnot: Az önce kolunu belime sarmıştı. Sanki önemli bir hareket değilmiş gibi davranıyordu.

"Peki neden buraya taşındın?" diye sordu Thomas.

"Babamla birlikte kalmaya geldim. Kendisi... biraz hayatıma yeni girdi."

"Anladım."

Bir çarpma sesi duyuldu ve aniden Ren karanlığın içinden yalpalayarak geldi. "Lina, saat yarım olmuş!"

"Çoktan yarım olmuş mu bile?" Ayaklarımı sudan çıkardım ve Thomas kolunu indirdi. İsteksizce ayağa kalktım.

"Şimdi gitmemiz gerekiyor. Beni öldürür! Beni öldürür." Ren ellerini göğsüne birleştirdi ve çimlerin üstüne düştü.

"Seni öldürmeyecek."

"Seni kim öldürecek?" diye sordu Thomas.

"Lina'nın babası. Onunla ilk konuştuğumda bana üstünde ismimin yazılı olduğu bir kurşundan bahsetti."

"Yok artık." Ona baktım. "Bekle. Böyle bir şey söyledi mi?"

"Demiş kadar oldu." Dizlerinin üstünde geldi ve ayağa kalktı. "Hadi. Artık gitmemiz gerekiyor."

"Saçında bir sürü çim var," dedim.

Başını köpek gibi salladı, çimler saçlarından uçarak düştü. "Bir tepeden yuvarlanıyordum."

"İsveçli bir tepeden mi?" diye sordu Thomas.

"Nereli olduğunu sormadım."

Homurdandım. "Saat gerçekten de yarım mı? Belki yirmi dakika daha kalabiliriz."

Ren ellerini havaya kaldırdı. "Lina. Yaşamam ya da ölmem umurunda değil mi?"

"Tabii ki de umurumda. Sadece keşke gitmek zorunda ol-

masam diyorum."

Thomas da ayağa kalktı ve kollarını etrafıma sardı, çenesini omzuma bastırıyordu. "Ama Lina saat daha çok erken. Sensiz çok sıkılacağım. Biraz daha kalamaz mısın?"

Ren tek kaşını kaldırdı. "Görüyorum ki burada işler birkaç saat içinde *gelişmiş*."

Suratımdaki gülümseme bir türlü gitmiyordu. Ren görmesin diye yüzümü çevirdim. "Üzgünüm Thomas ama gitmem gerekiyor."

Ofladı. "Tamam. Sanırım o halde tekrar takılmamız gerek."

"*Ciao, tutti,*" diye seslendi Ren gruba. "Lina'yı eve götürmem gerekiyor. Eve dönme saati geldi."

Bir koro halinde, "*Ciao, Lina,*" dediler.

"*Ciao,*" diye yanıt verdim.

"Bekle!" Marcus havuzdan çıktı. "Kabul töreni ne olacak? Yapması gerek."

"Ne kabul töreni?" diye sordum.

"Atlama tahtasında yürümesi gerek."

Ren homurdandı. "Marco bu çok aptalca. Onu yapmayı yedinci sınıfta falan bıraktık."

"Hey, *bana* zorla yaptırmıştınız ve daha geçen seneydi," Olivier karşı çıktı. "Ayrıca kasım ayıydı. Taşaklarım donmuştu."

"Evet. Kesinlikle yapması gerek," diyerek bir kız araya girdi. "Gelenek bu."

"Kot pantolon giyiyor," dedi Elena. "*È troppo* acımasız."

"Fark etmez! Kural kuraldır."

Thomas yanıma sokuldu. "Eğer sen atlarsan, ben de atlarım."

Kestik! Thomas'ın sırılsıklam halini düşünelim.

Ren'e döndüm. "Beni eve ıslanmış bir şekilde götürmek zorunda kalırsan benden ne kadar nefret edersin?"

"Senin kendinden nefret edeceğin kadar etmem."

Ayağımdan sandaletleri çıkardım ve atlama tahtasına doğru gitmeye başladım.

"Yeni kız atlıyor!" diye tezahürat attı Marco.

Herkes ben atlama tahtasına çıkıp zıplarken çılgınca alkışlamaya başladı. *Bu ben miydim?* Merak etmek için çok geç. Tahtadan atladım, yükseğe zıpladım ve dünyanın en iyi bombalama atlayışını gerçekleştirdim.

Bir yıldır hissetmediğim kadar canlı hissediyordum. Belki de hayatımda ilk defa.

Bölüm 10

PEKÂLÂ, BELKİ DE IPISLAK YOLCULUK ETMEK EN PARLAK fikirim değildi. Eve geldiğimizde deliler gibi titriyordum. Ayrıca havuz saçımın doğal çılgınlığını yeniden aktive etmişti ve kaskı çıkardığımda saçım başımın etrafında bir bulut gibi kabardı.

"Üşüdüğün için mi yoksa korktuğun için mi titriyorsun?"

"Üşüdüğüm için. Ren, hadi ama. Bir saat geciktik. Ne yapacak ki?"

Ön kapı sertçe açıldı ve Howard kapı girişine geldi, devasa silueti ışığa karşı aydınlanıyordu.

Artık ikimiz de titriyorduk.

"Seninle içeri girmemi ister misin?" diye fısıldadı Ren.

Başımı salladım. "Beni getirdiğin için teşekkürler. Gerçekten çok eğlendim."

"Ben de. Yarın görüşürüz. Bol şans."

Sallanarak kapıya doğru yürüdüm, kotum bacaklarıma yapışıyordu.

"Üzgünüm geç kaldım. Saatin kaç olduğunu fark etmedik."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Senin saçın mı ıslak?"

"Beni atlama tahtasında yürüttüler."

"Atlama tahtası mı?"

"Bu onların kabul geleneği. Havuza atladım."

Bakışlarının altında hafif bir gülümseme oluştu. "Yani bu gece başarılı geçti."

"Evet."

"Bunu duyduğuma sevindim." Başımın üstünden arkaya baktı. "İyi geceler, Ren."

"İyi geceler, Bay... Carolina'nın babası." Scooterını döndürdü ve birkaç çakıl taşını etrafa saçarak gitti.

"Selaaaam," dedi bir kadın ben Howard'ın peşinden eve girerken.

Sonia ve dört kişi daha, ellerinde şarap bardakları ile koltuklarda oturuyorlardı. Arka fonda caz müzik çalıyordu ve herkes biraz çakırkeyif görünüyordu. Görünüşe bakılırsa Howard da bir parti veriyordu. Mezarlık tarzı bir parti. Belki daha sonra hepsi anıtın önündeki küçük havuzlara dalardı.

"Millet, bu Lina," dedi Sonia. "Lina, bu da millet."

"Merhaba."

"*Che bella.* Tam bir güzelliksin," dedi kedi gözü gözlükleri olan yaşlıca bir kadın.

Howard sırıttı. "Öyle, değil mi?"

"Bizler babanın eski arkadaşlarıyız," dedi adamlardan biri dikkatli bir İngilizce ile. "Onu eski çılgın gençlik yıllarından beri tanıyoruz. Ah, anlatabileceğimiz o kadar çok hikâye var ki."

"Evet," dedi onun yanındaki adam araya girerek. "Sana geç kaldığın için çok da zorluk çektirmiyordu, değil mi? Çünkü belki de sana Macaristan'da sırt çantalarıyla seyahat ettiğimiz zamandan bahsetmeliyim..."

"Bu kadarı yeterli," dedi Howard hızlıca. "Lina biraz yüzmeye gitmiş, bu yüzden de eminim ki yukarı gidip üstünü değiştirmek ister."

"Yazık," dedi Kedi Gözlü.

"İyi geceler," dedim.

"İyi geceler," dedi hepsi koro halinde.

Üst kata güçlükle tırmandım. *Donuyordum.*

"Fotoğrafçının kızı mı?" Soruyu soran Kedi Gözlü idi. Dondum kaldım.

"Evet. Hadley'nin kızı."

Sessizlik.

Ve... senin de kızın, değil mi? Konuya açıklık getirmesi için bekledim ama biri konuyu değiştirmişti bile.

Bu da ne demekti?

Üstüme kuru kıyafetler giyer giymez Addie ile FaceTime yaptık. "Bana 'ben demiştim' demeye hazır mısın?"

"Sana 'ben demiştim' demeye *her daim* hazırım. Aman tanrım! Nasıldı? Harika mı?" Yatağının üstünde bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı.

Bilgisayarımın sesini kıstım. "Evet. İ-na-nılmaz."

"Lütfen bana seksi İtalyan erkeklerinden en seksisi ile tanıştığını söyle."

"Tanıştım ama İtalyan değil. İngiliz."

Çok tiz bir ses çıkardı. "Daha iyi! İnternette sayfası var mı? Onu araştırmam gerek."

"Bilmiyorum. Sormadım."

"Ben araştırırım. İsmi ne?"

"Thomas Heath."

"İsmi bile çekici." İsmini yazarken birkaç saniye sessiz kaldı. "Thomas... Heath... Floransa." Sertçe nefes verdi. "AMAN TANRIM İNANILMAZ SEKSİ. Hayatımda gördüğüm en iyi saç. Bir modele benziyor. Belki bir iç çamaşırı modeli."

"Öyle, değil mi?"

"Onu tişörtü olmadan gördün mü? İnternete girip bu fotoğrafları görmen gerek. Harika. Artık asla Seattle'a dönmezsin. *Thomas Heath* gibi biri hayatındayken neden..."

"Addie yavaşla! Ne kadar yakışıklı olduğunun bir önemi yok. Burada kalmayacağım."

"Ne demek önemi yok? Bir yaz kaçamağı yapabilirsin, değil mi? Vay canına. Yani gerçekten... *vay canına*. Bu çocuk gerçekten yakışıklı bir çocuk. Diğer arkadaşının ismi ne?"

"Ren. Fakat tam ismi Lorenzo Ferrara."

"Evet, bunu benim için kodlaman gerekecek."

"Annesi 'Ferrari' gibi yazıldığını ama i yerine *a* koyacağını söyledi."

"Ferrari ama *a* ile..." dudağını ısırdı ve klavyesinde bir şeyler yazdı. "Kıvırcık saç? Futbol oynuyor?"

"Bu o."

Bana sırıttı. "Pekâlâ, Lina, ikide ikisin. Ren çok tatlı. Yani eğer İç Çamaşırı Modeli ile işler yürümezse hâlâ iyi durumda olacaksın."

"Hayır, Ren söz konusu değil. Bu gece kız arkadaşı ile tanıştım. Sadie Danes'e benziyor sadece İsveçli versiyonu ve photoshop yapılmış hali."

"Hadi canım oradan. Canın pahasına kaçtın mı?"

"Neredeyse. Ren'in, yanında yeni bir kızla gelmesi konusunda hiç de mutlu görünmüyordu."

Addie iç geçirerek yastığına geri düştü. "Yazın geri kalanını, dolaylı olarak senin yaşantıların aracılığıyla geçireceğim ama artık orada bulunman konusunda yüzde yüz senin yanındayım. En azından bir müddet orada kalmak gerek. Bunu benim için yap. Lütfen!"

"Bakarız. Matt nasıl?"

"Hâlâ onunla ilgilendiğim mesajını anlamıyor. Fakat onu kim takar? Birden ona kadar değerlendirmen gerekse Thomas'ın profil resminin çıktısını alıp çerçeveletmem ne kadar garip olur?"

Güldüm. "Garip. Senin için bile."

"Veya bir Thomas takvimi yapsam? 'On İki Ay İngiliz Seksiliği'. Sence onun daha fazla üstsüz fotoğrafını bulabilir misin? Tekrar görüştüğün zaman belki üzerine kola falan dökebilirsin."

"Evet, kesinlikle böyle bir şey yapmayacağım."

Yeniden iç çekti. "Haklısın, bu kesinlikle fazlasıyla garip olurdu. Ee, günlük nasıl gidiyor?"

"Birazdan okumaya devam edeceğim." Tereddüt ettim.

"Dün gece biraz zordu ama aynı zamanda güzeldi de. Burayı gerçekten çok sevmiş."

"Sen de seveceksin ve ben de seveceğim. Dolaylı olarak."

Başımı salladım. "Göreceğiz."

"Tamam, sen günlüğe geri dön. Yanlış tercihi neymiş öğrenmek istiyorum. Bu gizem beni öldürecek."

"İyi geceler Addie."

"Günaydın Lina."

2 HAZİRAN

Floransa tam olarak düşündüğüm gibi bir yer ve kesinlikle düşündüğüm şeye hiç benzemiyor. Kaldırım taşları, eski binalar, köprüleriyle inanılmaz büyüleyici ama aynı zamanda çirkin de. Hayatınızda gördüğünüz en güzel sokakta yürüyor oluyorsunuz ama bir anda kanalizasyonun kokusunu alıyorsunuz ya da iğrenç bir şeyin üstüne basıyorsunuz. Şehir sizi büyülüyor ve sonra aniden gerçekliğin içine sokuyor. Hayatımda hiç bu kadar çok fotoğrafını çekmek istediğim bir yer olmamıştı. Eşsiz olarak İtalyanlara özgü şeylerin, sokaklarda apartmanlar arasında asılı çamaşırların, eski domates sosu konservelerine ekilmiş kırmızı sardunyaların ama en çok da insanların fotoğrafını çekmekle çok fazla vakit geçiriyordum. İtalyanlar kendilerini çok iyi ifade ediyorlar, ne hissettiklerini anlamak için hiç tahmin etmenize gerek yok.

Bu gece Ponte Vecchio'da gün batımını izledim. Nihayet bana tamamen doğru hissettiren yeri buldum desem yeridir. O yeri bulabilmek için dünyanın diğer ucuna gelmek zorunda kaldığıma inanamıyorum.

9 HAZİRAN

Francesca beni resmi olarak arkadaş çevresi ile tanıştırdı. Hepsi geçtiğimiz sömestrde FGSA'dalarmış ve hepsi zeki ve çok komikler. Gizliden hepsinin bir realite şovu kameraları tarafından takip edilip edilmediklerini merak ediyorum. Bu kadar çok ilginç insanın bir arada olması nasıl mümkün olabilir? Oyuncu kadromuz şöyle:

Howard: Mükemmel Güneyli beyefendi (Güneyli dev, Francesca ona böyle diyor), yakışıklı, kibar ve sizin için savaşa bile gidecek biri. Floransa tarihini inceleyen bir araştırma programında ve ders vermediği zamanlarda dinleyici olarak çoğu dersimize giriyor.

Finn: Martha's Vineyard'dan bir Ernest Hemingway özentisi. Sanki tesadüfen gür bir sakalı ve boğazlı kazaklara karşı özel bir tutkusu varmış gibi davranıyor ama hepimiz zamanının yarısını *Güneş de Doğar* kitabını okuyarak geçirdiğini biliyoruz.

Adrienne: Fransız ve muhtemelen gerçek hayatta gördüğüm en güzel kız. Çok sessiz ve inanılmaz derecede yetenekli.

Simone ve Alessio: Onları bir grup halinde yazıyorum çünkü DEVAMLI birlikteler. Roma'nın dışında bir yerde birlikte büyümüşler ve devamlı olarak yumruk yumruğa kavga ediyorlar. Genellikle kavganın sebebi ikisinin de diğerinin anında âşık olmadığı hiçbir kız arkadaşı olmayışı oluyor.

Ve nihayet...

Ben: Bayağı sıkıcı. Uçağı Floransa'ya değdiği andan itibaren mutluluktan başı dönen Amerikalı fotoğrafçı özentisi. Francesca'yla paylaştığımız ev, resmi takılma yerimiz oldu. Hepimiz minicik balkona tıkışıp oturuyor ve enstantene ve pozlamayla ilgili uzun tartışmalar yapıyoruz. Cennet bu mu?

20 HAZİRAN

Yüzünüzün üstünde ne kadar çok defa *Aptallar için İtalyanca* kitabı ile uyursanız uyuyun, anlaşılan o ki osmoz ile İtalyanca öğrenemiyormuşsunuz. Francesca bir dil öğrenmenin dünyanın en kolay işi olduğunu söylüyor ama bunu aynı anda sigara içerken diyafram çalışırken ve ev yapımı fesleğenli makarna sosu hazırlarken söyledi. Yani "kolay" kavramı konusunda normal bir anlayışa sahip olmayabilir. Akademinin başlangıç seviyesinde İtalyanca kursuna yazıldım. Kurs akşamları medya odasında veriliyor ve haftada üç kez gidiyorum. Finn ve Howard da bu derse geliyorlar. İkisi de benden çok daha ileride ama burada oldukları için mutluyum.

23 AĞUSTOS

En son yazdığımdan beri bir ay geçti ama bunun için iyi bir sebebim var. Â-Ş-I-K oldum desem eminim ki çok da sürpriz olmayacaktır. Nasıl da klişe! Ama cidden, Floransa'ya taşının ve birkaç çatal dolusu makarna yiyin, sonra da ay ışığında gezinin ve daha ilk günden beri gözlerinizi ondan alamadığınız çocuğa âşık olmamayı en azından DENEYİN! Muhtemelen beceremeyeceksiniz. İtalya'da olmaya *bayılıyordum*. Fakat doğruyu söylemek gerekirse X'e her yerde âşık olurdum. O yakışıklı, zeki, etkileyici ve hayal ettiğim her şey. Ayrıca her

şeyi bir sır olarak saklamamız gerekiyor ki tamamen dürüst olmam gerekirse bu onu daha da çekici yapıyor. (Evet, X. Gerçekten de kimsenin günlüğümü okuyacağını sanmıyorum ama ona yeni bir isim veriyorum, ne olur ne olmaz.)

NE? Kitabı kucağıma bıraktım. Howard'ın pırıl pırıl "Güneyli Beyefendi"den gizli sevgili X'e geçiş yapması sadece üç sayfa sürmüştü. Anlaşılan ona hakkını vermem gerekiyor.

Bilgisayarımı elime aldım ve yeniden Addie'yi FaceTime ile aradım. Neredeyse anında cevap verdi. Saçı bir havluya sarılıydı ve elinde yarısı yenmiş bir dondurulmuş waffle vardı. "Ne oldu?"

"İlişkilerini bir sır olarak saklamak zorundaymışlar." Sesimi alçak tutarak söyledim. Kulağa, Howard'ın misafirleri gitmek üzereymiş gibi geliyordu ama dışarıda verandada hâlâ sırt sıvazlamalar ve "bunu yakında tekrar yapalım" konuşmaları dönüyordu.

"Howard ve annen mi?"

"Evet. Onlardan aynı arkadaş grubunda olmaktan bahsediyor ve bir anda ona yeni bir isimle hitap ediyor çünkü birinin günlüğünü bulacağından ve gizli tuttukları ilişkilerini öğreneceğinden endişeleniyor."

"Skandal!" dedi Addie mutlulukla. "Neden böyle sır olarak tutmak zorundaydılar? Adam mafya falan mıydı?"

"Henüz bilmiyorum."

"Öğrendiğin zaman beni ara. Lanet olsun. Ben burada olmayacağım! Wyatt beni oto galeriye götürecek. En sonunda arabama kavuşabileceğim."

"Bu güzel bir haber."

"Bir de bana sor. Dün gece Wyatt beni Dylanlara götürmeden önce tüm kirli çamaşırlarını katlattı. Beni yarın arayabilir misin?"

"Kesinlikle."

9 EYLÜL

*Storia d'amoremi** yazmaya başladığıma göre tüm yaşananları başından itibaren anlatmaya başlayabilirim. X aslında Floransa'ya geldiğimde ilk tanıştığım insanlardan biriydi. Dönemin başlangıç derslerinden birini o verdi ve sonrasında onu düşünmeden duramadım. Bariz bir şekilde yetenekliydi ve size "merhaba" ve "hoşça kal" gibi kelimeleri söylerken bocalamanıza neden olacak derecede yakışıklıydı. Fakat bir şey daha vardı, onun kendine has bir *derinliği* vardı. Bu da onu anlamak istememe neden oluyordu.

Şanslıyım ki sınıf içinde ve dışında birlikte çok fazla vakit geçirebiliyorduk. Tek sorun asla yalnız olmamamızdı. Asla. Francesca ya köşede oturuyor, telefonuyla habire konuşuyordu ya da Simone ve Alessio bize saçma sapan yeni bir tartışmada taraf seçmemizi söylüyor ve sohbetlerimiz hiçbir zaman ilerleyemiyordu. Zihnimde büyük bir tartışma dönüyordu: BENDEN HOŞLANIYOR MU HOŞLANMIYOR MU? Bazı günler benden hoşlandığına emindim ama bazı günler daha az emindim. Belki de bazı şeyleri fazla abartıyordum?

Fakat onu derslerde hep bana bakarken yakalıyordum ve her konuştuğumuzda aramızda görmezden gelemediğim *bir şey* vardı. Bu haftalarca böyle devam etti ama sonra, nihayet, tam da tüm bu yaşananları uydurduğumu düşündüğüm sırada, onu Space'te gördüm. Francesca oraya FGSA'nın resmi gece kulübü diyor. Daha önce bizimle hiç gelmezdi. Dışarıya biraz hava almak için çıktım ama geri geldiğimde oradaydı, duvara yaslanmıştı. Yalnızdı.

* (İta.). *Aşk hikâyesi.* –çn

Bunun fırsatım olduğunu biliyordum ama ona doğru yürümeye başladığımda ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. "Merhaba, umarım bu sana delice gelmez ama sen de aramızdaki bu tuhaf çekimi fark ettin mi?" Neyse ki ağzımı bile açmam gerekmedi. Beni gördüğü anda uzandı ve bileğimden tuttu. "Hadley," dedi ve ismimi söyleyiş şekli bana bazı şeyleri hayal etmediğimi gösterdi.

15 EYLÜL

Bir müddet X ile yalnız kalabilmek için Boboli Bahçeleri'nde buluştuk. Park on altıncı yüzyıldan kalma, şehrin ortasında bir tür vaha gibiydi. İnsana şehrin içinde olduğunu unutturmaya yetecek kadar çok mimari, süs havuzu ve boş alan var. İkimiz de kameralarımızı getirdik ve istediğimiz her şeyin fotoğrafını çektik sonra bir ağacın altına oturup konuştuk. Sanat ile ilgili çok şey biliyor. Ve de tarih. Ve edebiyat. (Ve her şey ile ilgili aslında.) Park, saat yedi buçukta kapanıyordu ama ben gitmek için ayağa kalktığımda beni geri çekti ve güvenlik görevlileri bizi uyarıp kaldırana kadar öpüştük.

20 EYLÜL

X'e âşık olmanın en zor kısmı bundan kimseye bahsedememek. İkimizin birlikte olmasına okulun hoş bakmayacağını biliyordum ama bu kadar büyük bir şeyi bir sır olarak saklamak çok zordu. Birbirimize sadece birkaç adım uzaktayken dokunamamak bile tam bir işkenceydi.

Sır saklamakta gerçekten çok kötüyümdür ve herkes benim âşık olduğumu biliyormuş gibi görünüyor. Bunun bir kısmı lojistik. Çoğu geceler geç saatlerde buluşuyoruz ve eve gece

üçe veya dörde kadar dönmüyorum. Francesca'ya gece fotoğrafçılığım üstünde çalıştığımı söyledim ama o sadece gözlerini devirdi ve bana "gece fotoğrafçılığı" hakkında her şeyi bildiğini söyledi. Bir kısmım herkesin neler olduğunu bilmiyormuş gibi mi davrandığını merak ediyor. Gerçekten bu kadar kör olabilirler mi? İlişkimiz hemen burunlarının dibinde yaşanıyor!

9 EKİM

X ve ben nerelerde buluşacağımız konusunda iyice yaratıcı olmaya başladık. Diğer herkesin bu gece evde kalıp ders çalışacağını biliyorduk bu nedenle de Space'e gittik (aynı gece kulübü). Yorgunluktan bitkin düşene kadar dans ettikten sonra şehirde gezindik. X benim için bir sürprizi olduğunu söyledi. Burnuma inanılmaz bir koku gelene kadar karanlık sokaklarda ilerlemeye başladık. Şeker, tereyağı ve başka bir şeyin daha karışımı kokuyordu. Mutluluk?

En sonunda bir köşeyi döndük ve bir grup insanın parlak ışıkla aydınlatılmış bir kapının önünde sıraya girdiğini gördük. Gizli bir pastaneydi. Sadece az kişinin bildiği çok az sayıda bulunan pastanelerden biriydi. Aslında ticari pastaneler, restoranlar için hamur ürünleri ürütebilmek adına gece boyunca çalışıyor ve yasa dışı olmasına karşın size birkaç avro karşılığında taze pişirilmiş hamur ürünü veriyorlardı. Sadece birkaç kişi biliyordu ama bilen kişiler ise yani... şöyle diyelim sırf bu pastaneye gelebilmek için hep gece sokağa çıkma tehlikesi altındaydılar.

Sıradaki herkes çok sessiz ve gergin duruyordu. Sıra bize geldiğinde, X çikolata dolgulu bir *cornetta*, üzerine glazür sürülmüş bir kruvasan ve iki dolgulu cannoli aldı. Sonra bir kaldırım

kenarına oturduk ve hepsini mideye indirdik. Eve geldiğimde Francesca, Finn ve Simone minik koltuklarımıza yayılmışlardı ve hepsi bir ağızdan ne tür gece fotoğrafları çektiğimi sorarak dalga geçtiler. Keşke onlara söyleyebilseydim.

Vay canına.

İlk olarak, o pastaneye gitmem gerekiyordu. *Cornetta* ya da *cannoli* ne bilmiyordum bile ama yine de okuduğum sayfalarda ağzımın suları aktı. Fakat en önemlisi, bu kadar çok sır olmasını gerektiren şey neydi?

Daha önceki tarihlere baktım. Okulların gerçekten de asistan hocaların öğrencilerle ilişkisi olmaması konusunda bir politikası var mıydı? Bu konuda gerçek profesörler için bir kural olmasını anlayabiliyordum ama araştırma öğrencileri? Ayrıca annem gerçekten de *abayı yakmıştı*. Erkek arkadaşı için bu kadar deli olan bir insan nasıl oluyor da onu terk edip çocuğunu ondan on altı yıl boyunca sır olarak saklayabiliryordu?

Günlükte kaldığım yeri işaretleyip pencereye doğru yürüdüm. Mükemmel bir geceydi. Bulutlar, hayalet gemiler gibi ayın önünden süzülüyordu ve artık Howard'ın arkadaşları evlerine döndükleri için her şey sessiz ve sakindi.

Bir anda gözüme bir hareketlilik takıldı ve dondum kaldım. Bu da *neydi?* Pencereden aşağıya sarktım, kalbim göğüs kafesime resmen çarpıyordu. Beyaz bir figür eve doğru geliyordu. İnsana benziyordu ama çok hızlı hareket ediyordu, sanki bir... gözlerimi kıstım. O *Howard* mıydı? Bir kaykayın üstünde?

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. Kendini ayağıyla ittirdi ve otopark yolunda hızla ilerlemeye başladı, denize doğru süzülen bir fok gibi. Sanki bu hep yaptığı bir şeymiş gibi.

Bu adamı çözmem gerekiyordu.

Bölüm 11

"LİNA, UYANIK MISIN? SANA TELEFON VAR." HOWARD kapımı tıklayarak açtı. Günlüğü yatağın altına ittirdim. Bir önceki geceden okuduğum yazıları tekrardan okuyordum ve oyalanıyordum. Çünkü evet, ne olduğunu bilmek istiyordum. Fakat aynı zamanda mutlu kısmı uzatmak da istiyordum. *Titanik* filmini yarısında durdurup Addie'ye ilk kısmı tekrardan izlettirdiğim zaman gibiydi.

"Kim arıyor?"

"Ren. Sana bir telefon almam gerekiyor. Şimdilik benim telefonumu kullan. Ben sabit hattı kullanırım."

"Teşekkürler." Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Tamamen uyanık duruyor ve X'e hiç benzemiyordu. Gece yaptığı hayalet sürüşünden hiçbir iz yoktu. Ya da şüpheli randevu çalışmalarından.

Bana telefonu uzattı. "Ren'e benden korkmaması gerektiğini lütfen söyleyebilir misin? Az önce tek bir telefon konuşması süresince en fazla 'efendim' kelimesini kullanma rekorunu kırdı."

"Söylerim ama muhtemelen bu bir şeyi değiştirmez. İlk kez konuştuğunuzda onu gerçekten ürkütmüşsün."

"İyi bir sebebim vardı." Gülümsedi. "Birazdan görüşürüz? Saat beş gibi işten çıkarım."

"Tamam." Telefonu kulağıma koydum ve Howard koridora döndü. *Ciao, gizemli X.*

"Selam Ren."

"*Ciao,* Lina. Hayatta olduğun için çok mutluyum."

Kapının dışına yaslanıp Howard'ın merdivenlerden aşağıya inmesini izledim. Annemle halka açık bir parkta öpüşmüşler miydi? Bu kesinlikle anne babanızla ilgili bilmemeniz gereken bir şeydi. Ayrıca Space'te bileğini tutup ismini söyleme şeklinde ne vardı ki birbirlerine böylesine bağlanmışlardı? Kulağa Addie'nin annesinin izlemiyormuş gibi davrandığı pembe dizilerden klişe bir sahne gibi geliyordu.

"Orada mısın?" diye sordu Ren.

"Evet, üzgünüm. Biraz dikkatim dağınık." Odamın kapısını kapattım ve yatağıma oturdum.

"Yani kızmamış mıydı?"

"Hayır. O da bir parti veriyordu, sanırım geç kaldığımızı fark etmemişti bile."

"*Fortunato.* Koşuya çıktın mı?"

"Hayır, çıkmak üzereydim. Katılmak ister misin?"

"Yola çıktım bile. Benimle mezarlığın kapılarında buluş."

Üstümü değiştirdikten sonra onunla buluşmak için koşmaya başladım. Ren parlak turuncu bir tişört giyiyordu. Durduğu yerde yaşlı bir adam gibi sekiyordu. Her zaman olduğu gibi saçları gözlerine inmişti ve buraya kadar koştuğu için biraz sıcaklamış ve parlak gözüküyordu.

"*Bu kıyafet* nasıl olur da Amerikalı görünümlü olmaz?" diye sordum tişörtünün kenarını tutarak.

"Bir İtalyan giydiği zaman Amerikalı görünümlü olmuyor."

"Yarı-İtalyan," diye düzelttim.

"Yarısı yeterli. Bana güven." Yolda ilerlemeye başladık.

"Annen bir LensCulture Ödülü kazanmış," dedi.

Ona baktım. "Nasıl öğrendin?"

"İnternet denilen bir şey var. Gerçekten yardımcı oluyor."

"Ah evet. İtalya'da yaşamaya başlamadan önceye dair hatırladığım silik bir anı." Bu sabah Addie'yi aradım ve akşam okuduğum şeyler hakkında haberdar etmek istedim ama devamlı

şu rahatsız edici *NO SERVIZIO* mesajını aldım. En azından şimdi Howard'ın telefonunu ne zaman istersem kullanabilirdim.

"Onun hakkında birçok makale buldum. Onun bu kadar önemli biri olduğunu bana söylememiştin."

"LensCulture ödülü onun kariyerini başlatmıştı. O ödülden sonra tam zamanlı olarak fotoğrafçılık yapmaya başladı."

"Fotoğrafını beğendim. Hayatımda hiç öyle bir şey görmemiştim. İsmi neydi? *Silinmiş*?" Hızlanarak önüme geçti ve kollarını etrafına dolayıp bir omzunun üstünden bana baktı. Fotoğrafta, omzundaki isim dövmesini daha yeni sildirmiş bir kadın vardı.

Güldüm. "Hiç de fena değil."

Yavaşlayıp yanıma geldi. "Bir de hasta olduğu sürede yaptığı oto portreleri gördüm. Onlar gerçekten çarpıcıydı. Bazılarında seni de gördüm."

Gözlerimi yoldan ayırmadım. "Onlara bakmayı çok sevmiyorum."

"Anlaşılabilir."

Yol aşağıya doğru kıvrıldı ve otomatik olarak hızlandım. Ren de hızlandı.

"Ee... arkadaşlarınla yakın zamanda yeniden takılacak mısın?" diye sordum.

"Thomas ile mi demek istiyorsun?"

Kızardım. "Ve... diğerleri ile." Öncelikli olarak birinci sırada Howard ile annem arasında neler olduğunu anlamak vardı ama bu Thomas ile olan şansımın çöpe gitmesine izin vermem gerektiği anlamına gelmiyordu, değil mi?

"Marco'yu değil mi? Onu gerçekten tekrar görmek istiyorsun, öyle değil mi?"

Tekrar güldüm. "Belki."

"Thomas telefonunu almadı mı?"

"Bir numaram bile yok. Beni hep mezarlık numarasından arıyorsun, hatırladın mı?" Ayrıca, telefon numaramı istemedi. Muhtemelen benim arkamdan suya atladıktan *sonra* pahalı saatini hatırladığı için.

"Aynı zamanda seni babanın telefonundan da aradım. Her ne kadar korkunç bir deneyim olmuş olsa da."

"O numarayı nereden buldun?"

"Sonia'dan."

İç geçirdim. "Ren, Howard ile yaşadığın o ilk kötü konuşmayı artık unutman gerek. Yani Howard gerçekten iyi biri. Bana iyi davrandığın için sana zarar vermeyecektir."

"Hayatında daha önce hiç bir dev sana yapmadığın bir şey için bağırdı mı? Bunu atlatmak o kadar da kolay değil."

"Dev mi?" Güldüm.

"İnsanlar burada onun kadar uzun değildir. Eminim ki gittiği her yerde insanlar ona bakıyordur."

"Muhtemelen."

Dünyanın en küçük kamyonu arkasından bize kuvvetli kornalar çalarak yanımızdan hızla geçti. Ren el salladı. "Baksana, bu gece benimle şehre gelmek ister misin? Dondurma yiyebiliriz ya da sadece gezinebiliriz. Belki saat sekiz buçuk gibi?"

"Sence İsveçli Manken bunu sorun etmeyecek mi?"

Bunu şaka olarak söylemiştim ama bana ciddi bir şekilde baktı. "Bence bu bir sorun olmayacak."

Ren beni almaya geldiğinde Howard ve ben akşam yemeğini bitiriyorduk. Bana taze domatesler ve mozarella ile koca bir kâse makarna yapmıştı, tüm yemek boyunca tuhaf bir insan gibi onu izlemiştim. *X yakışıklı, zeki ve etkileyici.* Ta ki ondan hamile kalana kadar mı? Sonra bir anda o kadar berbat biri oluyordu ki, dünyanın diğer ucuna kaçıyor ve sonraki on altı yıl boyunca onu hayatından çıkarıyordun? Günlüğü o öğleden sonra üç kez elime almıştım ve her seferinde onu geri koymak zorunda kalmıştım. Çünkü hepsi fazlasıyla bunaltıcıydı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Howard.

"Evet. Sadece... düşünüyordum." Annem ile ilgili konularda *konuşmama* konusu ile ilgili anlaşmamızdan beri durumlar daha

iyiydi. Aslına bakılırsa yanında çok rahat ediyorum. Onda biraz, rahat-ve-tarihle-ilgilenen adam havası vardı.

Bir çatal dolusu daha makarna aldım. "Bu gerçekten çok lezzetli."

"Aslında bunun pişirenle bir alakası yok. Bu kadar harika malzemelerin olduğu bir yemeği berbat etmek gerçekten çok zor. Ee, yarın hakkında ne düşünüyorsun? İstersen tüm gün izinli olabilirim böylece şehri gezmek için bolca zamanımız olur."

"Tamam."

"Sen ve Ren şehirde nereye gidiyorsunuz?"

"Sadece şehre gitmek istediğini söyledi."

"Lina?" Ren başını mutfağa uzattı.

"İyi insan lafının üstüne gelir," dedim.

"Üzgünüm geciktim." Howard'ın ona baktığını gördü ve şaşkına döndü. "Ve muhtemelen kapıyı çalmalıydım efendim."

Howard gülümsedi. "Selam Ren. Akşam yemeği yemek ister misin? *Pasta con pomodori e mozzarella* yaptım."

"*Buonissimo.* Ama hayır teşekkürler evde yemiştim. Annem Kentucky Fried Chicken tavuklarını yeniden yapmaya çalıştı ve yanına da resmen yapışkana dönmüş koca bir kâse patates yaptı. Hâlâ onu unutmaya çalışıyorum."

"Öğğğk."

Howard güldü. "Ben de yaşamıştım. Bazen gerçekten tek istediğin KFC yemek oluyor." Tabağını aldı ve mutfağa gitti.

Ren yanıma oturdu ve tabağımdan bir tane makarna aldı. "Ee, bu gece nereye gidelim?"

"Ben nereden bilebilirim? Floransalı olan sensin."

"Evet ama içimden bir ses senin şehirde çok fazla zaman geçirmediğini söylüyor. Görmek için can attığın herhangi bir şey var mı?"

"Burada yamuk kule falan yok mu?"

"Linaaa. O kule *Pisa*'da."

"Sakin ol, şaka yapıyorum ama aslında, görmek istediğim

bir yer var. Benimle yukarı gelsene." Tabağımı mutfağa götürdüm sonra Ren peşimden benimle odama geldi.

"Burası gerçekten senin odan mı?" diye sordu içeriye adımını attığında.

"Evet. Neden?"

"Hiçbir şeyini bavuldan çıkarmadın mı? Burası biraz çıplak." Şifonyerin boş çekmecelerinden birini açtı sonra yavaşça iterek kapattı.

"Eşyalarımın hepsi orada." Bavulumu gösterdim. Her şey onun üstüne yığılıydı ve bir tür patlama yaşanmış gibi görünüyordu.

"Bir müddet burada yaşamayacak mısın?"

"Sadece yaz tatili boyunca."

"Bu iki ay daha buradasın demek."

"Umarım daha az sürer." Açık kapıya bir bakış attım. *Olamaz.* Bana mı öyle geliyordu yoksa sesim tüm mezarlıkta mı yankılanmıştı?

"Bizi duyabileceğini sanmıyorum."

"Umarım." Odanın diğer tarafına geçtim, dizlerimin üstüne çöküp yatağımın altından günlüğü çıkarıp sayfalarını çevirmeye başladım. "Burası ile ilgili bir şeyler okudum... Pont Ve-çiii-o?"

"Ponte Vecchio?" Bana inanmayarak baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Yanlış söylediğimi biliyorum."

"Evet öyle isminin içine ettin. Oraya daha hiç *gitmedin* mi? Ne kadar zamandır Floransa'dasın?"

"Salı gecesinden beri."

"Bu Ponte Vecchio'yu çarşamba sabahı görmüş olman gerektiği anlamına geliyor. Hazırlan, gidiyoruz."

Ne giydiğime baktım. "Ben hazırım."

"Kusura bakma. Lafın gelişi. Çantan falan varsa al. Şimdi gidiyoruz. Orayı görmen gerek. Tüm dünyada en sevdiğim on yerden birisi."

"Açık mı? Saat neredeyse dokuz."

Homurdandı. "Evet, açık. Hadi."

Howard'ın bir önceki gece bana verdiği parayı aldım ve annemin günlüğünü çantama koydum. Ren çoktan merdivenleri yarılamıştı ama merdivenin en son basamağında aniden durdu ve ona çarptım.

Howard koltukta oturuyordu, dizlerinin üstüne bilgisayarını koymuştu. "Nereye gidiyorsunuz böyle aceleyle?"

"Lina daha önce hiç Ponte Vecchio'ya gitmemiş. Onu oraya götürüyorum." Ren boğazını temizledi. "Sizin izninizle, efendim."

"İzin verilmiştir. Bu harika bir fikir. Lina oraya bayılacaksın."

"Teşekkürler. Umarım."

Kapıya doğru yürümeye başladık ve tam Ren verandaya doğru adımını atarken Howard, "Ren, gözüm üstünde," dedi.

Ren arkasını dönmedi ama sanki birisi omurgasından aşağıya elektrik vermiş gibi dikleşti. Howard bakışımı yakaladı ve göz kırptı.

Harika. Şimdi Ren asla rahatlayamayacaktı.

Sıcak bir geceydi ve Floransa, Howard ile gittiğim geceye göre iki kat daha kalabalık gözüküyordu. Scooter ile seyahat etmek biraz daha hızlıydı çünkü duran arabaların arasından geçip gidebiliyorduk ama yine de uzun zaman alıyordu. Benim için sorun olduğundan değil. Scootera binmek çok eğlenceliydi. Yanımızdan esip geçen serin hava sanki bu kadar uzun ve sıcak bir günü atlatmanın ödülü gibiydi. Ren park ettiği sırada ay olgunlaşmış bir domates gibi yuvarlaktı ve ağır bir şekilde yükselmişti. Serin suda uzun uzun yüzmüşüm gibi hissediyordum.

"Neden bu gece bu kadar kalabalık?" diye sordum ona koltuğun altına koyması için kaskımı verirken.

"Yaz mevsimindeyiz. İnsanlar dışarı çıkmayı sever ve turistler sürü halinde geliyorlar. Sürü gibiler, inan bana!"

Başımı salladım. "Ren, biraz tuhaf bir insansın."

"Ben de öyle duydum."

"Peki tam olarak ne göreceğiz?"

"Bir köprü. Ponte Vecchio 'Eski Köprü' demek. Arno'da. Hadi gel, bu taraftan." Dirseğiyle sokağın öbür tarafına geçmek için kendine yol açarken ona yetişmekte zorlanıyordum. Çok geçmeden nehir boyunca devam eden geniş bir kaldırımda duruyorduk. Arno her iki yönde de siyah ve gizemli bir şekilde uzuyordu. Kanal kıyıları parıldayan ışıklarla bir podyum gibi aydınlatılmıştı, her iki yöne doğru uzanıyor ve uzaklaştıkça kayboluyorlardı.

Kendime hepsini hazmedebilmek için birkaç saniye verdim. "Ren... bu çok güzel. İnsanların gerçekten de burada yaşadığına inanamıyorum."

"Senin gibi mi?"

Ona baktım, gülümsüyordu. Tabii ki. "Şey, evet, sanırım."

"Sadece bekle. Biraz sonra göreceğin şey, sonsuza kadar burada kalmak istemene sebep olacak."

İnsanlar bizi birbirimizden uzaklaştırmaya çalışıyordu bu nedenle Ren koluma girdi ve nehrin kıyısından yukarı doğru yürümeye başladık. Uzun saçlı gitar çalan bir adamın üstünden geçtik. Neredeyse parçalanmış bir gitar çalıyor ve çok belirgin bir aksan ile *"Imagine"* şarkısını söylüyordu.

"İii-mecın oool da pii-puul," diye şarkı söyledi Ren. "Babamın İngilizce şarkı sözlerini İtalyanca konuşanlara öğreten bir kitabı var. Sanırım arkadaki adam ondan çok faydalanabilir."

"Hey, en azından şarkının hissini doğru veriyor. Kulağa çok nostaljik geliyor." Ren'in koluna girdiğim yerde kolum ısınmaya başlamıştı. Fakat ben daha bir şey düşünemeden Ren kolunu çekti ve iki elini birden omuzlarıma koydu.

"Sakızını yutmaya hazır mısın?"

"Ne?"

"Ponte Vecchio'yu görmeye hazır mısın?"

"Tabii ki. Burada olmamızın sebebi bu, değil mi?"

Döndü ve işaret etti. "Buradan."

Kaldırım bizi küçük, günlük hayatta kullanılan bir köprüye yönlendirdi. Asfaltla kaplanmıştı, birçok turist çakma çanta ve

güneş gözlükleriyle doldurulmuş yere serili örtüler arasında geziniyordu. *Kesinlikle* etkileyici değildi.

"Bu mu?" diye sordum, hayal kırıklığımı çok fazla belli etmemeye çalışarak. Belki de gün batımında daha havalıydı.

Ren kahkahayı patlattı. "Hayır. Bu köprü değil. Güven bana gördüğün zaman anlayacaksın."

Köprünün ortasına doğru ilerledik. Serili örtüsünün önüne atlayan koyu tenli bir adam yolumuzu kesti. "Genç adam. Kız arkadaş için güzel Prada çanta istersin? Mağazada beş yüz avro ama senin için on avro. Onu kendine gerçekten âşık et."

"Hayır teşekkürler," dedi Ren.

Onu dürttüm. "Bilemiyorum Ren. Bu kulağa çok iyi bir fiyat gibi geliyor. Gerçek aşk için sadece on avro."

Gülümsedi ve köprünün tam ortasında durdu. "Görmedin, değil mi?"

"Neyi gör...ah."

Korkuluklara doğru koştum. Nehrin üzerinde, yaklaşık birkaç kilometre uzağımızda sanki periler tarafından inşa edilmiş gibi duran bir köprü vardı. Üç taştan kemer suyun içinden incelikle yükseliyordu ve köprü boylu boyunca renkli binalarla süslenmişti, köşeleri suyun içindeydi. Üç küçük kemer de köprünün ortasından çıkıyordu ve tüm köprü karanlık içinde altın sarısı ışıkla aydınlatılmıştı, yansıması gölden yine kendisine vuruyordu.

Resmen sakızımı yuttum.

Ren bana bakıp sırıtıyordu.

"Vay canına. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Aynen öyle, değil mi? Hadi gel." Sağına baktı, sonra soluna ve sırıkla atlıyormuş gibi kenardan aşağıya atladı.

"Ren!"

Aşağıya eğildim, onu kesinlikle Ponte Vecchio'ya doğru köpekleme yüzerken görmeyi bekliyordum ama onun yerine onunla yüz yüze geldim. Köprünün altında birkaç metre aşağıda bulundan, bir masa boyutundaki çıkıntının üstünde çömelmişti ve halinden komik derecede memnun gözüküyordu.

"Su sıçramasını bekliyordum."

"Biliyorum. Hadi gel şimdi. Sadece kimsenin seni görmediğinden emin ol."

Omzumun üstünden baktım ama herkes sahte Prada çanta olayına o kadar dalmıştı ki kimse beni görecek durumda değildi. Korkuluklara tırmandım ve onun yanına atladım. "Bunu yapmamıza izin var mı?"

"Kesinlikle yok ama en iyi manzara burada."

"Muhteşem." Birkaç metre aşağıda olmak bir şekilde insanların gürültüsünü kesmişti ve yemin ederim ki Ponte Vecchio buradan daha çok parlıyor ve daha krallara layık duruyordu. Bana bir tür vakur hayran kalmışlık hissi veriyordu. Kiliseye gitmek gibiydi ama tek farkı burada hayatımın sonuna kadar kalmak istememdi.

"Ee, ne düşünüyorsun?"

"Bana bir keresinde annemle birlikte gelincik rezervine yaptığımız yolculuğu hatırlatıyor. Çiçeklerin hepsi aynı anda açmıştı ve ziyaretimizi tam zamanında ayarlamıştık. Bayağı büyüleyiciydi."

"Bunun gibi mi?"

"Evet."

Yanıma doğru yalpalayarak geldi ve ikimiz de başlarımızı duvara yasladık, sadece bakıyorduk. *En sonunda bana doğru hissettiren yeri buldum.* Sanki annem bana nehrin diğer ucundan el sallıyordu. Eğer gözlerimi kısarsam neredeyse onu görebilirdim. Gözlerim biraz buğulandı, Ponte Vecchio'nun ışıklarını büyük altın sarısı ışık halkalarına döndürdü ve yaklaşık otuz saniye boyunca gözüme bir tür gizemli Arno tozu kaçmış gibi yapmak zorunda kaldım.

Ren ilk defa tamamen sessizdi ve ağlama krizim geçtikten sonra ona baktım. "Peki buna neden 'Eski Köprü' diyorlar? Burada her şey eski değil mi?"

"İkinci Dünya Savaşı'ndan kurtulan tek köprü bu ve gerçekten çok eski, İtalyan standartlarına göre bile eski. Ortaçağdan

kalma derecesinde eski. Şu eve benzeyen şeyler eskiden kasap dükkânlarıymış. Camlarını açar tüm kanı ve iç organları oradan nehre boşaltırlarmış."

"Hadi canım." Tekrar camlara baktım. Çoğunun yeşil panjurları vardı ve hepsi gece olduğu için kapalıydı.

"Bunun için fazla güzeller. Şimdi ne için kullanılıyorlar?"

"Sosyetik mücevher dükkânları. Peki şu köprünün en tepesinde aralıklarla döşenmiş pencereleri görüyor musun?"

Başımla onayladım. "Evet?"

"O pencereler bir koridora çıkıyor. İsmi Vasari Koridoru. Mediciler tarafından Floransa'da şehrin içine girmeden gezinmek için kullanılıyordu."

"Elena'nın ailesi."

"*Essattamente.* Bu şekilde bizimle, yani halk ile karışmak zorunda kalmıyorlarmış. Cosimo Medici tüm kasapları kovan kişiymiş. Köprünün daha prestijli olmasını istiyormuş." Bana baktı. "Peki okuduğun kitap neydi? Yatağının altından çıkardığın."

Ona güveniyorsun. Kelimeler merak etme şansım bile olmadan zihnimin içine girmeyi başarmışlardı. Ne var yani Ren'i sadece iki gündür tanıyorsam? Ona güveniyordum.

Günlüğü çantamdan çıkardım. "Bu annemin günlüğü. Bana hamile kaldığı sırada Floransa'da yaşıyordu, içinde İtalya'da geçirdiği zamanı anlatıyor. Ölmeden önce bu günlüğü mezarlığa yollamış."

Önce günlüğe sonra bana baktı. "Hadi oradan. Bu bayağı *ağırmış.*"

Ağır. Aynen de öyleydi. Ön kapağı açtım ve yine o meşum kelimelere baktım. "Günlüğü buraya geldiğimin ikinci günü okumaya başladım. Annem ile Howard arasında ne geçtiğini anlamaya çalışıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Tereddüt ettim. Tüm karışık hikâyeyi bir cümleye sığdırmak mümkün müydü? "Annem Howard ile, burada okurken tanış-

mış ve sonra bana hamile kaldığında İtalya'dan ayrılmış ve ona benden hiç bahsetmemiş."

"Ciddi misin?"

"Hastalandıktan sonra Howard hakkında çok konuşmaya başladı ve benden, buraya gelip onunla bir müddet yaşamam için söz vermemi istedi. Tek sorun, bana aralarında neyin yanlış gittiğini hiç söylemedi ve sanırım bana günlüğü göndermesinin nedeni de buydu, neler olduğunu anlayabilmem için."

Döndüm ve Ren'in bakışını yakaladım. Az önce *kendi* sakızını yutmuş gibi duruyordu. "Yani dün gece Howard'ı çok iyi tanımadığını söylediğinde bu aslında çok yetersiz kalmış."

"Evet. Onu resmi olarak..." Parmaklarımı saydım. "Dört gündür tanıyorum."

"Hadi ya." Başını inanmayarak salladı, saçları uçuştu. "Şunu anlamama yardım et. Floransa'da, hayır bir *mezarlıkta* daha yeni tanıştığı babasıyla birlikte yaşayan bir Amerikalısın, öyle mi? Sen benden de garipsin."

"Hey!"

Omzuyla beni dürttü. "Hayır, o anlamda demedim. Demek istediğim ikimiz de farklı türlerde garip insanlarız."

"Seni farklı yapan şey ne?"

"Ben biraz Amerikalıyım, biraz İtalyanım. İtalya'dayken çok Amerikalı, Amerika'dayken çok İtalyan hissediyorum. Ayrıca sınıfımdaki herkesten daha büyüğüm."

"Kaç yaşındasın?"

"On yedi. Ben çok küçükken ailem birkaç yıl Texas'ta yaşadı ve geri döndüğümüzde çok iyi İtalyanca bilmiyordum. Kendi sınıfım için zaten biraz büyüktüm, ayrıca beni bir sene geç başlatmak zorunda kaldılar ki yetişebileyim. Annem ve babam en sonunda beni Amerikan okuluna birkaç sene geç yazdırdılar ama okul, olmam gereken sınıfa geçmeme izin vermedi."

"Ne zaman on sekiz olacaksın?"

"Martta." Bana baktı. "Yani sen yalnızca yaz için mi buradasın?"

"Evet. Howard ve büyükannem daha uzun kalmamı istiyor ama buradaki koşullar açıkçası garip. Onu neredeyse hiç tanımıyorum."

"Ama belki de onu tanımaya başlarsın. Testereli tehdidini bir kenara koyarsak onu sevdiğimi söyleyebiliriz."

Omuzlarımı silktim. "Sadece her şey çok garip geliyor. Eğer annem hastalanmasaydı hâlâ onun hakkında hiçbir şey bilmiyor olacaktım. Hep bana gençken hamile kaldığını ve babamı işin dışında tutmanın en iyisi olduğunu düşündüğünü söylerdi."

"Bugüne kadar."

"Bugüne kadar," diye tekrarladım.

"Floransa'dan gittiğinde nerede yaşayacaksın?"

"Umuyorum ki arkadaşım Addie ile birlikte. Lise ikinin geri kalan kısmında onlarda kalmıştım, gelecek yıl da onlarla kalabilir miyim diye ailesine soracak."

Günlüğe baktı. "Günlükte neler okuyorsun?"

"Hmm, şimdiye kadar ilişkilerini bir sır olarak tutmak zorunda olduklarını biliyorum. Howard annemin okulunda asistan hocaymış ve sanırım okul bundan hoşlanmazmış. Annem de bu ilişkiyi bir sır olarak saklamakta kararlıymış. Çıkmaya başladıktan sonra annem onun adını yazmayı bırakmış çünkü biri günlüğünü okur ve ilişkilerini öğrenir diye korkuyormuş. Ona 'X' diye hitap ediyor."

Başını salladı. "Skandal. Pekâlâ, büyük ihtimalle senin sorunun cevabı tam da burada. Anlaşılan tüm gizli aşkların bir son kullanma tarihi var."

"Belki. Fakat buraya ilk geldiğimde Sonia bana annemin Howard ile mezarlıkta bir süre yaşadığını söyledi. Yani aslında o kadar da sır değilmiş ve bana bir gün annemin aniden gittiğini söyledi. Sonia'ya hoşça kal bile dememiş."

"Vay canına. Bir şey olmuş olmalı. Büyük bir şey."

"Yani... annemin hamile kalması gibi mi?"

"Ah. Sanırım bu da büyük bir şey sayılabilir." Düşünceli bir

biçimde baş parmağını kemiriyordu. "Şimdi beni de meraklandırdın. Bana da haber ver, olur mu?"

"Elbette."

"Yani annen Ponte Vecchio'ya bayılmış. Başka nereler hakkında yazmış?"

Günlüğü ondan aldım ve sayfalarını çevirmeye başladım. "Birkaç sefer bir kulüpten bahsediyor: Space."

"Space Electronic?" Güldü. "İmkânsız. Daha iki hafta önce falan oraya gitmiştim. Elena oraya bayılıyor. DJ'lerden birini tanıyor, böylece içeriye genellikle ücretsiz giriyoruz. Başka neresi?"

"Duomo, Boboli Bahçeleri... Howard bir de onu gizli bir pastaneye götürmüş. Nerede böyle bir yer buluruz biliyor musun?"

"Gizli pastane mi?"

Ona günlüğü uzattım. "Bak burada yazıyor."

Yazıları taradı. "Bunu hiç duymamıştım ama kulağa harika geliyor. Adresi yazmamış olması çok kötü, kesinlikle taze pişirilmiş bir *cornetta* yiyebilirdim."

Telefonu çalmaya başlayınca cebinden çıkardı. Bir saniye için tereddüt ettikten sonra SESSİZ tuşuna bastı. Anında tekrar çalmaya başladı ama yine SESSİZ tuşuna bastı.

"Kim arıyor?"

"Kimse."

Telefonu arka cebine geri koydu ama ekrandaki ismi görmemi engelleyemedi. *Mimi.*

"Hey, gelato yemek ister misin?"

Alnımı kırıştırdım. "O ne?"

Homurdandı. "Gelato. İtalyan dondurması. Başına gelebilecek en harika şey. Geldiğin günden beri sen *ne yapıyordun?*"

"Seninle takılıyordum."

"Bir de bana sadece bir yazımın olduğunu söylüyorsun." Başını salladı ve ayağa kalktı. "Hadi Lina. Yapmamız gereken işler var."

Bölüm 12

TAMAM... İTALYAN GELATOSU. NORMAL BİR DONDURma külahını düşünün, onu bir milyonla çarpın sonra üstüne tek boynuzlu at boynuzu tozu atın. Ren beni dördüncü toptan sonra durdurdu. Muhtemelen sonsuza kadar devam edebilirdim.

Ön kapıdan içeri girdiğimde, Howard kahve sehpasının üstüne çıplak ayaklarını dayamış, eski bir James Bond filmi izliyordu. Hemen yanında sanayi tipi boyutlarda büyük bir patlamış mısır vardı.

"Film şimdi başladı, izlemek ister misin?"

Ekrana baktım. Retro bir James Bond eski bir binaya doğru yüzüyordu ve gizlenmek için girdiği kılık, kaskına taktığı pelüş bir ördekten ibaretti. Normalde bu tür düşük kaliteli eski filmleri hiç kaçırmazdım ama bu gece aklımda daha başka planlar vardı. "Hayır, teşekkürler. Biraz dinleneceğim." *Ve umuyorum bazı cevaplar bulacağım.*

9 KASIM

Bu gece hayatımın en iyi gecesiydi ve bunu bir heykele borçluyum.

X ve ben Piazza della Signoria'da dikilmiş, Giambologna'nın

yaptığı *Sabine Kadınlarına Tecavüz* isimli heykele bakıyorduk. İsim benim aklımı karıştırdı çünkü heykeldeki şeylerle hiç uyuşmuyordu. Heykel üç figürden oluşuyordu: bir kadını havada tutan bir adam ve arka planda yerden ona bakan bir başka adam. Heykelde kesinlikle acı verici bir olay oluyordu ama üç figür de zarif ve hatta uyum içinde duruyorlardı.

X'e kadının havaya kaldırılıyormuş gibi durduğunu, canının yakılmadığını söyledim ama her zamanki gibi o, heykelin hikâyesini biliyordu. Roma ilk kurulduğu zaman erkekler, toplumlarının çok önemli bir şeyi barındırmadığını fark etmişler: Kadınlar. Fakat kadınları nereden bulacaklardı? Savaşabilecek kadar yakınlarında bulunan kadınlar, Sabineler denen bir kabileye aitmiş ve Romalılar onlardan bazılarıyla evlenmek isteyince, aldıkları tek yanıt koca bir hayır olmuş. Romalılar da hep yaptıkları gibi, Sabineleri bir partiye davet etmişler ve gecenin yarısında adamları yenip kadınları tekmeleyerek ve çığlık attırarak kendi şehirlerine kadar sürüklemişler. En nihayetinde Sabineler, Roma'ya girmeyi başarmış ama girdiklerinde artık çok geç kalmışlar. Kadınlar kurtarılmak *istememişler.* Onları kaçıranlara âşık olmuşlar ve Roma'da yaşamın, aslında bayağı güzel olduğunu anlamışlar. Heykelin bu kadar aklımı karıştırmasının sebebi İngilizceye yanlış tercüme edilmiş olmasıydı. Latince "*raptio*" kelimesi kulağa "tecavüz" gibi geliyor ama aslında "kaçırılmak" anlamına geliyor. Yani heykelin isminin aslında "Sabine Kadınlarının Kaçırılması" olması gerekir.

Saat zaten geç olmuştu. X'e eve gitmem gerektiğini söyledim ama bir anda bana döndü ve beni sevdiğini söyledi. Bunu çok normal söyledi, sanki bunu ilk kez söylemiyormuş gibi. Kelimeleri hazmedebilmem biraz sürmüştü. Sonra ona söylediklerini tekrarlattım. Beni SEVİYOR. Beni alıp götürün. Artık bağlıyım.

10 KASIM

Bugün derse iki saatlik uyku ile gittim. X geç geldi, benden bile daha az uyuduğuna emin olmama rağmen bir şekilde mükemmel görünüyordu. Okulda arkadaş gibi davranalım kuralını çiğnedi ve bana herkesin görebileceği şekilde büyük parlak bir şekilde gülümsedi. Bu anı durdurup içinde sonsuza kadar yaşamayı diledim.

17 KASIM

Bazen zamanımın ikiye bölündüğünü hissediyorum: X ile olan zamanım ve X ile buluşmayı beklediğim zamanım. Piazza della Signoria'daki geceden beri olaylar aramızda bir ısınıyor, bir soğuyor. Bazı günler birlikte mükemmel anlaşıyorduk ama diğer günlerde sadece bir arkadaşıymışım gibi davranıyor. Son zamanlarda ilişkimizi bir sır olarak tutmak konusunda fazlasıyla dikkatli davranıyor. Herkes bilse çok büyük bir sorun mu olurdu? Bence bizim için mutlu olurlardı.

21 KASIM

İtalya'ya gelmek için evden ayrıldığımda altı ay kulağa sonsuzluk gibi geliyordu. Şimdi ise zaman parmaklarımın arasında kayıp gidiyor gibi. Sadece bir ayım kaldı! Okul yöneticisi Signore Petrucione, bana bir yıllığına daha yazdırmayı çok isteyeceğini söyledi. Ben de daha fazladan çalışmak ve X ile vakit geçirmek için biraz daha zamana nelerimi vermezdim ama bunları nasıl karşılayacaktım? Bu, annem ile babamı çok üzer miydi? Onlarla her konuşmamda hemşirelik okulu konusunu açıyorlar ve onları hayal kırıklığa uğrattığımı seslerinde duyabiliyorum.

Bugün dersten sonra eve geldiğimde, ailemden gelmiş bir mektup buldum. Mektuba, üniversiteden gelen ve bana eğer bahar döneminde okula dönmezsem programdaki yerimi kaybedeceğimi söyleyen iki mektubu da eklemişlerdi. Şöyle bir mektuplara göz gezdirdim sonra onları dolabıma tıktım. Gizlice tüm bunların bir an önce bitmesini istiyordum.

Olamaz. Belanın ilk işaretleri. Hani deprem olmadan önce hissedilen hafif sallantılar gibi. İsmi neydi onların? Sarsıntı mı? O sarsıntıları kesinlikle bu yazılarda hissedebiliyordum. Anneme onu sevdiğini söyledi ama ilişkilerinden en yakın arkadaşlarına bahsetmesine izin vermiyor mu? Bunu bir sır olarak tutmakta neden bu kadar inatçıydı? Annem konuyla ilgili hiç de endişeli gibi değildi.

Yatağıma geri uzandım ve gözlerimi kolumla kapattım. Genç Howard bir öyle bir böyle davranan birine benziyordu. Tüm bu sır olayı kendini ilişkiye adamaktan kaçmak için kullandığı bir bahane miydi? Bu *fazlasıyla* depresifti. Zavallı annem. Ama o zaman bu durum, Sonia'nın bahsettiği tüm o Howard'ın annem için deli olduğu olayına nasıl uyuyordu?

Başucumdaki fotoğrafa baktım. Ponte Vecchio'da hissettiğim şeyi düşünmeden duramıyordum. Annem öldükten sonra birçok insan bana, annemin hep benimle olacağını söyledi ama hiç öyle bir şey hissetmemiştim. Bu geceye kadar.

Yataktan yuvarlanarak kalktım ve şifoniyerin üzerinden Howard'ın cep telefonunu aldım.

"*Pronto?*" Ren'in sesi uykuluydu.

"Özür dilerim, uyuyor muydun?"

"Artık uyumuyorum. Howard'ın numarasını telefonumda görünce panik atak geçirdim."

Gülümsedim. "Telefonuna el koydum. Bir sonraki emre kadar telefonunu kullanabileceğimi söyledi. Pekâlâ, sana bir sorum var."

"Seni Space'e götürüp götüremeyeceğimi mi sormak istiyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Ee... evet. Ne soracağımı nereden bildin?"

"İçime doğdu, ayrıca senden bir adım öndeyim. Eve geldiğimde Elena'ya mesaj attım. DJ arkadaşının bu hafta çalıştığını düşünüyor, bu da içeriye ücretsiz gireceğimiz anlamına geliyor. Yarın gitmek ister misin? Okuldan başka kişiler gelmek ister mi sorarım."

Evet. "Ren bu mükemmel olur. Beni Ponte Vecchio'ya götürdüğün için tekrar teşekkürler."

"Ve seni yeni en yakın arkadaşınla tanıştırdığım için? Sanıyorum bir oturuşta en fazla gelato yemede yeni bir dünya rekoru kırdın."

"Yarın yeni bir rekor daha denemek istiyorum. En son denediğimin adı neydi? Çikolata parçacıklı olan?"

"*Stracciatella.*"

"İlk kızıma onun ismini vereceğim."

"Şanslı kız."

6 ARALIK

Hemşirelik okulundan programdaki yerimi resmi olarak kaybettiğimi söyleyen bir e-posta aldım. Annem ve babamdan o mektupları aldıktan sonra bir uzatma talebinde bulunmaya çalışmıştım ama dürüst olmak gerekirse o kadar da çabalamamıştım. Ailem kızgın ama benim tek hissettiğim huzur. Artık beni tutacak hiçbir şey yok. X'e haberi verdiğimde şaşırmış görünüyordu. Sanırım kalmak istediğim konusunda ciddi olduğumu bilmiyordu.

8 ARALIK

Haberler harika! Okul bana bir dönem daha kalmayı teklif etti, hem de yarı fiyatına. Petrucione, okulun gelmiş geçmiş en umut vaat eden öğrencileri arasında olduğumu söyledi (!!). O ve diğer fakülte üyeleri bir sömestr daha okumanın bana gelecekteki kariyerimde çok faydası olacağını düşünüyorlarmış. GELECEK KARİYERİM. Sanki kariyerim olacağına dair hiç şüphe yokmuş gibi. X'e söylemek için sabırsızlanıyorum. Ona az kalsın telefonda söyleyecektim ama yüz yüzeyken söylemeye karar verdim. En yakın yarın gece buluşabiliriz. Umarım o zamana kadar dayanabilirim.

9 KASIM

X'e söyledim. Sanırım haberler onu hazırlıksız yakaladı, çünkü bir saniyeliğine bana sadece bakakaldı. Sonra bana sarıldı. Beni havaya kaldırdı ve döndürdü. Çok mutluyum.

27 KASIM

X tatil için eve döndü. Francesca beni Paris'e, arkadaşının boş evinde kalmaya davet ederek hayatımın en sıkıcı, en üzücü Noel'inden kurtardı.

Paris bir fotoğrafçının hayali gibi. Dışarıda fotoğraf çekmediğimiz zamanlarda apartmanın balkonunda yorganlara sarılmış, ailelerimize götürmek için aldığımızı iddia ettiğimiz devasa kutulardan çikolatalar yiyorduk. Noel Arifesi'nde Francesca'yı Eyfel Kulesi'nin ilk katındaki pistte buz pateni yapmaya ikna ettim. Sadece kenarda oturup soğuktan

şikâyet etmesine rağmen bir saatten fazla kaydım. Her şeyin bu kadar BÜYÜLEYİCİ olması başımı döndürüyordu.

Tek üzücü yanı X'i bu kadar özlüyor olmamdı. Francesca onun konusunu birkaç defa açtı ve aramızda neler olduğunu söylememek için içimdeki her bir zerre iradeyi kullanmam gerekti. İki farklı hayat yaşıyor gibiydik, toplum içinde arkadaş, yalnızken sevgili. Noel'i ondan ayrı geçiriyor olmaktan nefret ettim. Aynı zamanda tedirgin hissediyorum. Kimseye birlikte olduğumuzu bile söyleyemiyorken ilişkimiz nasıl ilerlerdi? Bir altı ay daha sırlarla yaşayabilir miydim?

20 OCAK

Okul tüm yoğunluğuyla yeniden başladı ve artık başlarda hissettiğim, bir sömestr daha burada kalmanın verdiği heyecan sönmeye başladı. Gerçekle baş başa kaldım, ki bu da hesaplama ve yeniden hesaplama anlamına geliyor. Her gece not defterimi çıkarıyorum ve farklı senaryolar deniyorum. Daha az ders alırsam ne kadar zaman İtalya'da kalabilirim? Peki ya yalnız domates sosu ve spagetti yesem? Veya öğrenci kredim kabul edilirse? (Dua ediyordum.) Tüm cevaplar fazlasıyla can sıkıcı. Burada kalabilirim ama param ancak yetişir.

4 ŞUBAT

Öğrenci kredisi bugün nihayet geldi. NEYSE Kİ. Kutlamak için bir akşam yemeği partisi verdik. Hava mükemmeldi (soğuk ve açık) ve yemek harikuladeydi. Simone ve Alessio bile en iyi tavırlarını takınmışlardı, sadece bir kez tartıştılar (bu bir rekor) ve tartışmanın konusu da en son domatesli mozarella parçasını kimin yiyeceği üzerineydi. Finn bu sömestr geri gelmedi.

Gelmek ya da gelmemek konusunda kararsızdı. Son dakikada Maine Üniversitesi'nde öğretmenlik pozisyonunu kabul etmeye karar verdi. Francesca *Yaşlı Adam ve Deniz* kitabının bir kopyasını eskiden onun oturduğu koltuğun üstüne koydu, böylece en azından ruhen yanımızdaydı. Arkadaşlarımın, ben ve X arasında geçenleri bilmediğini düşününce yine o tanıdık tuhaflığı hissettim ama artık bu hisle barışmıştım. X'in pek umurunda değilmiş gibi duruyor ve durum böyle. Benim kontrolümde değilmiş gibi hissediyorum.

15 MART

Bu gece garip bir şey oldu.

Adrienne bu sömestr bizimle çok fazla takılmıyordu. Çoğu gece evde oturuyor, son zamanlarda sınıftayken bizi görmezden geliyor gibiydi. Bu yüzden bu gece birkaçımız onun evine baskın yaptık ve onu akşam yemeğine çıkardık. Sonrasında herkes bizim eve geldi ama apartmana geldiğimizde Adrienne geride kaldı. En sonunda onu aramaya çıktım ve dışarıya adımımı attığımda onu merdivenlerde durmuş telefonda konuşup ağlarken buldum. Sanki kalbi az önce ikiye bölünmüş gibi ağlıyordu. Gizlice kaçmaya çalıştım ama zemindeki tahtalar gıcırdadı ve beni gördüğünde bana öyle bir baktı ki donup kaldım. Hoşça kal bile demeden gitti.

20 MART

Korkunç derecede şanslıyım, Adrienne ve ben "Floransa Sokaklarında" adlı bir proje için eşleştirildik. "Korkunç" diyorum çünkü geçen gece olanlardan dolayı durumlar bayağı rahatsız ediciydi.

Proje için fikrim Arno'ya gidip balıkçıların fotoğraflarını çekmekti ama Adrienne bana çoktan daha mükemmel bir fikri olduğunu söyledi. Bunu söyleyiş şekli konuyu tartışmanın hiçbir anlamının olmayacağını belli etti. Kameramı aldım ve onu sokakta takip etmeye başladım. İyi olup olmadığını sormak istedim ama geçen gece ile ilgili konuşmak istemediğini açıkça belirtti. Veya herhangi bir konuda konuşmak istemediğini. En nihayetinde sohbetten vazgeçtim ve sadece onu şehrin içinde takip ettim.

Sessizlik içinde en az on dakika yürüdük, sonra bir yan sokağa dönüp küçük bir turist dükkânının içine girdik. Dükkânın içinde köşede iki orta yaşlı adam kâğıt oynuyordu, Adrienne'i gördüklerinde başları ile selam verdiler. Adrienne dükkânın arkasına doğru yürümeye başladı. Kasanın arkasında boncuklu perdesi olan bir kapı vardı. Kapının diğer tarafında mutfağı ve iki kişilik yatağı olan küçük bir ev vardı. Çiçekli bir ev elbisesi giyen bir kadın, siyah beyaz bir televizyonun önünde oturuyordu. Bizi görünce elini kaldırdı ve, "*Aspetta. Cinque minuti,*" dedi. (Çevirisi: "Bekleyin. Beş Dakika." Gördünüz mü, biraz İtalyanca öğreniyorum.)

Ben burada ne işimiz olduğunu anlamaya çalışırken Adrienne kamerasını çıkardı ve odanın ve fotoğrafının çekildiğinin farkında olmayan kadının fotoğraflarını çekmeye başladı. En sonunda Adrienne bana döndü ve temkinli İngilizcesi ile; "Bu Anna. Kendisi bir medyum. Oğulları dükkânın sahibi, o da gün içerisinde kart okuyor. Başka kimse bir medyumun fotoğraflarını çekmeyecektir. Bu ender bulunan bir meslek."

Hakkını vermem gerek, ender bir meslekti ve çekim ortamı daha ilginç olamazdı: karanlık arka oda, boncuklu bir kapı, Anna'nın sigarasından çıkan dumanın tavana yükselmesi. Ben de kameramı çıkardım ve fotoğraf çekmeye başladım.

En sonunda televizyondaki program sona erdi ve Anna ayağa kalkıp televizyonu kapattı. Duvara yaslanmış masaya doğru yavaşça yürüdü ve bize oturmamız için işaret etti. Masanın etrafına oturduktan sonra kartlarını aldı ve kendi kendine İtalyanca mırıldanırken kâğıtları bir bir masanın üstüne dizmeye başladı. Birkaç dakika sonra Anna bize baktı ve yoğun bir aksanla, "Biriniz aşkı bulacak ama ikiniz de aşk acısı çekeceksiniz," dedi.

Biraz sersemlemiştim. Bize gerçekten fal baktığını fark etmemiştim. Fakat tepkim Adrienne'in verdiği tepkinin yanında bir hiçti. Yıkılmış gözüküyordu. Kendine geldiği anda, Anna'nın sinirleri bozulup onu durdurana kadar ona art arda İtalyanca sorular yağdırmaya başladı. En sonunda Adrienne ona biraz para verdi ve çıktık. Tüm yol boyunca tek bir kelime etmedi.

23 MART

Hepimiz Uffizi'de bir derse gittik. Howard beni eve bırakmayı teklif etti. Dönerken kendimi ona Adrienne'den ve medyumdan bahsederken buldum. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey demedi sonra daha hızlı yürümeye başladı ve bana bir şey gösterip gösteremeyeceğini sordu. Piazza del Duomo'ya doğru yürümeye başladık, oraya vardığımızda beni katedralin sol tarafına yöneltti ve yukarı bakmamı söyledi. Güneş daha yeni doğmaya başlamıştı, Duomo'nun gölgesi meydanın yarısını kaplıyordu. Neye baktığıma dair hiçbir fikrim yoktu, tek gördüğüm harika detaylanmış duvarlardı. Fakat o bana bir şey göstermek için çabalamaya devam etti. En sonunda parmağımı aldı ve öyle bir yön verdi ki parmağımla katedralin duvarından dışarıya çıkmış bir şeyi gösteriyordum. "İşte orada," dedi. Sonra neden bahsettiğini gördüm, tüm o güzel taş işçiliğinin ve melek heykellerinin tam ortasında bir boğa

kafası vardı. Ağzı açıktı ve sanki bir şeye bakıyormuş gibi yüzü aşağı dönüktü.

Bana boğa kafası ile ilgili iki hikâye olduğunu söyledi. İlki Duomo'nun inşasında hayvanların çok önemli olduğu ve boğanın onların anısına eklendiği yönündeymiş. İkinci hikâye ise birazcık daha İtalyan havası taşıyordu.

Katedral inşa edilirken bir fırıncı inşaat alanının yakınına bir dükkân açmış, o ve karısı duvar ustalarına ve işçilere ekmek satarlarmış. Fırıncının eşi ve duvar ustalarından biri tanışıp birbirlerine âşık olmuşlar ve fırıncı bunu öğrendiğinde onları mahkemeye vermiş. Mahkemede eşi ve duvar ustası aşağılanmış ve birbirlerinden uzak bir hayata mahkum edilmişler. İntikam almak için duvar ustası boğa kafasını yapmış ve tam da fırıncının tezgâhına bakacak şekilde katedralin duvarına yerleştirmiş. Böylece fırıncı karısının başka bir adamı sevdiğini asla unutamayacakmış.

Floransa hakkında bu kadar çok şey bilmesine *bayılıyorum* ve anlattıkları kesinlikle aklımı Adrienne konusundan uzaklaştırmıştı ama şimdi de hikâyenin zamanlamasını düşünüp duruyordum. Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyordu?

Howard. İsmini yazdığı yer resmen parlıyordu. Ona neden X dememişti? Bir hata mı olmuştu yoksa ilişkilerini herkese söylemek için hazırlanıyorlar mıydı? Ayrıca Adrienne ile Howard'ın hikâyesinin zamanlaması arasında bir bağlantı var mıydı?

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Dışarıda hava hâlâ ılıktı, hatta sıcaktı. Ay bir spot ışık gibi mezarlığı doldurup taşıyordu. Menekşelerimi kenara kaydırdım ve pencerenin eşiğine dirseklerimi dayayıp eğildim. Komikti ama neredeyse bir hafta geçmişti ve şimdiden mezar taşları beni o kadar da rahat-

sız etmemeye başlamıştı. Sokakta yanından geçtiğiniz insanlar gibiydiler, oradalardı ama aslında yoklardı. Arka plandaki gürültü gibi.

Ağaçların ardında bir çift far ışığı belirdi, arabanın rüzgârlı yolda bir yılan gibi kıvrılarak ilerlemesini izledim. Adrienne neden annemi aşk hayatları ile ilgili bir medyuma götürmüştü? Onun da Howard'dan hoşlanıyor olması mümkün müydü? Merdivenlerde telefonda konuştuğu kişi o muydu?

İç geçirdim. Şu âna kadar günlük hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmamıştı. Sadece işleri daha da karmaşık bir hale getirmişti.

Bölüm 13

"SANA FLORANSA'DA GÖSTERMEK İSTEDİĞİM O KADAR çok yer var ki nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum."

Ona baktım. Howard ve ben tekrar şehre iniyorduk. Onun hakkında nasıl hissetmem gerektiğine karar vermekte çok zorlanıyordum. Belki bunun bir sebebi de tüm camları indirmiş Aerosmith'in *"Sweet Emotion"* şarkısını dinlememiz ve arada sırada direksiyon üzerinde parmaklarıyla ritim tutmasının, onu gizemli ve kalp kıran X olarak düşünmemi zorlaştırması yüzündendi.

Kapıya yaslandım, birkaç saniyeliğine gözlerimi kapattım. Gece Howard ile annemi düşünerek geç saatlere kadar oturdum, sonra aşırı gürültülü ve heyecanlı bir grup İtalyan erkek izciler gün doğumunda rap rap yürüyerek geldiler. Yaklaşık dört dakikalık uyku uyudum.

"Tekrar Duomo'dan başlasak senin için sorun olur mu? En tepeye çıkabiliriz böylelikle tüm şehri görebilirsin."

"Tabii." Gözlerimi açtım. Fırıncı ve boğa hikâyesini açsam ne olur acaba? Hatırlar mı?

"Ren'i de bizimle gelmesi için davet edersin diye düşünmüştüm."

"Bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum."

"O istediği zaman gelebilir."

"Senden inanılmaz korkmasa, belki." Bu da inanılmaz komikti. Ona hızlıca bir baktım. Şüpheli geçmişi dışında Howard ,1950'le-

rin mükemmel baba profilini taklit etmeye çalışıyor gibiydi. Yeni tıraş olmuş yüz, temiz beyaz tişört ve mükemmel bir gülüş.

Hepsi tamam, tamam, tamam.

Bir tırı sollamak için hızlandı. "Dün gece üstüne o kadar gitmemeliydim. Onun iyi bir çocuk olduğu anlaşılıyor, seni dışarıya güvenerek gönderebileceğim birinin olması çok iyi."

"Evet." Oturduğum yerde kıpırdandım, aniden bir önceki gece yaptığımız telefon konuşmasını hatırladım. "Aslında beni bu gece de bir yere gitmeye davet etti."

"Nereye?"

Tereddüt ettim. "Şu, şey, gece kulübüne. Partiden birçok kişi orada olacak."

"Bir haftadan az süredir burada olan birine göre gerçekten dolu bir sosyal takvimin var. Görünüşe bakılırsa birlikte gezebilmek için artık gündüz çıkmamız gerekecek." Gülümsedi. "Dürüst olmak gerekirse okuldan öğrencilerle kaynaşıyor olman beni gerçekten mutlu ediyor. Sen gelmeden birkaç gün önce okul müdürünü aramıştım, sana okulu göstermekten memnun olacağını söylemişti. Belki Ren de bizimle birlikte gelir. Eminim aklındaki tüm soruları yanıtlayacaktır."

"Sorun değil," dedim hızlıca.

"Pekâlâ, belki başka bir zaman. Hemen gitmemiz gerekmiyor." Bir döner kavşağı turladık, sonra Howard sıralanmış birkaç dükkânın önünde arabayı park etti.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Cep telefonu dükkânı. Kendi telefonun olmalı."

"Gerçekten mi?"

Gülümsedi. "Gerçekten. İnsanlarla telefonda konuşmayı özledim. Hadi gel."

Dükkânın pencereleri tozla kaplıydı ve içeri girdiğimizde Rumpelstiltskin'in* birinci dereceden akrabasına benzeyen ufak tefek yaşlı bir adam, kitabından başını kaldırdı.

* Grimm Kardeşler'in aynı isimli hikâyesindeki ufak tefek, şeytan görünümlü yaratık. –*çn*

"Signore Mercer?" diye sordu.

"*Si.*"

Oturduğu koltuktan hızlıca ayağa kalktı ve masanın arkasındaki rafta bir şeyler aramaya başladı. En sonunda Howard'a bir kutu uzattı. "*Prego.*"

"*Grazie.*" Howard ona kredi kartını uzattı, sonra kutuyu bana verdi. "Onlara telefonun tüm ayarlarını yaptırdım, yani kullanıma hazır."

"Teşekkürler Howard." Telefonu kutusundan çıkardım sonra mutlu bir şekilde ona baktım. Artık Thomas'a verebileceğim, kendime ait bir telefon numaram vardı. Yani sorarsa diye. *Lütfen bu gece Space'e gelsin ve lütfen telefon numaramı istesin.* Çünkü gerçekten garip bir şekilde tüm bu ebeveyn dramımın içinde, onu düşünmeden duramıyordum.

Howard pizzacıya gittiğimiz akşam park ettiği yere park etti. Katedrale geldiğimizde ise homurdandı. "Sıra normalden de kötü. Zirvede bedava Ferrari dağıttıklarını sanırsın."

Duomo'ya giden sıraya baktım. Yaklaşık on bin terli turistten oluşuyordu. Turistlerin yarısı az sonra sinir krizi geçirecekmiş gibi duruyordu. Binanın tepesine bakabilmek için başımı kaldırdım ama boğadan hiçbir iz yoktu. Muhtemelen onu tek başıma bulamazdım.

Howard bana döndü. "İlk önce gelato yiyip sonra sıranın haline bakmaya ne dersin? Bazen sabahları daha kalabalık oluyor."

"*Stracciatella* aromalı gelato satan bir yer biliyor musun?"

"Hakkıyla gelato yapan her *gelateria*da *stracciatella* vardır. Sen ne zaman denedin?"

"Dün gece Ren ile birlikte."

"Sende bir farklılık olduğunu anlamıştım. İnsanı değiştiriyor, değil mi? Sana ne diyeceğim, gidip birer külah alalım. Güne doğru şekilde başlayalım. Sonra bekleme sırasıyla yüzleşebiliriz."

"Bana uyar."

"En sevdiğim dondurmacı biraz uzak. Yürüsek sorun olur mu?"

"Hayır."

*Gelateria*ya gelmemiz yaklaşık on beş dakikamızı aldı. Dükkân neredeyse Howard'ın arabasıyla aynı boyutlardaydı ve her ne kadar kahvaltı saati olsa da, artık dünyada en lezzetli madde olduğunu bildiğim şeyi mideye indirmekte olan insanlarla tıklım tıklımdı. Hepsi mest olmuş gibi gözüküyordu.

"Popüler," dedim Howard'a.

"Burası en iyi yer. Gerçekten."

"Buon giorno." Armut vücutlu bir kadın tezgâhın arkasından bize el salladı. Öne doğru ilerledim. Burada bir sürü seçenek vardı. Küçük meyve parçalarıyla veya çikolata sosuyla süslenmiş dağ gibi İtalyan dondurmaları yüksek kenarlı metal kaplarda duruyordu. Dondurmaların her biri günümü yüzde dokuz yüz daha iyi hale getirecek yeteneğe sahiplermiş gibi duruyordu. Çikolata, meyve, fındık, antepfıstığı... Nasıl seçecektim?

Howard yanıma geldi. "Senin yerine ben sipariş versem sorun olur mu? Söz veriyorum beğenmezsen sana başka bir tane daha alacağım."

Bu işimi kolaylaştırdı. "Tabii. Tadı kötü olan gelato yoktur herhalde, değil mi?"

"Doğru. Büyük ihtimalle çamurdan gelato yapsan yine de sonunda tadı güzel olurdu."

"Öğk."

Kadına baktı. *"Un cono con bacio, per favore."*

"Certo."

Tezgâhta bulunan külahlardan bir tane aldı ve üstüne çikolatalı gibi görünen dondurmadan koydu sonra Howard'a uzattı, Howard da bana.

"Bu çamurlu değil, değil mi?"

"Hayır. Dene."

Ucundan bir yaladım. Zengin aromalı ve krema gibiydi. İpek gibi ama dondurma formunda. "Çok lezzetli. Çikolatalı ve... bademli mi?"

"Çikolatalı ve fındıklı. İsmi *bacio*. Aynı zamanda annenin en sevdiği tür. Onunla buraya belki yüz kez gelmişizdir."

Kalbim ben daha onu tutamadan bin parçaya ayrıldı. Hayatıma devam edebiliyor olmam, iyi gidiyor olmam harikaydı sonra bir anda, *bam*, onu o kadar çok özlüyordum ki tırnaklarım bile acıyordu.

Külahıma baktım, gözlerim yanıyordu. "Teşekkürler Howard."

"Rica ederim."

Howard kendine de bir külah aldıktan sonra sokağa çıktık ve derin bir nefes aldım. Howard'ın annem hakkında konuştuğunu duymak beni biraz uzaklara götürmüştü ama Floransa'da yaz zamanıydı ve *bacio*lu dondurma yiyordum. Benim üzgün olmamı istemezdi.

Howard düşünceli bir şekilde bana baktı. "Sana Mercato Nuovo'da bir şey göstermek istiyorum. Hiç *porcellino* çeşmesini duymuş muydun?"

"Hayır ama annem hiç içinde yüzmüş müydü?"

Güldü. "Hayır. O başka bir çeşme. Sana Alman turistlerle yaşadığını anlatmış mıydı?"

"Evet."

"Hayatımda hiç o kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Seni oraya bir gün götürürüm ama yüzmene izin vermem."

Sokaktan aşağıya doğru yürüdük. Mercata Nuovo açık hava turist dükkânlarının bir koleksiyonu gibiydi. Hediyelik eşyalarla ve komik baskılı tişörtlerle dolu birçok kulübe vardı. Tişörtlerden bazılarının üstünde:

BEN İTALYANIM, BU NEDENLE SAKİN OLAMAM.

BAĞIRMIYORUM, SADECE İTALYANIM.

Ve benim şahsi favorim:

KÖFTE ÇARPSIN İTALYANIM.

Durup Addie için komik bir şey alabilir miyim diye bakmak istiyordum ama Howard pazarı geçti ve beni insanların daire oluşturmuş, ağzından sular akan bronz bir yaban domuzu heykelinin etrafında durduğu bir alana getirdi. Uzun bir hortumu ve uzun dişleri vardı. Burnu parlak altın rengindeydi sanki aşınmış gibiydi.

"'*Porcellino*' yaban domuzu mu demek?" diye sordum.

"Evet. Bu Fontana del Porcellino. Aslında orijinalin bir kopyası ama on yedinci yüzyıldan beri burada. Efsaneye göre eğer burnuna dokunursan Floransa'ya dönmen garanti oluyormuş. Denemek ister misin?"

"Tabii."

Bir anne ve küçük oğlu yoldan çekilene kadar bekledim, sonra uzanıp yaban domuzunun burnunu güzelce ovuşturdum. Sonra orada öylece durdum. Yaban domuzu boncuk gibi gözleri ve ürkütücü küçük azı dişleri ile bana bakıyordu. Annemin de tam bu noktada durduğundan ve üzerine iğrenç çeşme suyu damlarken sonsuza kadar Floransa'da kalmayı dilediğinden eminim. Fakat sonra ne oldu? Bir daha *ziyaret etmeye* bile gelmedi ve bir daha asla gelemeyecekti de.

Arkamı dönüp Howard'a baktım. Beni gözlerinde biraz üzgün biraz mutlu bir ifadeyle izliyordu, sanki onun da aklına tıpa tıp aynı düşünceler gelmiş de o da gelatosundan aynı tadı alamıyormuş gibiydi.

Ona sormalı mıydım?

Hayır. Bunu annemden dinlemek istiyordum.

Duomo'daki koşullar pek de düzelmemişti. Hatta sıra daha da uzamıştı ve küçük çocuklar sağda solda sinir krizleri geçiriyor-

lardı. Ayrıca Floransa, sıcağa doymadığımızı düşünüyor olmalıydı; makyaj, güneş kremi ve bir daha serinlemeye dair tüm umutlar neredeyse herkesin yüzünden damlayarak kayboluyordu.

"Belki de evde kalmalıydııııııııık," dedi arkamızdaki küçük çocuk.

"Fa CALDO," dedi önümüzdeki kadın.

Caldo. Bir İtalyanca kelimeyi kesinlikle hatırladım.

Howard ile göz göze geldik. İkimiz de yaban domuzu heykelinden beri sessizdik ama tuhaf bir sessizlikten çok, üzgün bir sessizlik vardı. "Söz veriyorum buna değecek. On dakika daha dayan, en fazla."

Başımı salladım ve midemde çalkalanan tüm üzgün hisleri görmezden gelmeye çalışmaya devam ettim. Neden annem ve Howard mutlu bir sona sahip olamamıştı? Annem bunu kesinlikle hak ediyordu ve dürüst olmak gerekirse Howard da hak ediyor gibi gözüküyordu.

En sonunda sıranın başına gelmiştik. Duomo taşlarının serin hava yayma gibi mucizevi bir yeteneği vardı. İçeriye girdiğimizde taş zemine yatıp mutluluktan ağlamamak gerçekten çaba istiyordu. Fakat sonra herkesin tekrardan birikmeye başladığı taştan merdivenleri gördüm ve ağlamak için kendime tamamen başka bir sebep buldum. Annem birçok merdiveni çıkmayı tarif etmişti ama merdivenlerin dar olduğu gibi ufacık bir detayı unutmuştu. Yılan deliği kadar dardı hem de.

Gergin bir biçimde etrafıma bakındım.

"İyi misin?" diye sordu Howard.

Hayır. Başımı salladım.

Sıra yavaşça merdivenlere doğru ilerliyordu ama merdivenlerin başına geldiğimde ayaklarım hareket etmeyi bıraktı. Yani *durdu.* Kesinlikle tırmanmayı reddediyorlardı.

Howard arkasını dönüp bana baktı. Merdivenlerin boşluğuna sığabilmek için biraz eğilmesi gerekmişti. "Sende klostrofobi yok, değil mi?"

Başımı salladım. Sadece daha önce hiç taştan bir tüpün içine bir sürü terli turist ile tıkılacağım ihtimaliyle yüz yüze gelmemiştim.

Arkamdaki insanlar daralmaya başlamıştı ve bir adam sessizce bir şeyler homurdandı. Annem manzaranın harika olduğunu söylemişti. Bir ayağımı zorla ilk merdivene koydum. Bu kadar dar bir alan yangın tehlikesi oluşturmuyor muydu? Ya deprem olursa? Ayrıca arkamda burun spreyi sıkan kadın, bana biraz kişisel alan bırakabilir misiniz *lütfen*?

"Lina, sana *porcellino*nun tüm hikâyesini anlatmadım."

Başımı kaldırdım. Howard geri inmiş, tam önüme gelmişti ve bana cesaret verici şekilde bakıyordu. Dikkatimi dağıtmayı deneyecekti.

İyi düşündün Howard. İyi.

"Uzun zaman önce çocuk sahibi olamayan bir çift varmış. Yıllarca denemişler ve adam şanssızlıkları için kadını suçlamış. Bir gün kavga ettikten sonra kadın pencerenin önünde durmuş ağlarken evinin yanından koşarak bir grup yabani domuz geçmiş. Domuzlar daha yeni yavrulamışlar ve kadın sesli bir şekilde, 'Keşke benim de yaban domuzları gibi çocuklarım olsa,' demiş. O sırada bir peri de dinliyormuş ve onun dileğini gerçekleştirmeye karar vermiş. Birkaç gün sonra kadın hamile olduğunu öğrenmiş ama doğum yaptığında kocası şoke olmuş çünkü bebek, bir insandan çok yaban domuzuna benziyormuş. Fakat çift bir oğulları olduğu için o kadar mutluymuş ki çocuğu yine de sevmişler.

"Bu hikâye kulağa gerçek gibi gelmiyor," dedi arkamdaki kadın.

Ürktüm. Dört yüz basamak daha mı?

Bölüm 14

TIRMANIŞ KESİNLİKLE BUNA DEĞERDİ. FLORANSA'NIN manzarası tam da annemin anlattığı gibiydi, kusursuz mavi bir gökyüzünün altında kırmızı çatılardan bir deniz ve her şeyi büyük, mutlu bir kucaklamayla saran yeşil yumuşak tepeler. Orada kızarana kadar neredeyse yarım saat oturduk. Howard, Floransa'daki tüm önemli binaları işaret etti. Ben ise aşağıya inecek cesareti toplamaya çalışıyordum ama iniş daha kolay oldu. İndikten sonra bir kafede öğle yemeği yemek için durduk. Şehirden ayrıldığımızda rahatsız edici bir farkındalıkla baş başa kalmıştım. Günlükte okuduklarım ne olursa olsun, Howard'ı biraz *seviyorum*. Bu çok mu hainceydi?

Ren scooterla saat dokuzdan hemen sonra geldi.

"Ren geldi!" diye bağırdı Howard aşağıdan.

"Ona hâlâ hazırlandığımı söyleyebilir misin? Ve onu korkutma!"

"Elimden geleni yaparım."

Aynaya baktım. Eve geldiğimiz anda Howard'ın eski çamaşır makinesinin nasıl kullanılacağını öğrendim. Sonra bir sürü kıyafeti verandada kurumaya astım. Şansıma dışarıda hava hâlâ çok sıcaktı, böylece kıyafetlerim anında kurudu. Artık buruşmuş tişört giymeyecektim. Eğer Thomas gelecekse muhteşem görünmeliydim. Saçım her ne kadar buna karşı gelse de. Saç düzleştiriciyi yeniden denedim ama buklelerim bugün fazlasıy-

la asi davranıyordu ve saç düzleştiricinin yüzüne resmen tükürmüşlerdi. En azından çoğunlukla dikey buklelerdi.

Lütfen, lütfen, lütfen gelsin. Etrafımda döndüm. Annemin bir sene kadar önce bir ikinci el dükkânında benim için aldığı kısa, belden büzgülü elbisemi giyiyordum. Bayağı güzel bir elbiseydi, bunu daha önce giyecek bir yer olmamıştı. Bugüne kadar.

"Bu gece çok iyi görünüyorsun Ren," Howard'ın aşağıdan sesi geliyordu.

Homurdandım. Ren cevap verdi fakat konuşmalardan birkaç "evet efendim" haricinde bir şey anlamadım.

Birkaç dakika sonra yatak odamın kapısını birisi tıklattı. "Lina?"

"Bir saniye." Rimelimi sürmeyi bitirdim sonra kendime son bir kez daha baktım. Hayatımda hiç bu kadar uzun sürede hazırlanmamıştım. *Thomas Heath, bu gece gelsen iyi edersin.*

Kapıyı sertçe açtım. Ren'in saçı sanki az önce duştan çıkmış gibi ıslaktı. Kahverengi gözlerini açığa çıkaran zeytin yeşili bir polo tişört giymişti.

"Hey, Lina. Sen..." durdu. "Vay canına."

"Vay canına ne?" Yanaklarım kızardı.

"Çok..."

"Çok ne?"

"*Bellissima.* Elbiseni beğendim."

"Teşekkürler."

"Daha sık elbise giymelisin. Bacakların çok..."

Yanaklarımın kızarıklığı harlı bir ateş gibi yayıldı. "Tamam. Bacaklarımla ilgili konuşmayı hemen bırakmalısın ve bana bakmayı kes!"

"Üzgünüm." Bana son bir kez baktı sonra sert bir kırk beş derecelik dönüşle köşeyi döndü, ceza verilmiş bir penguen gibi yürüyordu.

"Saçını kıvırcık daha çok seviyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Dün gece gerçekten kendin gibi gözükmediğini düşündüm."

"Hımm." Yanaklarım resmen *yanıyordu*.

Boğazını temizledi. "Ee... günlük nasıl gidiyor? Aşkları paramparça oldu mu?"

"Sessiz ol!"

"Az önce ziyaretçi merkezinde bir şeyi kontrol etmek için çıktı. Bizi duyamaz."

"Oh, iyi." Onu odaya çektim, sonra kapıyı kapattım. "Ve hayır. İlişkileri hâlâ bir sır ve anneme bir sıcak bir soğuk davranıyor. Fakat çoğunlukla iyi şeyleri okuyorum. Hâlâ çifte kumrular."

"Okusam olur mu?"

"Günlüğü mü?"

"Evet. Belki neyin yanlış gittiğini anlamanda yardımcı olabilir ve seni Floransa'da götürebileceğim daha çok yer bulabilirim."

Saniyenin neredeyse üçte biri kadar tereddüt ettim. Fakat bu *reddedilemeyecek kadar* iyi bir teklifti. "Elbette. Ama söz vermen gerek, Howard'a *söylemeyeceksin*. Ona bahsetmeden önce okumayı bitirmek istiyorum."

"Söz veriyorum. Pekâlâ, Space saat ondan önce açılmıyor. Şimdi okumaya başlamama ne dersin?"

"İyi fikir." Şifoniyerimin üzerinden günlüğü aldım. "Yarısı fotoğraflardan yarısı da yazılardan oluşuyor, yani bayağı hızlı ilerlersin. Kaldığım yeri işaretledim, o yüzden o kısmı geçme." Arkamı döndüm, onu yine bacaklarıma bakarken yakaladım. "Ren!"

"Üzgünüm."

Ona doğru yürürken günlüğün kapağını açtım. "İç kapağa ne yazdığına bak."

Yavaş bir ıslık sesi çıkardı. "'Yanlış tercih yaptım' mı?"

"Evet."

"Kulağa çok kötü geliyor."

"Sanırım mesajı benim için yazmıştı."

Sayfalar arasında gezindi. "Bu benim sadece yarım saatimi falan alır. Hızlı okuyan biriyim."

"Harika. Pekâlâ... Space'e bizimle kimler geliyor biliyor musun?"

"Demek istediğin Thomas da orada olacak mı?"

"Ve, şey, diğer insanlar."

"Bilmiyorum. Tek bildiğim Elena'nın hepimize toplu mesaj attığı." Başını kaldırıp bana baktı. "Ve sanırım Mimi geliyor."

"Güzel."

Bir sessizlik oldu sonra ikimiz de aynı anda başka yerlere başlarımızı çevirdik.

"Şey... ben verandada olacağım." Bilgisayarımı aldım ve odadan neredeyse koşarak çıktım. Ben de bir şekilde kendimi ona bakmaktan alamıyordum.

Tuhaf.

Ren benimle verandada buluştu. İtalyan internet tanrılarının bana gülümseyeceklerini ve böylece e-postalarımı kontrol edebileceğimi veya YouTube'da bir kedi videosu falan izleyebileceğimi sanmıştım ama ne yazık ki böyle bir şansım yoktu. Onun yerine salıncakta uzanmış, sallanabilmek için arada sırada ayağımla korkuluklardan destek alarak itiyordum.

"Annen bana seni hatırlatıyor."

Oturur pozisyona geçtim. "Ne açıdan?"

"Çok komik ve cesur. Bu kadar büyük bir risk alması gerçekten çok havalı, okulu bırakması ve diğer şeyler. Fotoğrafları da gerçekten çok iyi. Daha yeni başlıyor olmasına karşın çok başarılı biri olabileceği o ilk fotoğraflardan anlaşılıyor."

"İtalyan kadınların portre fotoğraflarından oluşan seriyi gördün mü?"

"Evet. Gerçekten iyiydi ve kesinlikle annene çok benziyorsun."

"Teşekkürler."

Yanıma oturdu. "Saat dokuz buçuk. Space'e gitmeye hazır mısın?"

"Hazırım."

"Howard'a yola çıktığımızda kornaya basacağımı söylemiştim. Geldiğimde güzel bir sohbet ettik. Bence ilişkimizde bir ilerleme oldu."

"Ona sana iyi davranmasını söyledim."

"O yüzden mi bana durmadan gülümsedi? Bu beni biraz ürkütmüştü."

LİNA'NIN SCOOTERA BİNME KURALLARI:

1. Asla scootera sırılsıklam binme.

2. Asla scootera mini etekle binme.

3. Işık sinyallerine dikkat etmeye çalış. Yoksa sürücü her defasında gaza bastığında ona çarpacaksın ve sonrasında rahatız edici bir çözülme ânı yaşayacaksın, sonra da bunu kasten yaptığını düşünecek diye endişe edeceksin.

4. Olur da iki numaralı kurala uymazsan erkek sürücülerle göz temasından kaçınmaya çalış. Yoksa her eteğin uçuştuğunda sana heyecanla korna çalacaklar.

Ren tek yönlü bir sokağa döndü ve insanların binanın çevresi boyunca kuyruğa girdiği iki katlı bir binanın önüne park etti. "İşte geldik." Müzik camlarda zonkluyordu.

Midem kasıldı. "Burası *bayağı* gece kulübü."

"Evet."

"Şimdi burada gerçekten *dans etmem* gerekecek mi?"

"Ren!" Elena sokağın karşısından bize doğru koşmaya çalışıyordu ama topuklu ayakkabıları işini zorlaştırıyordu. Hatta ona Frankenstein gibi bir efekt veriyordu. "Pietro bizi listeye ekledi. *Ciao*, Lina! Seni tekrar görmek güzel." Yanağını benim yanağıma bastırdı ve öpücük sesi çıkarttı. "Elbisen çok güzel."

"Teşekkürler. Bizi içeri sokacağın için de tekrardan teşekkürler. Space'i gerçekten çok görmek istiyordum."

"Ah, evet. Ren, annen ile babanın önceden buraya birlikte geldiklerinden bahsetmişti. Bu akşam burada değiller, değil mi?"

Güldüm. "Hayır. Kesinlikle değiller."

"Bu gece kimler geliyor?" diye sordu Ren.

"Herkes geleceğini söyledi ama kimin gerçekten geleceğini göreceğiz. Merak etme Lorenzo. Eminim düşündüğün kişi gelecek. *Vieni*, Lina." Koluma girdi ve beni sokağın öbür tarafında sıranın olduğu yere doğru sürüklemeye başladı. Beni etrafta sürüklemek onun tarzıydı.

"*Dove vai?*" diye bağırdı sırada önüne geçtiğimiz adamlardan biri.

Saçını savurdu. "Onu görmezden gel. Ondan çok daha önemliyiz. *Ciao*, Franco!"

Franco siyah bir tişört giyiyordu ve vücudunun üst tarafı orantısız olarak kaslı iken, aşağı tarafı spor salonunda bacak çalışmayı birkaç kereden fazla unutmuş gibi duruyordu. Girişin önünü kapatan bariyerden kadife ipi çözdü ve bizi içeri aldı.

Loş bir şekilde aydınlatılmış, içinde kıyafet askıları bulunan bir koridora girdik. Burası vestiyer miydi?

"Devam et," dedi Elena. "Parti bu yönde."

Kollarım önüme açılmış bir şekilde yürümeye devam ettim, âdeta kör bir yarasa gibiydim. İçerisi *gerçekten* karanlıktı. Ve gürültülü. En sonunda bir tarafında bar bulunan dikdörtgen bir odaya girdik. İki farklı şarkı çalıyordu, biri İngilizce, biri İtalyanca. Odanın diğer ucunda ise insanlar üçüncü bir şarkıya karaoke yapıyorlardı. Herkes ya konuşmuyor ya da duyulmak için bağırarak konuşuyordu.

"Lina, içecek bir şey ister misin?" diye sordu Elena barı göstererek.

Başımı salladım.

"Herkesin gelmesini burada bekleriz. Asıl kulübe girdiğimizde birbirimizi bulmamız imkânsız."

"Kulüp burası değil mi?" diye sordum.

Çok şirin ve saf bir soru sormuşum gibi bana güldü. "Hayır. Görürüsün."

Etrafıma bakındım. Howard'ın ilk kez "Hadley..." dediği oda *burası* mıydı? Onu resmen duvara yaslanmış bir şekilde görebiliyordum, herkesten iki baş daha uzun. Ancak burası hiç de onun ortamı gibi durmuyordu. O daha geniş, rahat biriydi, buradaki tüm erkekler 'bil bakalım giydiğim yırtık pantolon ne kadar pahalı' türündendi.

Ren beni dürttü. "Karaoke yapmak ister misin? İtalyanca bir şey seçebiliriz ve ben de İtalyanca konuşamıyormuş gibi yaparım. Çok komik olur. Şeye ne dersin..."

Dikkati dağıldı çünkü Mimi ve Marco bize doğru geliyordu. Mimi mini etek giymişti ve saçları arkasında gevşek bir örgüyle toplanmıştı. Medusa saçı görünmüyordu. Ren'e bir bakış attım. Onun da bacaklarını beğenmiş miydi?

Tamam, evet, beğeniyordu.

Birinin ona çaktırmama sanatını öğretmesi gerekiyordu.

"Selam millet," diye bağırdı Marco. Kesinlikle başka bir ses tonu kullanmıyordu. "Lina!" Kollarını kocaman açmış bana doğru geliyordu ama ben geri kaçtım. "Benim için fazla hızlı sanırım."

"Beni her görüşünde kucağına almaya mı çalışacaksın?"

"Evet." Döndü ve Elena'yı kucağına aldı. "Elena'ya sor."

"Marco, *basta!* Beni indir yoksa seni bir grup vahşi köpeğe yem ederim."

"Bu yeni bir tehdit." Marco bana sırıttı. "Tehditleri konusunda çok yaratıcıdır."

Mimi kendini duyurmak için bağırıyordu. "Ren, neden beni geri aramadın? Buraya gelecek misin gelmeyecek misin bilmiyordum."

Ren'in verdiği cevabı duyamadım ama Mimi ona gülümsedi ve Ren'in gömleğinin düğmeleri ile oynamaya başladı. Bu beni rahatsız etmemeliydi ama biraz etti. Sadece ondan hoşlanıyor diye, İsveçli ilgi gösterilerini herkesin önünde yapmasını gerektirmiyordu.

"Lina?"

Yavaşça arkamı döndüm. *Lütfen bu o olsun...* "Thomas!"

Üzerinde AMSTERDAM'DAN KOVULDUM yazan koyu mavi bir tişört giyiyordu ve bir şekilde hatırladığımdan da yakışıklı gözüküyordu. Tabii böyle bir şey mümkünse. Mimi'nin Ren'in düğmeleriyle oynadığına sinirlediğimi unuttum.

"Elena geleceğini söylemişti. Ren'i aramaya çalıştım..."

"Merhaba takipçi sapık." Ren arkasından hafifçe vurunca Thomas sendeledi.

"Ren, ne oluyor?" dedi kendini doğrultarak.

"Beni on kez falan aramışsın."

"Tek yapman gereken bir tanesini yanıtlamaktı."

Ren omuzlarını silkti. "Üzgünüm dostum. Meşguldüm."

Mimi, Ren'in yanına geldi. Bana, sanki kim olduğuma dair en ufak bir fikri yokmuş gibi bakıyordu.

"Selam Mimi," dedim.

"Selam," dedi gözlerini kısarak.

"Ben Lina. Bir önceki gece Elena'nın evinde tanışmıştık."

"Hatırlıyorum."

Elena kendini garip bir şekilde gerilmiş olan yuvarlağımızın ortasına attı. "*Ragazzi,* daha fazla konuşmak yok! Dans etmek istiyorum."

"Dans eder misin?" diye sordu Thomas.

"Pek sayılmaz."

"Ben de. İstersen birlikte takılabiliriz. Arno'nun etrafında falan gezebiliriz istersen. Orada çok güzel bir yer..."

"İmkânı yok!" Ren elimi tuttu. "Thomas ondan bu tecrübeyi çalamazsın. O Space'e geldi. En iyi dansını göstermek istiyordur."

"Aslında o kadar da iyi dans ettiğim söylenemez," diye itiraz ettim.

"Elbette ediyorsun." Sesini alçalttı. "Hadi ama. Her şey burada başlamıştı, değil mi?"

Başımı salladım, sonra Thomas'a baktım. "Sanırım kalmalıyım. Kendimi utandırmak için elime böyle bir şans geçmişken kaçırmak istemem."

"En kötü durumda, İlk Aşk İlk Dans filmindeki dans hareketlerini kullanırsın. Kimse *Bebek*'i köşeye koymaz değil mi?"

"Sana söylüyorum o filmle ilgili *gereğinden* çok şey biliyorsun."

"*Ragazzi!*" diye bağırdı Elena. "Yeter artık, hadi gidelim!"

Elena'nın peşinden dar bir koridordan ilerlerdik. Thomas eliyle hafifçe belime dokunuyordu ve tüm vücudumda uyuşturucu etkisi yaratan bir his oluşturuyordu. Sonra hepimiz alçak bir rampanın üstünden büyük bir odaya doğru çıkmaya başladık. Bir saniyeliğine sağlam duran hiçbir şey göremedim, her şey hareket ediyordu. Sonra büyük bir ışık üzerimize yansıdı ve AMAN TANRIM.

En az yedi metre yüksekliğinde tavanı olan devasa bir odaya gelmiştik. İçerisi insan kaynıyordu, bir karınca yuvası gibiydi, tek farkı karıncaların tasarım kıyafetler giymesiydi. Bütün zemin boyunca yer yer platformlar koyulmuştu, böylece bazı insanlar diğerlerinden yüksekte duruyordu ve herkes dans ediyordu. Yani demek istediğim Amerika'da katıldığım mezuniyet balolarında alışık olduğumuz grup halinde yapılan danslar değil. *Gerçekten de* dans ediyorlar. Dans pistinde sevişiyormuş gibi dans ediyorlardı.

Anne beni nelerin içine sürükledin?

"Space'e hoş geldin," diye bağırdı Ren kulağıma. "Burayı daha önce hiç böyle kalabalık görmemiştim. Muhtemelen turist mevsimi olduğu için."

"Millet, beni takip edin!" Marco dalıcı gibi kollarını önünde açıp kalabalığın arasından gitmeye başladı. Hepimiz onu takip ediyorduk.

"Ciao, bella," diye fısıldadı bir adam kulağıma. Başımı sertçe çektim. Yanından geçtiğim herkes terliydi. Burası biraz iğrenç sayılırdı.

Nihayet odanın ortalarında bir yerlerde bir boşluğa geldik ve herkes dans etmeye başladı. Bir anda. Sanıyorum başka kimsenin dans etme havasına girmek için herhangi bir ısınma turuna ihtiyacı yoktu.

Avuçlarım terlemeye başladı. Şimdi motivasyon verecek bir iç konuşmanın tam zamanıydı. *Lina, sen kendine güvenen bir kadınsın ve bunun altından kesinlikle kalkabilirsin. Neden koşan adam dansının seksi bir versiyonunu denemiyorsun? Veya binici dansı da olabilir. Sadece sabit durmayı bırak. Komik gözüküyorsun.* Sonra Mimi'ye bakmak gibi aptalca bir hata yaptım, bu da her şeyi milyon kat daha berbat etti. Kollarını başının üstüne kaldırmıştı ve harika gözüküyordu. Havalı seksi Avrupalı harikalığı. Bir deliğin içine kıvrılmak istedim.

"Bunu yapabilirsin," dedi Ren bana başparmağını kaldırıp çok iyi işareti yaparak.

Sırıttım. *Pekâlâ, hareket etmeye başla. Belki Elena'yı kopyalayabilirsin? İleriye geriye sallan. Kalçalarını oynat. Tam bir salak gibi hissetmiyormuşsun numarası yap.* Thomas'a baktım. Bir ileri bir geri adım atıyordu, eriyip gidebilirdim. Çünkü *nasıl bu kadar yakışıklı olabilirdi?* O da dans edemiyordu. Belki daha sonra onunla Floransa'da yürüyüşe çıkabilirdim.

Sonra çılgın bir şey oldu. Müzik o kadar gürültülüydü ki sanki kemiklerimin ve dişlerimin içinden geçerek zonkluyordu. Herkes o kadar çok *eğleniyor ve güzel vakit geçiriyordu ki* aniden ben de dans etmeye başlamıştım. Ciddi ciddi dans ediyordum ve gerçekten de eğleniyordum. Pekâlâ, belki Mimi ile ateşli bir şekilde dans eden Ren kadar değil ama *yine de.* DJ mikrofonu

ağzına yaklaştırıp İtalyanca bir şeyler bağırdı ve herkes içkilerini başlarının üstüne kaldırarak sevinç çığlıkları attı.

"O benim arkadaşım! *È mio amico!*" diye bağırdı Elena.

"Lina, çok iyi gidiyorsun!" diye bağırdı Ren. Mimi çok yoğun konsantrasyon istermiş gibi görünen bir kalça döndürme hareketi yapıyordu ama Ren'i duyduğunda başını kaldırdı ve bana inanılmaz soğuk bir bakış attı.

Beni sevmediği hissine kapılıyordum.

Thomas beni omzuyla dürttü. "Daha önce hiç böyle bir yere gelmiş miydin?"

"Hayır."

"Amerika'da böyle bir kulübe girebilmek için yirmi bir yaşını dolduruyor olman gerekliliği gerçekten garip." O kadar yakın duruyorduk ki saçının içindeki ufak ter damlalarını görebiliyordum. *Teri* bile seksiydi. Artık resmi olarak iğrenç bir insandım.

Ren, Mimi'den kendini çözdü ve benim diğer yanıma geldi. "Eğleniyor musunuz?" Nefes nefeseydi.

"Evet."

"İyi. Ben birazdan dönerim." Mimi elinden yakaladı ve birlikte kalabalığın içinde kayboldular.

Thomas'ın yüzünde garip bir ifade vardı. "Seni biraz fazla koruyor, sence de öyle değil mi?"

"Babam yüzünden. Onunla devamlı uğraşıyor, bu nedenle de Ren bana bir şey olur da babam onu suçlar diye korkuyor."

"Sana hiçbir şey olmayacak, benimlesin."

Biraz klişe bir cümleydi ama sırıttım. Salak gibi. Thomas yüz kaslarım üzerindeki kontrolümü tamamen yok etmişti.

Çenesini kaldırdı, kalabalığın üstünden arkalara doğru baktı. "İşte orada. Görünüşe bakılırsa o ve Mimi *konuşuyorlar*."

Elimi Thomas'ın omzuna koyma fırsatını kullanarak parmak uçlarıma kalktım. Ren ve Mimi bir duvara yaslanmışlardı. Mimi'nin kolları önünde kavuşturulmuştu ve sinirli gözüküyordu ama belki de bu onun her zamanki ifadesiydi.

"Onlar birlikteler, değil mi?"

"Evet. Ren neredeyse iki yıldır onun peşinde. Sanırım istikrarının karşılığını alıyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Şey, benim gidip babamı aramam gerek, sonra bir içecek alacağım. Sen de ister misin?"

"Olur, teşekkürler."

Bana kemiklerimi eriten o bakışlarından birini atıp gülümsedi ve kalabalığa karıştı.

"Lina, benimle dans et!" Elena ellerimi tuttu ve beni döndürdü. "Thomas ve senin aranda neler oluyor? *Amore* mi?"

Güldüm. "Bilmiyorum. Bu birbirimizi ikinci görüşümüz."

"Evet ama senden hoşlanıyor. Daha önce kimseyle ilgilenmemişti. Dün gece sen gittikten sonra bana senin numaranı alıp almadığımı sordu."

"*Ooh la la!*" dedi Marco. "Yeni kız ve Thomas."

Elena ona gözlerini devirdi. "Çocuk gibi davranma Marco."

"Ah öyle mi? Bir çocuk bunu yapabilir mi?" Kollarını dirseklerinden büktü ve robot dansı yapmaya başladı.

"Marco, *basta!* Bu dansı hiç beceremiyorsun."

"Solucanı yapmamı ister misin?"

"Hayır!"

Şarkı hareketlendi ve bir anda üçümüz el ele tutuşmuş bir aşağı bir yukarı, küçük çocuklar gibi zıplıyorduk. Annemin burayı sevmesine şaşırmamalı. Burası gerçekten de eğlenceliydi. Devamlı olarak yükselen sıcaklığın dışında. Burada klima sistemi yok muydu?

"Thomas nerede?" diye sordu Elena. Kâkülleri terden alnına bir bant gibi yapışmıştı.

"İçecek bir şeyler almaya gitti."

"Gideli çok oldu." Eliyle kendini serinletirken, "*Fa troppo caldo.* Domuz gibi terliyorum," dedi.

Bir anda oda ayaklarımın altından kaydı ve sendeledim.

Elena beni kolumdan tuttu. "İyi misin?"

"Başım döndü. Burası çok sıcak."

"Ne?"

"Çok sıcakladım."

"Ben de!" diye bağırdı Marco. "Çok ateşliyim!"

"Bir müddet oturmam gerek."

"Lina, orada koltuklar var. Şurada." Ren ve Mimi'nin biraz önce ayakta durduğu yeri gösterdi. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil."

"Thomas'a nerede olduğunu söylerim."

"Teşekkürler." Odanın köşesine doğru yürümeye başladım.

Koltuklar bulaşıcı bir hastalığın üreme merkezi gibi duruyordu ama çok çaresizdim. Aniden bayılacakmışım gibi hissettim.

İlk koltuk sırt üstü uzanmış sıska bir adam tarafından çoğunlukla kaplanmıştı. Altın zincirler ve devasa boyutlarda güneş gözlükleri takıyordu. Arada bir sanki üzerine bir sinek konmuş gibi aniden kıpırdanıyordu. Daha yaşlı görünümlü bir adam koltuğun diğer ucunda oturmuş sigara içiyordu. Beni görünce gülümsedi ve İtalyanca bir şeyler söyledi.

"Üzgünüm, anlamıyorum." İterek yolumu açtım. Beynim müzikle birlikte zonkluyordu. Umarım bir yerlerde oturabileceğim boş bir alan bulurdum yoksa rapçi özentisi baygın adamın yanında bir yere kıvrılmak zorunda kalacaktım.

İşte orada bir yer var! Boş yere oturmak için aceleyle yürümeye başladım ama oraya vardığımda durdum çünkü popomda bir çift el vardı. Kazara değmiş değildi. Hızlıca arkamı döndüm. Koltukta oturan yaşlı adamdı. Saçları uzun ve yağlıydı. Votka içinde turşusu kurulmuş ölü bir misk faresi gibi kokuyordu. Ya da en azından o kokunun buna benzediğini düşünüyorum.

"Dove vai, bella?"

"Beni yalnız bırak."

Uzandı ve parmaklarını çıplak omuzlarım üzerinde gezdirdi. Kendimi geri attım. "Bana dokuma."

"Perche? Non ti piaccio?" Ön dişlerinden biri griydi ve ilk başta düşündüğümden daha da yaşlıydı. Demek istediğim buradaki herhangi birinden on yaş büyük.

Koltuğu unutun. Koşmak için arkamı döndüm ama üzerime saldırdı ve beni kolumdan yakaladı. Sertçe. "Kes şunu!" Kolumu çektim ama sadece daha sıkı tutmaya başladı. "Elena! Marco!" Onları artık göremiyordum bile. Ren neredeydi?

Tekrar kolumu çekmeyi denedim ama adam beni belimden yakaladı ve leğen kemiğim onunkine çarpana kadar beni kendine çekti. "Beni. *Bırak.*" Kafa mı atsam? Bacak arasına tekme mi atsam? Sırıtarak yaptığım her hamleyi engelledi.

Buradan nasıl kurtulacaktım? Her tarafta insanlar vardı ama kesinlikle hiç kimse bize dikkat etmiyordu.

"Bana yardım edin!"

Bir anda biri omuzlarımdan beni tuttu ve geri çekti. Adam vücudumu geri çekebilmeme yetecek kadar ellerini gevşetti. Mimi'ydi. Sinirli ve güzel bir savaşçı gibi duruyordu.

"*Vai via, fai schifo,*" diye bağırdı adama. "*Via.*"

Adam iki elini birden havaya kaldırarak sırıttı ve uzaklaştı.

"Lina, neden ona gitmesini söylemedin?"

"Denedim ama beni bir türlü bırakmadı."

"Bir dahaki sefere daha çok dene. Onlara *stronzo* de ve üstünden it. Ben bunu hep yapmak zorunda kalıyorum."

"*Stronzo* mu?" Tüm vücudum titriyordu. Sanki *tiksindirici* bir çöp konteynerinin içinde sürüklenmişim gibi hissediyordum.

Kollarını önünde kavuşturdu. "Ren ile aranızda neler oluyor?"

Beynimi odaklamaya çalıştım. "Anlamadım, ne?" Kollarımı birbirine sürterek Gri Diş'in teninin bana değme hissini üzerimden atmaya çalışıyordum.

"Sen ve Lo-ren-zo arasında neler oluyor?" Yavaşça konuştu, her bir kelimesini onu anlayamıyormuşum gibi abartarak heceleyerek.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum." O *neredeydi?*

Bir saniyeliğine bana baktı. "Ren ile birlikte olduğumuzu biliyorsun, değil mi? Seninle sadece annen öldüğü ve sana üzüldüğü için vakit geçiriyor."

Bay Ürkütücü ile karşılaşmamdan kaynaklanan artmış adrenalinden olsa gerekti, bir anda aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan çıkardım. "Bu yüzden mi dün gece telefonlarına cevap vermiyordu?"

Gözleri açıldı ve bana doğru öldürecekmiş gibi bir adım attı. "Evde küçük kız kardeşi ile birlikteydi."

"Hayır, benimle Ponte Vecchio'daydı." *Lütfen ismini doğru telaffuz etmiş olayım.*

"İşte buradasın!" Thomas aramıza girdi, iki elinde birer soda vardı. Mimi'ye bir kez baktı ve yüzü soldu.

"Vay canına. Neler kaçırdım?"

"Kes sesini Thomas." Mimi arkasını döndü ve bir hışımla gitti.

"Az önce ne oldu?" diye sordu Thomas.

"Hiçbir fikrim yok."

"Lina!" Ren bana doğru kendine yol açıyordu. "Demek buradasın. Gitmek istiyor musun? Burası neredeyse yüz derece. Sanırım havalandırma bozuk."

İçime bir rahatlama hissi yayıldı ve kendimi bir anda içimde kaynayan bir gözyaşı seline engel olurken buldum. "Sen *neredeydin?*"

"Seni arıyordum." Bana doğru eğildi. "Sen iyi misin?"

"Gitmek istiyorum. Hemen."

"Benim de gitmem gerek," dedi Thomas. "Sizinle dışarıya kadar yürüyeyim."

Dışarıya çıkmamız bir saat sürdü gibi geldi. En sonunda dışarı çıkıp kendimizi kaldırıma attığımızda sanki okyanusun derinliklerinden daha az önce çıkmışız gibi nefes nefeseydim, soğuk havayı içime çektim.

"Özgürlük!" dedi Thomas. "Sanki içeride yavaş yavaş boğuluyormuşuz gibiydi."

Arkamdaki duvara yaslandım ve gözlerimi kapattım. Bir daha asla oraya gitmeyecektim. Asla.

Ren koluma dokundu. "Lina, sen iyi misin?"

Başımı bir sağa sola bir de aşağı yukarı salladım. İyi mi? Hâlâ ölü misk faresinin kokusunu alabiliyordum.

"Ee, Space konusunda ne düşünüyorsun? Bir ilişkinin başlaması için mükemmel bir yer değil mi?"

"Ne ilişkisi?" diye sordu Thomas. "Benim ve Lina'nın mı?"

Bana anlamlı bir bakış attı ama umursayacak durumda değildim.

"Annem ve babamdan bahsediyor." Derin bir nefes aldım. "İçeride yaşlı bir adam bana saldırdı. Beni tuttu ve bir türlü bırakmadı."

"Ne demek istiyorsun? Space'te mi?" Ren aniden döndü sanki duvarların içini görebilecekmiş gibi arkasına. "Ne zaman?"

"Sen beni bulmadan hemen önce. Mimi beni kurtardı."

"Demek olan *oydu*," dedi Thomas. "İyi misin? Ne iğrenç bir adam."

"Bir şeyin var mı?" diye sordu Ren.

"Hayır. Sadece berbattı."

Ren inanılmaz kızgın duruyordu. "Neden bana seslenmedin? Onu mahvederdim."

"Nerede olduğuna dair bir fikrim yoktu."

Thomas'ın telefonu çalmaya başladı, telefona bakıp homurdandı. "Babam durmadan arıyor. Akrabalarımız ziyarete geldi ve ona çok geç saate kalmayacağımı söyledim." Bana baktı. "Ama senin telefon numaranı almadan gitmeyeceğim."

"Ah. Tabii." Buna hazırlanmıştım ama ona yeni telefon numaramı söylemek istediğimde unuttum ve not aldığım kağıda bakmak zorunda kaldım.

"Harika, seni yarın ararım." Bana kocaman sarıldıktan sonra Ren'in omzuna vurdu. "Görüşürüz."

"Görüşürüz." Ren, Thomas'ın uzaklaşmasını izlemek için dönünce ben de fırsattan yararlanarak gözlerimi sildim. Rimelim yüzümün her yerine dağıldı.

"Tişörtü ne kadar aptalcaydı, değil mi?"

"Ne?"

"'Amsterdam'dan kovuldum.' Kimse Amsterdam'dan kovulmaz. Oranın olayı bu."

"Bilemem."

"İçeride yaşananlar için gerçekten çok üzgünüm. Seni yalnız bırakmamalıydım." Bana daha yakından baktı. "Bir dakika. Sen ağlıyor musun?"

"Hayır." Kocaman bir gözyaşı yanağımdan aşağıya aktı. Sonra bir tane daha.

"Ah, hayır." Ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Gerçekten çok üzgünüm. Buraya bir daha asla gelmeyiz."

"Özür dilerim. Kendimi aptal gibi hissediyorum. O adam o kadar iğrençti ki." Fakat bu ağlama sebebimin sadece bir kısmıydı. Derin bir nefes aldım. "Ren, neden Mimi'ye annemin öldüğünü söyledin?"

Gözleri büyüdü. "Bilmiyorum. Bir anda konusu açıldı. Neden buraya taşındığını sorunca ben de söyledim. Neden, sana bir şey mi dedi?"

"Bana acıman gerekmiyor, bunu biliyorsun değil mi? Senin günlüğü okumana ve beni her yere götürmene ihtiyacım yok. Bunları kendi başıma da çözebilirim. Senin de bir hayatın olduğunu biliyorum."

"Yok artık, ne? Sana acımıyorum. Yani anneni kaybetmen ve diğer her şey üzücü evet ama seninle zaman geçirmeyi sevdiğim için seninleyim. Sen... farklısın."

"Farklı mı?"

"Bilirsin, hani dün gece konuştuğumuz gibi. Birbirimize benziyoruz, anladın mı?"

Kolumla yüzümü sildim. Bu kesinlikle akan rimelime hiç yardımcı olmayacaktı. "Söz mü?"

"Evet, söz veriyorum. Bu konuyu ne açtı?"

"Mimi..." durdum. Ne önemi vardı ki? O sadece kıskanç bir kızdı ve Ren her onu görüşünde sanki büyük ikramiyeyi kazanmış gibi davranıyordu.

"Mimi ne?"

"Önemli değil. Piazza Signoria'ya gidebilir miyiz? Şu heykeli görmek istiyorum."

Bölüm 15

PIAZZA'YA GİDEN YOLDA İKİMİZ DE SESSİZDİK. SAAT on biri geçmişti ve şehir farklı hissettiriyordu. Biraz içi boşalmış gibiydi. Benim gibi. Özellikle de o utanç verici kulüp ağlamasından sonra. Ren scooterını bir kaldırıma çekti ve ikimiz de indik.

"Burası mı?"

"Burası. Piazza Signoria." Bana sanki içinde inanılmaz derecede kırılgan tabaklar bulunan bir kutuymuşum gibi bakıyordu ama hâlâ burnum aktığı için biraz haklı sayılırdı.

Meydana yürümeye başladım. Meydanın bir tarafı saat kuleli, kaleye benzer bir bina ile çevriliydi. Onun önünde ise etrafı küçük figürlerle süslenmiş bir adamın bulunduğu bir süs havuzu vardı. Bir avuç insan etrafında geziyordu ama çoğunlukla etrafı boştu.

"Bu bina nedir?" diye sordum.

"Plazzo Vecchio."

"Eski bir şey... Eski saray?"

"*Esattamente.* İtalyancan iyileşiyor."

"Biliyorum. 'Eski' kelimesini hatırladım. Neredeyse akıcı konuşuyorum."

Birbirimize gülümsedik. Gözlerim su balonları gibi şişmişti ama en azından artık ağlamıyordum. Neyse ki. Ren beni en yakın taksi durağında indirmediği için şanslıydım.

"Burada ne olmuştu?" diye sordu Ren.

"Burası Howard'ın anneme ilk, seni seviyorum, dediği yer. Bir heykele bakıyorlarmış. İçinde 'tecavüz' geçen bir heykel."

"Ah, evet. *Sabine Kadınlarına Tecavüz*. Sanırım şu üstü kapalı alanın içinde."

Meydanın öbür tarafına doğru yürümeye başladık, yol üzerinde birçok başka heykelin yanından geçtik. Sonra kemerli bir kapının altından geçip içi heykellerle dolu büyük bir avluya geldik.

Heykeli hemen tanıdım. "İşte orada."

Sabine Kadınlarına Tecavüz heykeli beyaz mermerden yapılmıştı ve yüksek bir kaidenin üstünde duruyordu. Üç figür bir uzun sütunun üstünde birleşmişti. Etrafında yavaşça yürüdüm. Annem haklıydı. Hiç kimse tek başına mutlu görünmüyordu ama hepsi birbirine bağlıydı ve kesinlikle birbirlerini tamamlıyorlardı. Ayrıca hepsi çıplaktı. Kasları ve tendonları her yerden çıkıyordu. Giambologna kesinlikle işini ciddiye alıyormuş.

Ren parmağıyla işaret etti. "Kadının nasıl arkaya diğer adama baktığına bak. Gerçekten de gitmek istemiyormuş. Yerdeki adam da tamamen korkmuş duruyor."

"Evet." Kollarımı kavuşturdum, başımı kaldırmış heykele bakıyordum. "Bana mı öyle geliyor yoksa burası Howard'ın anneme onu sevdiğini söylemesi için tuhaf bir yer mi?"

"Belki anlık bir olaydı. Ay ışığına falan kapılmıştır belki."

"Ama o sanat tarihi okuyordu ve ona söylemeden biraz önce heykelin tarihini anlatmıştı. Eğer onun için bir önemi yoksa şaşarım."

Ren tereddüt etti. "Konu Howard'a gelmişken... Sana bir şey söylemem gerek."

"Ne?"

Derin bir nefes aldı. "Ona belki şu gizli pastaneyi sormuş olabilirim."

Hızla arkamı döndüm. "Ren! Ona günlükten mi bahsettin?"

"Hayır, elbette bahsetmedim." Gözlerinin önünden saçlarını çekti, bakışlarını kaçırıyordu. "Sen hazırlanırken sordum. Annemin buraya taşındığı ilk zamanlar gizli pastane keşfetmesiyle

ilgili bir hikâye uydurdum, sonra nerede bulabileceğimizi biliyor mu diye sordum. Sana sürpriz yapıp Space'ten sonra oraya götürecektim."

En sonunda büyük, duygulu gözlere bana baktı. İç çektim. Bebek bir fok balığına kızgın kalmaya çalışmak gibiydi. "Sana nerede olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Garip olan şey de bu. Daha önce hiç öyle bir yere gitmediğini söyledi."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Ne? Peki ona pastaneyi tarif ettin mi?"

"Evet. Annenle onun gittiği randevuyu andırmamak için çok detaya girmeden bahsettim ama neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yokmuş gibi davrandı."

"Yani onu öyle bir yere götürdüğünü hatırlamıyor mu?"

Başını salladı. "Hayır. Dahası da var. Sanki daha önce hiç Floransa'nın gizli pastanelerini duymamış gibiydi."

"*Ne?* Bu kulağa unutabileceğin bir şey gibi gelmiyor."

"Aynen, değil mi?"

"Yalan mı söylüyordu?"

"Belki ama neden yalan söylesin ki?" Tekrar başını salladı. "Geçtiğimiz bir iki saattir nasıl pastaneyi unutmuş olabilir diye düşünüyorum ama şu ana kadar elimde hiçbir şey yok. Alınma ama annen ve babanın hikâyesi bana biraz eksik geldi."

Sırtımı bir kolona yasladım ve yavaşça yere kayarak *pat* diye oturdum. "Bana mı anlatıyorsun? Günlüğü neden okuyorum sanıyorsun?"

Yanıma oturdu ve kollarımız birbirine değene kadar bana doğru eğildi. "Ama gerçekten üzgünüm."

Nefes verdim. "Önemli değil. Haklısın. Bir şeyler *gerçekten de* tuhaf. Ben de en başından bunu düşünüyorum."

"Belki de ona günlükten başka bir şey daha sormalısın. Sınav gibi olur."

"*Sabine Kadınlarına Tecavüz* heykelinde yaşananlar gibi mi?" İkimiz de heykele baktık.

"Evet. Ona bunu sorduğunda ne tepki verecek bak."

"İyi bir fikir." Yere baktım. Şimdi tereddüt etme sırası bendeydi. "Pekâlâ... Sanırım ben de özür dilemem gereken bir şey yaptım."

"Ne?"

"Space'teyken Mimi'yle bir tür... tartışmaya girdik ve ona telefonlarını açmadığın gün birlikte Ponte Vecchio'da olduğumuzu söyledim."

Gözleri büyüdü. "*Cavolo.* Demek o yüzden bana *cretino* dedi ve gitti."

"Evet. Yani, *cretino*'nun ne olduğunu bilmiyorum ama özür dilerim. Thomas bana ondan uzun zamandır hoşlandığını söyledi. Umarım her şeyi mahvetmemişimdir."

"Eve gittiğimde onu ararım. Sorun olmaz." Kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir ses tonu vardı.

Derin bir nefes aldım. "Artık benimle takılamayacak olursan bunu anlarım. Görünüşe bakılırsa benimle görüşüyor olman senin için durumları biraz karıştırıyor."

"Hayır. İyi bir karışıklık bu." Cep telefonunu çıkardı. "Saat neredeyse on bir otuz. Mezarlığa geri dönelim mi?"

"Evet. Günlüğü okumaya devam etmeliyim."

"Ve gizemlerin adamını."

Eve geri döndüğümde Gizemlerin Adamı, neden bilmiyorum, fırından bir tepsi muffin çıkarıyordu.

"Sen kek mi pişiriyorsun?"

"Evet."

"Saat neredeyse gece yarısı."

"Geç saatte mutfak felaketleri yaratmakta ustayımdır. Ayrıca, eve geldiğinde atıştıracak bir şeyler istersin diye düşündüm ve yaban mersinli muffinlerim efsanevidir. 'Efsanevidir' derken 'yenilebilir' demek istiyorum. Otursana."

Bu bir emirdi. Bir sandalye çektim ve oturdum.

"Ee, bu gece nereye gittiniz?"

Bir saniye tereddüt ettim sonra anlatmaya başladım. "Space. Arno yakınlarında bir gece kulübü."

Kıkırdadı. "O kulüp hâlâ ayakta mı?"

Oh neyse. En azından Space'i hatırladı. "Evet. Daha önce oraya gittin mi?"

"Çoğu kez. Annen de gitti."

Öne eğildim. "Yani siz ikiniz... birlikte mi gittiniz?"

"Pek çok sefer. Genellikle ders çalışmamız gereken gecelerde. Şimdilerde nasıldır bilmiyorum ama eskiden uluslararası öğrencilerin gittiği bir yerdi. Bir sürü Amerikalı olurdu." Bir tabağa birkaç tane muffin koyduktan sonra tabağı masaya koydu ve sandalyesini çekti.

"Space biraz pisti. Çok sevdiğimi söyleyemeyeceğim."

"Ben de hiçbir zaman çok sevmemişimdir. Ayrıca çok da iyi bir dansçı olduğum söylenemez."

Yani dans etme yeteneklerimi ona borçluydum.

Tabaktan bir muffin aldım ve ikiye böldüm. Kekin içinden çıkan buhar yüzüme vuruyordu. *Ya şimdi ya da hiç.* "Şey, Howard, sana bir sorum var. Sanat tarihi ile ilgili çok şey biliyorsun değil mi?"

"Evet." Gülümsedi. "Hakkında çok şey bildiğim tek konu o. Annen ile tanıştığımız zaman okulda sanat tarihi öğrettiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Tekrar elimdeki keke baktım ve derin bir nefes aldım. "Şey, Ren ile birlikte Space'ten sonra bir yere gittik, bir meydana. Piazza della Signoria mıydı? Her neyse orada ilginç bir heykel vardı ama o heykelin tarihini bilmiyoruz."

"Hmm." Ayağa kalktı ve tezgâhta duran bir parça tereyağını alıp yerine geri oturdu. "Orada birçok heykel var. Kimin heykeliydi biliyor musun?"

"Hayır ama heykel bir açık hava galerisindeydi. Böyle üstü kapalı bir yürüyüş yolu gibi. Öylece içeriye girebiliyorsun."

"Ah tamam. Loggia dei Lanzi. Bir düşünelim... Orada Medici aslanları ve Cellini var... Heykel neye benziyordu?"

"İki adam ve bir kadın vardı." Nefesimi tuttum.

"Kadın kaçırılıyor muydu?"

Başımı salladım.

Gülümsedi. "*Sabine Kadınlarına Tecavüz*. O heykel aslında bayağı bir ilginç çünkü sanatçı, Giambologna, bu heykeli gerçek bir sanat ürünü olarak düşünmemiş. Onu sadece üç farklı figürü bir heykelin içine sığdırmanın mümkün olabileceğini göstermek için yapmış. Bu heykele bir isim vermek için bile uğraşmamış. Fakat en sonunda heykel onun en bilindik çalışmalarından biri olmuş."

Tamam. İlginçti ama bu anneme anlattığı hikâyenin tam olarak aynısı değildi. Tekrar denedim. "Annem bu heykeli hiç görmüş müydü, biliyor musun?"

Başını geriye doğru kaldırdı. "Bilmiyorum. Onunla Giambologna hakkında konuşup konuşmadığımı bile hatırlamıyorum. Neden? Sana ondan mı bahsetmişti?"

Hatırlamıyorum. Yüzü bir paket taze çikolata kadar pürüzsüzdü. Kesinlikle yalan söylemiyordu ama gerçekten de unutmuş olması mümkün müydü? Bir çeşit beyin travması mı yaşamıştı yoksa annemle olan ilişkisinin detaylarını hatırlamasını engelleyen bir çeşit psikolojik engeli mi vardı?

Bir anda aklımın bir köşesinden kibar adımlarla yeni bir fikir ortaya çıktı. Ya o *unutmadıysa?* Veya inkâr etmiyorduysa? Peki ya.... elimdeki muffini paramparça ederek hızlıca ayağa kalktım,. "Yukarı çıkmam gerek."

Bana nedenini soramadan odadan koşarak çıktım.

Merdivenlerden koşarak çıkarken annemin kelimeleri aklımın içinde yankılanıyordu: *Evet X. Ciddi anlamda kimsenin günlüğü okuyacağını düşünmüyorum ama ona yeni bir isim vereceğim, her ihtimale karşı.*

Odama girdiğim anda arkamdan kapıyı kilitledim ve elimle

günlüğü yokladım. Lambamı açıp sayfaları karıştırmaya başladım.

> **Howard:** Mükemmel Güneyli beyefendi (Güneyli dev, Francesca ona böyle diyor), yakışıklı, kibar ve sizin için savaşa bile gidecek biri.
>
> İtalya'da olmaya *bayılıyorum* ama doğruyu söylemek gerekirse X'e her yerde âşık olurdum.
>
> Howard beni eve bırakmayı teklif etti. Dönerken kendimi, ona Adrienne'den ve medyumdan bahsederken buldum.

"Olamaz," nefes verdim.

Howard'ın gizli pastaneyi bilmiyor olmasının ya da Giambologna heykelinin önemini bilmiyor olmasının bir sebebi vardı ve annemin hata yapıp ona gerçek ismiyle hitap etmesinin de bir sebebi vardı.

Howard, X değildi.

"Addie, aç şu telefonu, aç!" diye fısıldadım.

"Selam, ben Addie! Sesten sonra bir mesaj bırak..."

"Off!" Telefonu yatağımın üstüne fırlattım ve odanın içinde telaşlı telaşlı gezmeye başladım. Addie *neredeydi?* Pencereye doğru yürüdüm ve önünde durdum. Annem Howard olmayan birine âşıktı. Onunla tutkulu bir aşk yaşıyordu ama sonra *bir başkasından* hamile kaldı. Verdiği yanlış karar *bu* muydu? Bir başkasına âşık olmasına rağmen Howard'ın bebeğine hamile kalması mıydı? İtalya'dan kaçmasına sebep olan şey bu muydu?

Ağır bir şekilde sandalyeme oturdum, sonra hızla ayağa kalktım. Ren telefonunu açar! Yatağıma atladım ve elimle telefonu arayıp numarasını çevirdim.

İkinci çalışta telefonu açtı. "Lina?"

"Selam. Dinle, önerdiğin şeyi yaptım. Ona heykeli sordum."

"Ne dedi?"

"Heykel hakkında her şeyi biliyordu, tarihi ve diğer tüm detaylarını. Fakat sonra ona annemle o heykeli hiç birlikte görüp görmediklerini sordum ve hatırlayamadı bile."

"Onun olayı ne? Ya dünyadaki en kötü hafızaya sahip ya da..."

"Ya da o hiç orada bulunmadı," diye sabırsızlıkla lafını böldüm.

"Ne?"

"Ren düşünsene. Belki de gizli pastaneyi veya Sabine heykelinin önündeki ilan-ı aşkı bilmiyor olmasının sebebi *onun X olmamasıdır.*"

"Haa."

"Öyle değil mi?"

"Aaa. Pekâlâ... *evet.* Tamam, şunu bana baştan anlat."

"Sanıyorum olaylar şöyle gerçekleşti: Annem İtalya'ya taşınıyor ve birçok yeni arkadaş ediniyor, Howard dahil. Sonra birkaç ayın sonunda bu X denilen adama âşık oluyor. Bir şey oluyor, belki de kavga ediyorlar veya okulun öğrenci ve öğretmenlerin çıkmaması ile ilgili saçma bir kuralı olduğu için fazla baskı yüzünden ayrılıyorlar. Sonra annem muhtemelen en başından beri annemden hoşlanan bu kibar Güneyli beyefendi ile birlikte oluyor. Bu ilişkiyi bir deniyor ama aklından bir türlü X'i çıkaramıyor. Sonra bir gün hamile olduğunu öğreniyor ve panikliyor çünkü âşık olmadığı biriyle bir bebeği oluyor."

"Bu gerçekten de çok mantıklı!"

"Biliyorum ve bu, neden bunca yıldır Howard'dan uzak kaldığını açıklar. Yani demek istediğim, Howard çok iyi bir adam ve anlattığı tüm o hikâyelere bakılırsa çok da iyi arkadaşlarmış ama bir başkasına âşıkmış numarası *yapamazsın.* Bu karşındakinin canını çok yakar."

"Zavallı, korkutucu Howard," dedi Ren.

"Ve annem bu nedenle 'Yanlış karar verdim' yazmıştı. Belki de en büyük pişmanlığı buydu. Âşık olmadığı biriyle bebek sahibi olmuştu."

"O bebeğin sen olması dışında. Sence gerçekten de bunu günlüğün en ön sayfasına yazar mıydı?"

"Ah. Muhtelemen hayır." Oturdum. "Ama Ren, bu çok üzücü! Yani, Howard'ın ondan bahsetme şeklinden onu gerçekten çok sevdiğini anlayabiliyorsun. Annem de bana birlikte eskiden ne kadar çok eğlendikleri ile ilgili bir sürü hikâye anlattı. Fakat bu yeterli değildi. O başkasına âşıktı!"

"Şu eski şarkıya benziyor, *'Love Stinks.'*"

"Daha önce hiç dinlememiştim."

"Dinlemedin mi? Birçok filmde çalmıştır. Şarkı, ne zaman birine âşık olsan sonunda hep o kişinin bir başkasına âşık çıkmasını anlatıyor. Bu da kimsenin istediği kişi ile birlikte olamadığı kısır bir döngüyle sonuçlanıyor."

"Ah. Ne kadar depresif."

"Bir de bana sor." Duraksadı. "Howard'a bildiklerini anlatacak mısın? X konusunu?"

"Hayır. Yani tabii, elbette eninde sonunda bunun hakkında konuşacağız ama ben günlüğü bitirene kadar olmaz. Teorimin doğru olduğundan emin olmam lazım."

5 NİSAN

Dram dolu bir gece daha. Simone, Piazza Santa Maria Novella yakınlarında bir kulübe bilet almış. Grubumuz, artı diğer birkaç öğrenci saat on bir civarı buluştuk. Stüdyoda geç saatlere kadar çalıştığım için tek başıma gittim ve oraya vardığımda gördüğüm ilk iki insan Adrienne ve Howard'dı. Binanın yan tarafında duruyorlardı ve Adrienne sırtını duvara yaslamış, Howard da ona doğru eğilmişti, kısık bir sesle ona bir şeyler söylüyordu. Görüntü o kadar samimi ve yakın duruyordu ki bir

saniyeliğine ne gördüğümü anlayamadım. Daha önce ikisinin karşılıklı birebir konuştuklarını bile görememiştim. Bu *neydi?*

Onlar beni fark etmeden kulübe girdim ve grubun geri kalanını buldum. Sonra ikisi kulübe ayrı ayrı girdi, sanki dışarıda hiçbir şey olmamıştı. Sonra işler iyice garipleşti. Gecenin ortasında Adrienne, Alessio'ya onunla bir sanat galerisine gitme sözünde durmadığı için yalancı deyip durdu ve bir nedenden dolayı bu durum Howard'ı çok kızdırdı. Adrienne'e, ne demeye birini yalancılıkla suçlayabildiğini ve içinde zerre kadar onur varsa gerçeği açıklaması gerektiğini söyledi. Adrienne aynı kızgınlıkla ona cevap verdi ve onu ilgilendirmediğini söyledi. Sonra Simone araya girdi ve ikisine de sakin olmalarını söyledi.

Sanırım sırları olan tek kişi ben değilim.

19 NİSAN

X bir hafta boyunca şehir dışındaydı ama yarın eve dönüyor. YARIN. Başka bir şey düşünemiyordum. Dersten sonra Francesca'ya O Elbiseyi bulmam gerektiğini söyledim. Bilirsiniz, şu hayatınızda bir kez aldığınız ve sizi gören herkesi size âşık eden o elbise. (Veya benim durumumda o kişiye büyük haberi verirken mükemmel görünmemi sağlayacak elbise.)

Francesca bu soruyu sormak için en mükemmel insandı çünkü konu alışverişe geldiğinde onda resmen peygamber sabrı vardı. O Elbiseyi bulmamız beş saatimizi aldı ama en sonunda bulmuştuk. Kırık beyaz, çok kadınsı, kalp yakalı, diz kapağının üstünde biten askılı bir elbiseydi. Francesca beni saçlarımı kestirmeye bile ikna etti. Saçınızı birazcık kestirmenin elmacık kemiklerinizi ortaya çıkarabileceğini kim bilebilirdi ki?

Büyük haberimin ne olduğunu merak ediyorsunuz değil mi? Bu hafta başında Petrucione bana, ağustos ayı boyunca burada kalıp bir sonraki dönem için ona yardımcı olup olamayacağımı sordu. Maaş alacaktım ve öğrenci vizem uzatılacaktı, bu da yazın sonuna kadar burada kalabileceğim anlamına geliyor!

20 NİSAN

Bu sabah X'i görmek için inanılmaz bir heyecanla uyandım ama telefonumda bir mesaj vardı. Katıldığı konferansta kalış süresini uzatmaya karar vermişti ve pazartesiye kadar dönmeyecekti. Tam da bu sırada aklıma müthiş bir fikir geldi, ona Roma'da sürpriz yapacaktım! Tüm gün seminerlere katılıyor olsa bile en azından aynı şehirde olacaktık. Günlerimi şehir turu yaparak geçirebilirdim. Hızlı trenle sadece doksan dakika sürüyordu, yani bu öğleden sonra saat dörtteki trene binersem, o konferanstaki işini bitirdiğinde odasında onu bekliyor olabilirim. Yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum!

21 NİSAN

Bu Roma'da yaşananları oturup yazmayı üçüncü deneyişim. Bunu yazdığıma inanamıyorum ama her şey BİTTİ.

X'in konferansını internette hiç bulamadığım için Roma'ya geldiğimde cep telefonunu aradım ve ona harika haberlerimle birlikte tren istasyonunda olduğumu söyledim. Tam o sırada istasyonun hoparlörlerinde bir anons başladı ve etraf sessizleştiğinde bir şeylerin yolunda olmadığını fark ettim. Bana olduğum yerde beklememi söyledi.

Yarım saat kadar sonra koşarak istasyona geldi ve bir şeyler kesinlikle garipti. Ona istasyondaki kafelerden birinde oturmak isteyip istemediğini sordum. Yirmi dakika boyunca sadece onu dinledim. İşin özü şu: İşinin artık çok sıkıcı olmaya başladığını hissettiğini ve yaratıcı bir alana ihtiyacı olduğunu, okulu bırakıp Roma'da yeni bir işe girmek istediğini söyledi. Ha, bir de ilişkimizin bittiğini.

Bittiğini.

Orada öylece oturdum, kelimeleri etrafımda dönüyordu. Sanki aklım söylediklerini algılayamıyordu. Sonra bir anda dank etti. Yolun sonuna gelmiştik. Benden ayrılıyordu.

Bir anda bahanelerine daha fazla tahammül edemedim, sadece kaba gerçekleri duyabiliyordum. Dokuz ay boyunca arkadaşlarıma yalan söylemiştim. Ailemle olan bağlarımı zayıflatmıştım. Ona daha yakın olabilmek için tüm hayatımı değiştirmiştim ve ilişkimiz hakkında benim hissettiklerimi o hiç hissetmemişti. Onu ikna edebileceğim, ona Floransa'da daha da uzun kalabilmenin bir yolunu bulduğumu söylemek gibi aklıma anlık bir düşünce geldi ama o kısa inkâr anında bile bir işe yaramayacağını biliyordum. Eğer biri bir ilişkiden çıkmak istiyorsa onları tutabilmenin hiçbir yolu yoktur.

Ayağa kalktığımda X hâlâ konuşuyordu. Ona normal bir ses tonunda, bir milyon parçaya ayrılmamışım gibi, elveda dedim. Sonra bilet satış noktasına gittim ve kendime hemen bir sonraki tren için bilet aldım. Roma'da bir saat bile durmamıştım. Elbisemi giyememiştim bile.

22 NİSAN

Bu sabah bir tür kâbus görmüşüm gibi uyandım ama tıpkı son birkaç günde olduğu gibi gerçeklik beni tekrardan yere devirmek için kendimi toplayıp uyanmamı bekliyordu. Gözlerim, ağlaya ağlaya uykuya dalmaktan o kadar şişmişti ki derse gidebilecek kadar normal görünmek için üstlerine soğuk havlu koymak zorunda kaldım. Tüm hafta sonu boyunca X'in de derse gelebilmesi umuduyla yaşamıştım ama tabii ki gelmemişti. Gerçekten de bitmiş olabilir miydi? Hiçbir şey bu kadar kötü canımı yakmamıştı. Hiçbir şey.

25 NİSAN

Anlaşılan o ki Francesca en başından beri biliyormuş. Dün gece akşam yemeğinden sonra kolunu etrafıma doladı ve X'in buna değmediğini ve baştan beri de değmemiş olduğunu söyledi. O kadar şaşırdım ki. Herkes biliyor muydu?

2 MAYIS

Bu sabah Petrucione, X'in okuldaki pozisyonundan istifa ettiğini duyurdu. Büyük bir rahatlama hissettim, resmi olarak gittiği için değil ama birisi ismini telaffuz ettiği için. İnsanlara ilişkimizden bahsetmedim ve bu yüzden de kimseye kalbimdeki acıdan bahsedemiyorum. Çok yalnız hissediyorum. Francesca ile konuşmak yardımcı olmuyor. O konuyu açtığımda Francesca X hakkında kötü şeyler söylüyor, sonra kendimi daha kötü hissediyorum. Floransa âşık olmak için en güzel yer, bu da kalp kırıklığı yaşamak için dünyanın en kötü yeri olduğu anlamına geliyor. Bazı günler tek yapmak istediğim eve dönmek. Yaz boyunca burada kalmalı mıyım?

"Anne," diye fısıldadım. Üzüntüsü, kurumak için hiç fırsat bulamamış bir boya gibi günlüğün her tarafına bulaşmıştı. Roma'da bir tren istasyonunda kalbinin paramparça olmasından bana hayatında hiç *bahsetmemiş* olması nasıl mümkün olabilirdi? Bu kadını hiç tanımış mıydım?

Son birkaç yazıya tekrardan şöyle bir baktım. Hiç şüphe yoktu ki X tam bir öküzdü. Özellikle de anneme "yeni yaratıcı bir alana" ihtiyacı olduğunu söylemesine sinir oldum. Bu nasıl bir cümleydi? Ayrıca annemin ilişkinin sonunun geldiğini görememesi *berbat* bir durumdu. Özellikle de dışarıdan bakıldığında ilişkilerinin hiçbir yere varamayacağı o kadar aşikârken. Bu son yazıları okumak bir tren kazasını ağır çekimde izlemek gibiydi.

Bir de Howard vardı. O ve Adrienne ile ilgili yazının üzerine parmağımı koydum. Kesinlikle onun da sakladığı bir şey vardı. Yoksa Adrienne'le çıkıyorlardı da annem ile X ayrılmadan önce ilişkilerini mi bitirmişlerdi? Annem ve babam, ikisi de diğer insanlara âşıkken bir süreliğine birbirlerinden mi hoşlanmışlardı? Bu nedenle mi ilişkileri bitmişti? Ayrıca X'i bu kadar özel yapan şey neydi?

Daha fazla okumak istiyordum ama göz kapaklarım kendilerini ağır ağır aşağıya indiriyordu. En sonunda pes ettim ve günlüğü başucumdaki komodinin çekmecesine koyup ışığı kapattım.

Bölüm 16

"YARDIMINA İHTİYACIM VAR." O SABAH DÂHİYANE BİR fikirle uyanmıştım ve kabul edilebilir bir saate kadar beklememe rağmen Ren'i neredeyse yataktan sürükleyerek çıkarmam gerekmişti. Şimdi evinin verandasında oturuyorduk ve o yüzde otuz civarında uyanmış gözüküyordu.

"Bu bekleyemez miydi?" Siyah bir eşofman ve solmuş bir tişört giyiyordu ve her zamanki gibi yüzünden saçları çekmek için başını sallayıp duruyordu. Muhtemelen sabah ışığından kaynaklanıyordu ama çok tatlı görünüyordu. Yataktan-yeni-kalktım-saçı olan birinin görünmesi gerektiğinden daha tatlı hem de.

Beni ona bakarken yakaladı. "Ne var?"

Hızla başka yöne baktım. "Hiç. Sadece son bir şey için yardımına ihtiyacım var."

"Dinle, tüm bu Howard-Hadley ilişkisinin gizeminin çok ilgimi çektiğini biliyorsun ama önce birazcık kestiremez miyim?"

"Hayır! Ren neden bu kadar yorgunsun?"

"Neredeyse saat üçe kadar Mimi ile telefondaydım."

Güneş bir anda fazla parlak geldi. "Dün gece söylediğim şey yüzünden çok kızgın mıydı?"

"Evet. Bayağı çirkin bir tartışmaydı." İç geçirdi. "Ama bunun hakkında konuşmayalım. Ne konuda yardımıma ihtiyacın var?"

"Beni FGSA'ya götürebilir misin?"

"Annenin okuluna mı?"

"Evet. Bu sabah onları aradım. Birkaç sene önce yeni bir binaya taşınmışlar ama gidip Francesca ile ilgili bilgi edinebilir miyim diye sormak istiyorum."

"Moda polisi Francesca mı?"

"Sanırım o X'i bulmak için elimdeki en iyi koz. Anlaşılan o en başından beri biliyormuş."

"Vay canına, yavaşla. X'i bulmaya mı çalışıyoruz? Neden?"

"Çünkü annemin hiç bilmediğim bir hayatı varmış. X'i unutamamasına ve Howard'ın kalbini kırmasına sebep olacak kadar onu özel kılan şey neymiş merak ediyorum."

"Ama bekle, bu hâlâ sadece bir teori, değil mi? Peki ya bu İtalya'dan ayrılmasının sebebi değilse?"

Homurdandım. "Ren, hadi. Gizemli X'in kim olduğunu öğrenmek istemiyor musun? Annemden ayrılırken ona çok kötü davrandı. Annemi mahvetti. Bu kadar büyük bir olaya sebep olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Her şeyi daha iyi anlamama yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Hmm." Esnedi ve başını omzuma koydu.

"Ee, bana yardımcı olacak mısın?"

"Elbette olacağım. Ne zaman gitmek istiyorsun?"

"En kısa zamanda." Cildi sıcaktı ve üstünde tatlı bir uyku kokusu vardı.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi düşüncelerimi dışarıya vurarak.

"Hayır, güzel kokmuyorum. Bu sabah on kilometre koştum ve henüz duş almadım."

"Yine de güzel kokuyorsun."

Görünüşe bakılırsa midemdeki o küçük minik kelebek hâlâ hayatta ve sağlıklıydı ve kesinlikle uçuşmaya başlamıştı. Hızla yer değiştirdim.

Ren'i. Düşünmeyi. Kes.

Mezarlığa geri dönerken hızla koştum. Hayatımda sahip olduğum en iyi arkadaşlardan birine aptalca bir şekilde âşık olarak durumları karışık bir hale getirmemek konusunda düşünecek bolca vaktim oldu. Ayrıca o İsveçli bir mankenle çıkıyordu. Öfke problemleri olan bir mankenle. Şunu da unutmayalım, daha dün, şimdiye kadar tanıştığım en yakışıklı çocuğa telefon numaramı vermiştim.

Eve vardığımda kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Howard verandadaki salıncakta elinde bir fincan kahveyle otururken çok iyi bir adam gibi görünüyordu. Tüm o *"Love Stinks"* kısır döngüsünün, onu mezarlıkta berbat muffinleri ve eski şarkılarla baş başa bırakması kozmik olarak çok büyük haksızlıktı. Bu içimde, ona balon ya da iyi hissetmesini sağlayacak herhangi bir şey alma isteği uyandırıyordu.

"Günaydın Lina."

"Günaydın."

Bana komik bir bakış attı. Muhtemelen ona yaralanmış bir yavru ördekmiş gibi baktığım içindi.

"Az önce Renlerin evindeydim," diye söyledim.

"İkinizin bugün için bir planı var mı?"

"Evet, birazdan beni almaya geliyor."

"Ne için?"

"Ah, sanırım birlikte öğlen yemeğine falan gideceğiz." *Onu da davet etmeli miyim?* Yok ya. Gerçekten de öğlen yemeğine gitmiyorduk ki.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Şey, ben de tabii eğer ikiniz de isterseniz birlikte sinemaya falan gidebiliriz diye düşünmüştüm. Yakınlardaki bir kasabada filmleri orijinal dilinde gösteren bir açık hava sineması var ve bu hafta benim en sevdiğim filmlerden birini gösteriyorlar."

"Kulağa harika geliyor!" Sırıttım. Tek ihtiyacım olan ponponlar ve bir megafondu. *Biraz sakin ol. Kalbi daha yeni kırılmış falan değil.*

Gözlerini kıstı. "Fikri beğendiğine sevindim. Sonia'ya da sorarım."

"Elbette."

Eve aceleyle girip sonra ona gizlice bir bakış attım. Acıma duygusu içimde o kadar hızla yükseldi ki neredeyse gözlerimden dışarıya taşacaktı. Annemi çok sevmişti. Annemin de onu sevmiş olmasını istemek çok muydu?

"'Piazzale Michelangelo' dedin değil mi?" diye bağırdı Ren.

"Evet. Oraya park edip güneye doğru ilerleyin dediler."

"Tamam, hemen ileride."

Hızlı bir scooter yolculuğu olmuştu. Fakat bu sefer birkaç santim geride oturmaya dikkat etmiştim, böylece bacaklarımız birbirine sürtmüyordu. En azından eskisi kadar sık değil.

"Biri FGSA'da bizi karşılayacak, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Onlara neden geleceğimizi söylemedim ama kayıt bürosundan birinin ofiste olacağını söylediler."

Bir sıra tur otobüsünün arkasından ilerlemeye başladı. Otobüslerden biri o kadar büyüktü ki büyük ihtimalle boş vakitlerinde tur gemisi olarak çalışıyordu. Piazzale Michelangelo turistlerle dolup taşıyordu. Hepsi verdikleri paraların karşılığını almaya kararlı gibi gözüküyordu.

"Neden burada bu kadar çok insan var?"

"Şehirdeki en iyi manzara burada. Bu otobüs önümüzden çekildiği an neden bahsettiğimi göreceksin." Otobüs yavaşlayınca Ren yanından dolaştı ve aniden Ponte Vecchio, Plazzo Vecchio ve Duomo'yu görebildiğimiz panoramik bir Floransa manzarasıyla karşı karşıya kaldık. Kendi zihnimde sırtımı sıvazladım. Beş gün geçmişti ve neredeyse şehrin yarısını tanıyabiliyordum.

Ren yolun kenarına çıktı ve neredeyse bavulumla aynı büyüklükte bir park yerine park etti. Dikkatlice indik.

"Şimdi nereye?" diye sordu.

Ona yol tarifini verdim. "Okuldaki kadın bulmanın kolay olacağını söyledi."

Ünlü son sözler. Bir sonraki otuz dakikayı sokakta bir aşağı bir yukarı gezerek geçirdik. Bunun en büyük nedeni ise adresi sorduğumuz herkesin bize birbirinden farklı yol tarifleri vermesiydi.

"İtalyanlarla yaşayabilmenin birinci kuralı," Ren homurdandı. "Yol tarifi vermeyi çok severler. Özellikle de ne hakkında konuştuklarını bilmedikleri zamanlarda."

Ren'in bir tür, *sadece istediğim zaman İtalyan'ım* politikası uyguladığını fark ediyordum.

"Ve fazlasıyla el hareketi kullanıyorlar," diye ekledim. "Konuştuğumuz en son adamın bir uçağı yönlendirdiğini falan düşündüm. Ya da bir orkestrayı."

"Bir İtalyan'ı nasıl susturacağını biliyorsun, değil mi?"

"Nasıl?"

"Kollarını bağla."

"İşte burası!" Bir anda yürümeyi bıraktım ve Ren bana çarptı. Binanın yanından belki beş kez geçmiştik ama bu, kapının girişindeki minicik altın sarısı yazıyı ilk kez görüşümdü. FGSA.

"İnsanların tabelayı dürbünle falan mı arayacağını sanmışlar?"

"Huysuzlaşma."

"Pardon."

Zile bastım. Gürültülü bir kapı zilinin ardından alçak sesli bir kadın, zilin üstündeki hoparlörden konuşmaya başladı.

"Pronto?"

Ren eğildi. *"Buon giorno. Abbiamo un appuntamento."*

"Prego. Terzo piano." Kapının kilidi açıldı.

Ren bana baktı. "İkinci kat. Sona kalan dona kalır."

İkimiz de aynı anda birbirimizi yoldan itmeye çalıştıktan sonra merdivenlerden gürültülü bir şekilde çıktık. Bir anda büyük, iyi aydınlatılmış bir resepsiyon bölgesine dalarak girdik. Mor renkli dar bir elbise giyen bir kadın masasının arkasından şaşkın bir halde ayağa kalktı. *"Buon giorno."*

"Buon giorno," diye cevap verdim. Spor ayakkabılarıma baktı ve İngilizceye döndü. "Kayıt bürosundan biri ile görüşmek için siz mi aramıştınız?"

"Seni yendim," dedi Ren sessizce.

"Hayır yenemedin." Nefesimi düzene soktuktan sonra bir adım ileri gittim. "Merhaba. Evet, ben aramıştım ama aslında size eski öğrencilerinizden biri ile ilgili bir soru sorabilmeyi umuyordum."

"Anlamadım?"

"Annem yaklaşık on yedi sene önce burada öğrenciydi. Onun eski sınıf arkadaşlarından birine ulaşmaya çalışıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Öğrencilerimizle ilgili hiçbir kişisel bilgiyi paylaşamam."

"Sadece soyadına ihtiyacım var."

"Dediğim gibi, size yardımcı olamam."

Öfff.

"Peki ya Signore Petrucione? Bize o yardımcı olabilir mi?" diye sordu Ren.

"Signore Petrucione mi?" Kollarını kavuşturdu. "Onu tanıyor musunuz?"

Başımı salladım. "Annem bu okulda okurken o buranın müdürüydü."

Bir müddet bize baktı sonra sinir olmuş bir şekilde odadan çıktı.

"Vay canına. Gerçekten de mutluluk saçıyordu," dedi Ren. "Sence geri gelecek mi?"

"Umarım."

Çok geçmeden kadın odaya peşinde enerji dolu, fırça gibi beyaz saçları olan yaşlı bir adamla geri geldi. Üzerinde takım elbise ve kravat vardı ve çok karizmatik duruyordu. Beni görünce ağzı açık kaldı. *"Non è possibile!"*

Ren'e baktım. "Şey, merhaba. Siz Signore Petrucione misiniz?"

Gözlerini kırptı. "Evet ve siz de..."

"Lina. Annem eskiden burada bir öğrenciydi ve..."

"Sen Hadley'nin kızısın."

"...evet."

"Ben de benzerliği hayal ettiğimi sanmıştım." Odanın bizim durduğumuz tarafına geldi ve elini uzattı. "Ne güzel bir sürpriz. Violetta, bu kızın annesinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Kim?" Etkilenmiş görünmemekte çok kararlı duruyordu.

"Hadley Emerson."

Ağzı açık kaldı. "Aa."

"Lina, benimle gel." Ren'e baktı. "Arkadaşını da getir."

Ren ile birlikte Petrucione'yi fotoğraflarla dolu küçük bir odaya giden koridorda takip ettik. Odaya girdiğimizde bize de oturmamız için işaret etti. Oturabilmek için sandalyenin üstünden bir kutu fotoğrafı kaldırmam gerekti.

"Lina, annen ile ilgili haberi duyunca çok üzülmüştüm. Çok trajik bir olaydı ve sadece sanat dünyasına olan katkıları yüzünden de değil. Çok muhteşem bir insan olduğu için de trajik bir olaydı."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Bu kim?" dedi Ren'i göstererek.

"Bu benim arkadaşım Lorenzo."

"Tanıştığıma memnum oldum Lorenzo."

"Ben de."

Öne doğru eğildi ve dirseklerini masasının üstüne koydu. "Floransa'yı ziyaret ediyor olman ne kadar da güzel ve tabii FGSA'yı ziyaret ediyor olman da. Violetta annenin sınıf arkadaşlarından biriyle ilgili bilgiler istediğinden bahsetti?"

Derin bir nefes aldım. "Evet. Yani, annemin okuldaki hayatıyla ilgili daha fazla bilgi edinmeye çalışıyorum ve bu nedenle de eski arkadaşlarından biriyle iletişime geçebilirim diye umuyordum."

"Elbette. Hangisi?"

"İsmi Francesca. Moda fot..."

"Francesca Bernardi. O da annen gibi çok tanınmış biri oldu. *Vogue İtalya*'nın geçtiğimiz bahar fotoğraf çekimlerini o

yaptı." İki parmağını başına götürdü. "Asla isimleri unutmam. Violetta'ya mezun öğrencilerimizin bilgilerini araştırmasını söyleyeyim. Hemen dönerim." Ayağa kalktı ve ofisinden kapıyı biraz açık bırakarak acele ile çıktı.

"Bu adam kaç yaşında?" diye fısıldadı Ren. "Annen onun neredeyse iki yüz yaşında falan olduğunu söylememiş miydi? Ve de bu annenin dönemindeydi."

"Evet. Öyle söylemişti. O zaman sanırım bu onu iki yüz on yedi yaşında yapıyor?"

"En az. Fakat inanılmaz enerji dolu. O kadar çok espresso içmeyi bırakmalı."

"Ona X'i de sormalı mıyım? İlişkilerini okuldan gizlemişlerdi ama ona annemin buradaki ikinci sömestrinde işi bırakan kimse oldu mu diye sorabilirim."

"Evet. Öyle sor."

Duvara baktım ve gözüm doğrudan kameraya bakan yaşlı bir kadının fotoğrafına takıldı. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. "Bu fotoğrafı annem çekmiş."

"Gerçekten mi? Nasıl anladın?"

"Anladım işte."

Petrucione aniden odaya girdi. "Ah, görüyorum ki annenin çektiği bir fotoğrafı bulmuşsun."

"Genellikle onun eserlerini tanıyabiliyorum." Aynı zamanda bu fotoğrafı görmek kalbimi acıtıyordu.

"Evet, kesinlikle benzersiz bir stili var. Portre çekimleri konusunda çok büyük bir yeteneği vardı." Bana bir parça kâğıt verdi ve ikimiz de geri oturduk. "Francesca'nın tam ismini yazdım ve şirketinin telefon numarasını da ekledim. Eminim seninle tanışıp konuşmaktan çok mutlu olacaktır."

"Teşekkür ederim. Bu çok yardımcı olacak."

"Rica ederim." Gözlerinden bana doğru ışıklar saçıyordu.

Buraya gelir, bilgileri alır ve giderim diye düşünüyordum ama şimdi gitmek istemiyordum. "Annem nasıl biriydi? Burada okurken?"

Petrucione gülümsedi. "İnsan şekline bürünmüş bir ünlem işareti gibiydi. Hayatımda hiç yaptığı işi yaparken bu kadar heyecanlanan birini daha görmedim. Bu okul çok seçici bir okuldur ama arada sırada aylak öğrenciler de girebiliyor, bu öğrencileri biraz isteksiz buluruz ama hep içlerinde kabul edilmelerine yetecek kadar yetenek vardır. Annen böyle bir öğrenci değildi. Yetenek doluydu, yetenekle yoğurulmuş bile diyebiliriz ama bu denklemin sadece bir kısmı. Hem yetenekli olmalısın *hem de* istekli. Sanırım o buradaki eğitimi olmasa bile başarılı olurdu." Gülümsedi. "Bütün öğrenciler onu severdi, onu çok popüler bir öğrenci olarak hatırlıyorum. Bir keresinde bana bir şaka yapmıştı. Ponte Vecchio'nun bir kısmının çok soyut bir fotoğrafını çekmiş ve onu bir proje olarak teslim etmişti. O zamanlar bana bir ömür yetecek kadar Ponte Vecchio fotoğrafı görmüştüm ve tüm sınıfı da o köprüyü ilham kaynağı olarak kullanan olursa ânında sınıfta bırakacağım konusunda uyarmıştım. Ama o yine de kullanmıştı ve tabii ki fotoğrafa bayılmıştım. Bana ne olduğunu ancak sonrasında söylemişti..." Başını sallayarak kıkırdadı.

İçimde sıcak, duygu dolu bir şeyler hareketlendi. Annemi gerçekten tanıyan insanların onun hakkında konuşmalarına *bayılıyordum.* Ufacık, minicik bir saniyeliğine onun elini tutuyor gibi oluyordum.

Ren bakışlarımı yakaladı. *X* dedi dudaklarını oynatarak.

"Ah, doğru." Derin bir nefes aldım. "Bay Petrucione? Size bir sorum daha olacak."

"*Prego.*"

"Annem burada erkek bir fakülte üyesinden daha bahsetmişti... öğretmen ya da öyle biri. Annemin buradaki ikinci sömestrının ortasında istifa etmiş. Bu kişinin kim olduğunu biliyor musunuz?"

Bir anda odadaki mutlu atmosfer bir *puff* sesiyle buhar olup kayboldu. Petrucione aniden iğrenmiş görünmeye başladı, birisi ona bir tabak köpek kakası falan teklif etmiş gibiydi.

"Hayır. Bilmiyorum."

Ren ve ben birbirimize baktık. "Emin misiniz?"

"Tamamıyla."

Koltukta kımıldandım. "Tamam. Pekâlâ, belki de burada uzun süre çalışmamıştır. Sanırım Roma'da yeni bir işe girdi ve..."

Petrucione ayağa kalktı ve kolunu kaldırarak sözümü kesti. "Üzgünüm ama buraya birçok fakülte görevlisi geldi ve gitti. Hatırlamıyorum." Bize başını salladı. "Sizinle tanışmak gerçekten büyük bir zevkti. Eğer yeniden şehre gelecek olursanız lütfen buraya da uğrayın." Sesi hâlâ kibardı ama sohbet bitmişti. Kesinlikle bitmişti.

X hakkında konuşmayacaktı.

"Yardımlarınız için teşekkürler," dedim bir müddet sonra ayağa kalkarken.

Ren ve ben Violetta'nın masasının yanından geçerken kadın ayağa fırladı ve bizi Arno kadar geniş bir gülümsemeyle uğurladı. "Sizinle tanışmak *gerçekten* büyük bir onurdu, yardımcı olabildiğimiz için çok mutluyuz. *Harika* bir gün geçirin."

"...teşekkürler."

Cam kapılardan dışarı çıktığımız anda Ren tek kaşını kaldırdı "Bu de neydi böyle?"

Bölüm 17

"PETRUCIONE KESİNLİKLE KİMDEN BAHSETTİĞİMİZİ biliyordu. Suratındaki ifadeyi gördün mü?"

Ren başını salladı. "Evet. Görmemek mümkün değildi ve daha beş saniye önce de isimleri asla unutmadığını söylemişti. Sadece bize söylemek istemedi."

"Umarım Francesca ile daha şanslı oluruz." Telefon numarasını çevirip telefonu kulağıma yapıştırdım. "Çalıyor."

"Pronto?" Telefonu açan bir erkekti.

"Francesca Bernardi?"

Hızlı bir İtalyanca ile cevap verdi. "Şey, Francesca?" dedim tekrardan.

Adam *cık cık*'ladı, sonra telefon bir kez daha çalmaya başladı ve bu sefer telefonu bir kadın açtı. *"Pronto?"* Sesi tok ve dumanlıydı.

"Merhaba Francesca?"

"Si?"

"İsmim Carolina. Beni tanımıyorsunuz ama annemi tanıyordunuz. Hadley Emerson?"

Sessizlik. Ren'e doğru döndüm.

"Ne?" diye fısıldadı Ren.

"Carolina," dedi yavaşça. "Bu ne sürpriz. Evet. Anneni tanırdım. Çok yakın bir arkadaşımdı."

Kalp atışlarım hızlandı. "Onun... Floransa'daki eğitim haya-

tıyla ilgili biraz daha bilgi edinmeye çalışıyorum. Siz onun ev arkadaşıydınız, değil mi?"

"Evet ve ondan daha dağınık bir kadın daha bu dünyaya gelmedi! Onun dağınıklığı içinde canlı canlı gömüleceğimi sanıyordum."

"Evet... bu hep bir sorun olmuştur. Onun Floransa'daki hayatıyla ilgili birkaç soruya cevap verebilir misiniz acaba diye merak etmiştim."

"Eminim ki verebilirim ama neden bana soruyorsun? Hadley ve ben yıllardır görüşmüyoruz."

"Şey..." Tereddüt ettim. İnsanlara annemin öldüğü haberini nasıl vereceğimi asla kestirememiştim. Bir barajı açmak gibiydi. İnsanların nasıl tepki vereceğini asla kestiremiyordunuz. "Annem vefat etti. Yaklaşık altı ay önce."

Francesca'nın nefesi kesildi. "*Non ci posso credere.* Nasıl?"

"Pankreas kanseri. Çok hızlı gelişti."

"Ah, zavallım. *Era troppo giovane, veramente.* Annen ile ilgili konuşmaktan mutluluk duyarım. Eğitim programı bittikten sonra yer yarıldı içine girdi. Hiçbirimiz onunla iletişime geçemedik."

"Acaba..." Biraz çekinerek gülümsedim. "Bu kulağa çok garip gelecek ama acaba herhangi biriyle çıktığını hatırlıyor musunuz?"

"Ah, Hadley Emerson'un aşk hayatı. Bir romans kitabı gibiydi. Annen birine âşıktı, evet ve sanırım Firenze'nin yarısı da ona âşıktı. Hep onun için doğru kişinin kim olduğunu biliyordum, hepimiz biliyorduk ama bir de her şeyi karıştıran ve mahveden Matteo vardı."

"Matteo mu?" Kurbağa gibi bir ses çıkardım. Zorlamam bile gerekmemişti, bir anda ismi kucağıma bırakmıştı.

Ren ciddi bir şekilde bana bakıyordu.

"Evet. Okuldaki profesör."

"Profesör," diye fısıldadım Ren'e. Pekâlâ, bu tüm gizli tutma olayını açıklıyordu.

"... Hadley'nin aklını çok karıştırıyordu ve ona arkadaşımızın canını yaktığı için çok kızmıştım..." Anlatırken bir anda durdu. "Eski sırları anlatıyormuşum gibi hissediyorum."

"Matteo'nun soyadı neydi?"

Duraksadı. "Yanılmıyorsam Rossi. Evet bu kulağa doğru geliyor. Fakat ondan bahsetmemem gerekir. O adam herkes için zaman kaybıydı, özellikle de annen için." İç çekti. "Hepimiz anneni ondan kurtarmak istedik. Çok etkileyici biriydi. Ama kontrol manyağıydı. Yeteneği keşfedip onu kendininmiş gibi kullanabileceğini sanıyordu. İşten atıldığı zaman büyük bir skandal olmuştu."

"İşten atılmak mı?" *Demek "yaratıcı alan" yalanmış.*

"Evet ama bunlar çok eski haberler." Sesi yükseldi. "Konuşabileceğin en mantıklı insan kim olurdu biliyor musun? Howard Mercer. O da sınıf arkadaşlarımızdan biriydi. Floransa'nın hemen dışında bir mezarlıkta çalışıyor. O ve annen çok yakınlardı. Telefon numarasını ister misin?"

"Hayır teşekkürler," dedim hızlıca. "Pekâlâ, Matteo Rossi. Bu günlerde nerede olabileceğini biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım böyle olması en iyisi. Sen kaç yaşındasın Lina? Benim de bir kızım var."

"On altı yaşındayım."

"*On altı mı?* Hadley senin yaşında kızı olacak kadar büyük sayılmazdı. Pekâlâ, bir düşünelim, bu seni kaç yılında..." Sesi canlılığını yitirmeye başladı. "*Aspetta.* On altı yaşında mı?"

"Şey, evet."

Sesi keskinleşti. "Lina, sen şey yüzünden mi arıyorsun..."

"Gitmem gerek," dedim sertçe. "Seninle konuşmak güzeldi." Hızlıca KAPAT tuşuna bastım.

Ren bana doğru eğilip yaslanmıştı, kulağı hoparlörün birkaç santim ötesindeydi. Geri çekildi. "Neden aniden kapattın?"

"Babamın kim olduğunu anlamaya başlamıştı. Anlaşılan hâlâ konuşuyor olabilirler ve Howard'ın bunu araştırdığımı öğrenmesini istemiyorum."

"X'in ismi ile ilgili ne dedi?"

Zafer kazanmışçasına gülümsedim. "Profesör Matteo Rossi. Onu öyle bir bulacağız ki..."

Ren ile birlikte en yakındaki internet kafeye koştuk. Bu arada evet internet kafe diye bir şey varmış. Ben bir sürü havalı cappuccino ve en az bir kasa şu şeker kaplı küçük keklerden bulmayı beklerken karşılaştığım şey bir sürü antika görünümlü masaüstü bilgisayar ve gereksiz e-postalarını silmek için sırada bekleyen bir grup sinirli insan oldu. İnanılmaz hayal kırıklığına uğramıştım.

Ren bir ayağından ötekine geçip duruyordu. "Eve gidip benim bilgisayarımı kullanmak istemediğine emin misin?"

"Hayır. Matteo'yu hemen bulmak istiyorum." Telefonum titredi ve çantamdan çıkardım.

Yarın akşam benimle bir partiye gitmek ister misin?

Geçen sene mezun olan bir kız için. Müzik grubu, bar, havai fişekler...

-Thomas

Kendimi birazdan gerçekleşecek mide kelebekleri sürüsü için hazırladım ama hiçbir şey olmadı. Hatta az önce yuvarlanan bir çalı geçmiş bile olabilir. Gizlice Ren'e baktım. *Lina, kendini toplaman gerek.* Neden gözüme bugün bu kadar yakışıklı görünüyordu? Yoksa benimle, annemin eski erkek arkadaşını aramak gibi çılgınca bir işe girişmeye gönüllü olacak tanıdığım tek kişi olduğu için miydi?

"Kimden?" diye sordu Ren.

"Kimseden."

"Ee, Lina..." Ağzı aşağıya düştü ve yüzündeki ifade tatlı, endişeli bir ifadeye döndü. *Hayır, tatlı değil.* "Petrucione açıkça Matteo'dan bahsetmek istemiyordu ve Francesca da ona pek ba-

yılıyor gibi değildi. Sence onu bulmaya çalışmak akıllıca bir fikir mi? Ya öküz herifin tekiyse?"

"Kesinlikle öküz herifin teki ama onunla tanışmak istiyorum. O annemin hayatında çok önemli bir parçaydı ve benim onu bilmemi istediği aşikâr, yoksa neden günlüğünü bana yollasın ki? Sanki onu bulmak bütün bunu çözebilmemin büyük bir parçasıymış gibi hissediyorum."

Başını salladı, hâlâ ikna olmamış gibi duruyordu. "Tamam. Ama 'Matteo Rossi' çok kullanılan bir isim. Amerika'da Steve Smith adında birini aramak gibi bir şey."

"Onu bulacağız," dedim kendimden emin bir şekilde. "Şöyle düşün: Bugün en başından beri çok şanslıydık. Bir, okulu bulduk..."

"O tam bir mucizeydi."

"...iki, oraya gittiğimizde aklına Petrucione'den bahsetmek geldi. Eğer aklına gelmeseydi bence Violetta bizi sokağa atardı." Odanın diğer tarafında bir kadın bilgisayarın başından kalktı. "Hey, baksana! Sanırım bir bilgisayar boşaldı."

Bilgisayara doğru koşmaya başladım, Ren hemen arkamdaydı. İkimiz bir sandalyeye sıkıştık.

"İtalyanca siteleri aramamı ister misin?" diye sordu.

"Evet. En son bildiğimiz kadarıyla Roma'ya taşındı. Yani büyük ihtimalle hâlâ oradadır."

"Ne olarak arayayım?"

Günlüğü çantamdan çıkardım ve sayfalarını karıştırmaya başladım. "Matteo Rossi Floransa Güzel Sanatlar Akademisi? Matteo Rossi fotoğrafçı Roma? Hakkında bildiğimiz her şeyi birleştirerek yaz."

Hepsini yazdı ve sayfada aşağıya doğru inmeye başladı. Okumak için arada bir duraksıyordu. Ben de okumaya çalıştım ama bildiğim beş İtalyanca kelimeden hiçbiri ekranda gözükmüyordu.

"Yok. Yok. Yok... Hadi ama bir şey çıksa? Buna ne dersin?"

"Ne?"

Arama sonuçlarından birinin üstüne tıkladı. "Bir reklama benziyor."

SEYAHAT ETME AŞKINIZI FOTOĞRAF TUTKUNUZLA BİRLEŞTİRİN.

Dünyaya bakış açınızı değiştirecek bir Roma gezisinde ünlü fotoğrafçı ve sanat galerisi sahibi Matteo Rossi'ye katılın. Rossi size yıl boyunca farklı fotoğraf atölyeleri sunarak hobinizi bir üst seviyeye taşımanıza yardımcı olacak. Her seviyeden katılımcı kabul edilir.

"Ren, buldun! Bu kesinlikle o olmalı."

"Hadi internet sitesine bakalım." Reklamın altındaki bağlantıya tıkladı ve internet sitesi inanılmaz derecede yavaş bir şekilde yüklenmeye başladı.

"Öff. Bu sonsuza kadar sürecek," diye homurdandım. Buz çağını ağır çekimde izlemek gibiydi.

"*Pazienza,*" dedi Ren.

En sonunda internet sitesi sürüne sürüne ekrana geldi. Tek renkli bir internet sitesiydi. Sitenin başında büyük altın sarısı renklerle şöyle yazıyordu: KAMERANIZIN LENSİNDEN İTALYA.

Ren'den fareyi aldım ve internet sitesinde yazan uzun yazıları okumak için aşağıya indim. Her bir paragraf hem İngilizceye hem de İtalyancaya çevrilmişti. Çoğunlukla Matteo'ya bir avuç para ödedikten ve onun öğrencisi olma şansını yakaladıktan sonra nasıl mutlu ve başarılı olacağınızla alakalı bir sürü zırvadan oluşuyordu. Bu adam inanılmaz derecede sinir bozucuydu.

Ren en altta bir bağlantıyı işaret etti. "Biyografi sayfası. Onu dene."

Tıkladım. Sonra bekledik ve bekledik. Tekrardan bir buz çağı geldi ve geçti. En sonunda Matteo'nun siyah beyaz bir fotoğrafı ortaya çıktı. Fotoğrafa daha yakından bakmak için eğildim.

Ve işte o an nefesim kesildi.

Bölüm 18

ODA BİR ANDA BÜYÜK HALAMIN HER NOEL'DE BANA gönderdiği yün kazaklar gibi hissettirmeye başladı. Sıcak. Kaşındırıcı. Boğucu.

Ellerim titriyordu ama resmin üzerine tıklayıp büyütmeyi başarmıştım. Esmer ten. Koyu renk gözler. Kısa kesilmiş ve öbür türlü bütün gün kontrol altına alamayacağı için köküne kadar jöle sürülmüş saçlar...

Nasıl bir şey olduğunu bilirdim.

"Aman Tanrım. Amantanrımamantanrımamantanrım. Sanırım kusacağım." Ayağa kalkmaya çalıştım ama oda etrafımda döndü. Ren beni yakaladı ve sandalyeye geri oturttu.

"Lina, sorun yok. Her şey yolunda." Sesi sanki suyun altından geliyor gibiydi. "Bu muhtemelen bir tesadüf. Yani annene de fazlasıyla benziyorsun. Herkes böyle söylüyor."

"Ren, bana hiç onun babam olduğunu söylemedi."

"Ne?"

Hızla döndüm. "Annem hiç Howard'ın babam olduğunu söylemedi. En başından beri ondan sanki en yakın arkadaşıymış gibi bahsetti."

Gözleri kocaman oldu. "*Davvero?* Peki neden onun baban olduğunu sandın?"

"Büyükannem yüzünden. Bana Howard'ın babam olduğunu ve annemin bana hiç söylemediğini çünkü bana ona kızmadan

bir şans tanımamı istediğini söyledi." Elimi kalbime koydum. Kalbim resmen kaburgalarımı kırmaya çalışıyordu. "Howard'a hiç benzemediğim aşikâr. Ayırca Ren, *bak.*" İkimiz de tekrardan ekrana baktık.

"Mutlaka bir tür açıklaması vardır. Belki..." Diyecek bir söz bulamadı.

Kesinlikle ortada bir "belki" denecek bir durum yoktu.

"Ayrıca buraya geldiğimden beri herkes bana İtalyan'a benzediğimi söylüyor. Sen de tepede tanıştığımız gün söylemiştin. Aman Tanrım. Ben İtalyanım. Ben İtalyanım."

"Yarı İtalyan. Hem Lina sakin ol. İtalyan olmak dünyanın sonu..."

"Ren, sence biliyor mudur? Howard biliyor mudur?"

Tereddüt etti ve fotoğrafa bir daha baktı. "Bilmiyorum ama bilmesi gerek, değil mi?"

"O zaman neden herkese beni kızı olarak tanıtıyor. Ah olamaz." İki büklüm oldum. "Elena'nın evine gittiğimiz gece eve birilerini davet etmişti ve onlardan birinin 'fotoğrafçının kızı' olup olmadığımı sorduğunu duydum. Howard da evet, dedi ama onun da çocuğu olduğumu söylemedi."

"Fakat bana baban olduğunu söyledi. İlk konuştuğumuz zaman. Sonia da öyle söylüyor değil mi?"

"Yani ya hepsi yalan söylüyor ya da buna inanıyorlar." Başımı ellerimin arasına aldım. "Ren, ya bunu sadece annem biliyorduysa? Ya annemin günlüğü göndermesinin sebebi buysa? Hiç kimse bilmese bile ben doğruyu bileyim diye yolladıysa?"

Ren yüzünü ekşitti. "Bunu yapar mıydı? Bu çok..."

Kaba? Düşüncesiz? Seç birini.

Başımı salladım. "Artık hiçbir şey bilmiyorum. Günlüğü okumaya başladığımdan beri onu gerçekten hiç tanımış mıydım acaba diye düşünüyorum." Tekrar ekrana baktım. "Daha dün gece annem ve Howard'ın çok yakında bir araya geleceklerini düşünüyordum çünkü doğum günüm ocakta. Ama sanırım ace-

leye gerek yok çünkü Howard'la yaşamaya başladığında çoktan hamile kalmış olmalı."

"Pekâlâ, şimdi ne olacak?"

Derin bir nefes aldım. "Matteo'yu aramamız lazım. Gidip onunla tanışmam lazım."

"Dur biraz. Lina bu kulağa kötü bir fikir gibi geliyor. Neden gidip önce Howard ile konuşmuyoruz? Ya da en azından günlüğü okumayı bitirelim."

"Ren, lütfen! Sanırım bu annemin yapmamı istediği şey. Ayrıca Howard'la bu şekilde yüzleşemem. Yapamam. Şu alttaki Matteo'nun telefon numarası mı?" Telefonumu aldım ve numarayı çevirmeye çalıştım ama ellerim fazla titriyordu.

"Ben yaparım." Telefonu elimden aldı. "Acaba direkt sanat galerisini mi arasam?"

"Evet. Hangi saatlerde açık öğren. Ve nerede olduğunu. Oraya nasıl gideceğiz? Scooterınla Roma'ya gidebilir miyiz?"

"Hayır, trenle gideriz. Tüm gün oraya tren var." Öne doğru eğildi, telefonu kulağına götürdü. Çalıyordu.

Ren tren istasyonuna olabildiğince hızlı sürüyordu, ben ise manyak bir maymun gibi ona tutunmuştum. İnternetten tren saatlerine bakıp yirmi altı dakika sonra kalkan bir hızlı tren bulmuştuk. Tren istasyonuna ise yirmi dört dakikada varmıştık.

"Yetiştik. Yetiştik," dedim nefes nefese.

Ren boş bir koltuğa yığıldı. "Hayatımda... hiç... bu kadar... hızlı... koşmamıştım."

Parmaklarımı kaburgalarıma bastırdım. Sol tarafımda inanılmaz bir ağrı vardı. "Hemen... bir trenin... kalkıyor... olmasının... ihtimali neydi?"

Nefesini toparlayabilmek için bir müddet bekledi. "Tüm gün tren var ama bu hızlı trenlerden biri ve bizim de hızlı olana ihtiyacımız var. Çünkü eğer annem ve babam seni, Roma'ya tanımadığımız bir adamla görüşmeye götürdüğümü duyarlarsa

beni öldürürler ve Howard beni bir kazan dolusu kaynayan yağın içine atar."

"Matteo tanımadığımız rasgele biri değil. Howard da..." Homurdandım. "Bu gerçekten berbat. Kalbi zaten annem tarafından kırılmıştı ve şimdi de bir kızı olmadığını öğrenecek."

Tam da o sırada hoparlörden kulak çınlatan bir ses İtalyanca uzun bir duyuru yaptı, ikimiz de ellerimizle kulaklarımızı kapattık. En sonunda duyuru bitti, sonra hışırtılı bir ses duyuldu ve tren yavaş yavaş istasyondan çıkmaya başladı. *Yapıyordum. Bunu gerçekten de yapıyordum.*

Ren, "Günlük yanında, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Çantamdan çıkardım. "Yol boyunca okuyacağım. Oraya varmamız ne kadar sürecek?"

"Doksan dakika. Hızlı oku." Ayaklarını kaldırıp öndeki koltuğa koydu, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

"Ren?"

Gözlerini açtı. "Efendim?"

"Yemin ederim normalde sıkıcı bir insanım."

"Bundan emin değilim."

9 MAYIS

Sömestr sona eriyor. Simone ve Alessio dönemi erken bitirdiler. Napoli'de bir müzede birlikte iş bulmayı başardılar ve hepimiz ayrılmak zorunda kalmadıkları için rahatladık. Yoksa kiminle kavga ederlerdi? Adrienne de erken bitirdi ama elveda demeden gitti.

Artık grubumuz azaldığı, sadece Francesca, Howard ve ben kaldığımız ve üçümüz birlikte o kadar çok vakit geçirdiğimiz için Howard'ın para biriktirip bizim yanımıza taşınması gerektiği konusunda şakalaşmaya başladık. Dersler bitmişti ama teknik olarak final projelerimizi teslim etmeden önce birkaç

haftamız vardı ve ben çoktan Petrucione'ye yardım etmeye başlamıştım.

Bir çağın sonuna gelmişim gibi hissediyorum. Geçtiğimiz sene en güzel anılarımdan birkaçını barındırıyordu ama aynı zamanda en kötü anılarımdan birkaçı da vardı. Tren istasyonundaki günden beri X'ten haber almadım ve artık o kara günün sert köşeleri köreldi. İlişkimiz bana bu kadar çok şey ifade ederken nasıl ona bu kadar az şey ifade edebiliyordu?

12 MAYIS

Geçen son birkaç hafta sonu Howard ve ben araba kiraladık ve Francesca'yı da peşimize takıp Toskana'nın şehir dışındaki kasabalarına geziye gittik. Çok belirgin rollerimiz var: Howard arabayı kullanıyor ve DJ'lik yapıyor, ben bir seyahat kitabından sesli bir şekilde gideceğimiz yerin bilgilerini okuyorum ve Francesca arkada oturup şikâyet ediyor. Çok eğleniyoruz ve dikkatimi dağıtmak için böyle insanların yanımda olmasına çok seviniyorum. Sonsuza dek mutsuz olamam, değil mi?

13 MAYIS

Francesca Roma'da tanınmış bir fotoğrafçının yanında asistanlık teklifi aldı. Eğer kabul ederse (ki edecek) bir aydan kısa bir süre sonra işe başlayacak. Howard da işe girmek için mülakatlara giriyor. Bana İtalya'da kalmak için ne gerekirse yapacağını söyledi. Sanat tarihinde doktora yapmış bir kapıcı isteyen var mı? Floransa hakkında hep kafa dengiydik. Arkadaşlarımızın geri kalanı oturmuş, şehirdeki turistlerden ve her şeyin çok pahalı oluşundan şikâyet edip dururken biz, desenli

camları gösteren ve karşımıza çıkan her türlü dondurmayı deneyen insanlar olmuştuk.

İtiraf etmem gerekir ki Floransa'yı hâlâ tüm kalbimle sevmeme rağmen benim için biraz da kalp kıran bir yer haline geldi. Nereye gidersem gideyim X ile daha önce gittiğim yerleri görüyorum ve sanki konuşmalarımızın yankılarını duyabiliyorum. Saatlerce neden ayrılığımızın bu kadar ani olduğunu düşünüyorum. Okul ilişkimizi mi öğrenmişti? Başka biriyle mi tanışmıştı? Ama bunları düşünmek anlamsız. Hiçbir cevap bulamadan yıllarca merak edebilirim.

14 MAYIS

Projemin bitmesine yalnızca bir hafta kaldı. Petrucione bana portre fotoğrafçılığı ile ilgili birkaç sanat okulu önerdi ve portföyümü tamamlarsam istediğim her okula girebileceğimi söyledi. Bu konuda elimden geldiğince heyecanlı hissetmeye çalışıyorum. Bir yanım bir sonraki aşama için hazır ama bir yanım bu şehirde sonsuza kadar kalabilmeyi diliyor.

15 MAYIS

Howard, onunla takılmak yerine portföyüm üzerinde çalışmamdan sıkılmış olmalı çünkü stüdyodan çıkarken beni yakaladı ve Floransa Amerikan Mezarlığı ve Anıtı'na götüreceğini söyledi. Son birkaç aydır orada gönüllü olarak çalışıyordu (İkinci Dünya Savaşı tarihini de uzun ilgi alanları listesine ekle) ve yakın zamanda mezarlıkta bir yatılı yönetici pozisyonu açılmıştı. Mevcut yönetici bu ay başında bir felç geçirmişti ve onun yerini alacak birini bulmak için çabalıyorlardı. İş için daha mükemmel birini ya da Howard için daha mükemmel

bir iş hayal edemiyorum. Zor bir ihtimal olduğunu söyledi ve soğukkanlı davranmaya çalıştı ama işi ne kadar çok istediğini görebiliyordum.

18 MAYIS

Benim sorunum ne?? Bir gün hayatıma gayet iyi devam ettiğimi hissediyorum, diğer günler o kadar ağlamaklı ve duygusal oluyorum ki Roma'da tren istasyonundaki halimden farkım kalmıyor. Çoğu gece geç saate kadar oturuyor ve çalışıyorum ama çalışmıyor olsam bile uyuyamıyorum. Gözlerimi her kapadığımda X'i düşünüyorum. Artık onu unutuyor olmam gerektiğini biliyorum ama bir kez daha onunla konuşabilme şansım olmasını diliyorum. Bir anlık zayıflığıma denk geldi ve telefon numarasını aradım ama hattı kapanmıştı. Bunun aslında iyi bir şey olduğunu biliyordum ama yine de hayal kırıklığına uğramıştım.

20 MAYIS

Howard işe alınmış! Francesca ile birlikte kutlamak için onu en sevdiği pizzacıya götürdük. Eve döndüğümüzde Francesca hızla yukarıya çıktı ve Howard ile dışarıda kaldık. Tam iyi geceler demek üzereydim ki kem küm etti ve bir anda bana yazın geri kalanında mezarlıkta birlikte kalmayı teklif etti. Söylemesi kulağa o kadar kolay gelmişti ki: Lisansüstü başvurularını bitir. Boş odada kal. Floransa'da biraz daha vakit geçir. Ne teklif ama! Soruyu bitirmesini beklemeden evet dedim.

22 MAYIS

Bugün resmi olarak FGSA'da öğrenciliğimin son günüydü. Hafta sonunda izin almayı planlıyorum. Sonra pazartesi günü Petrucione'ye yardım etmeye başlayacağım. Francesca ve ben öğleden sonrayı evdeki eşyaları toplamakla geçirdik. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama kartondan yatağımı ve tüm o gürültücü pastane müşterilerini özleyeceğim. Burada başıma birçok güzel şey geldi.

Francesca bir saat önce gitti. Stajı iki hafta içinde başlıyor ve ilk önce ailesini ziyaret etmek istedi. Dokuz bavulunu birden sokağın başına kadar taşımasına yardım ettim. Sonra sadece birbirimize sarıldık. Asla ağlamadığını söylüyor ama ayrıldığımızda göz kalemi birazcık da olsa dağılmıştı. Umarım Howard ve beni yakında ziyaret edeceğine dair verdiği sözü tutar.

24 MAYIS

Pekâlâ, resmileşti. Artık Floransa Amerikan Mezarlığı ve Anıtı'nın bir sakiniyim. Okul yılının bitişine dair tüm stres beni çarpmış olacak ki yorgunluktan yataktan bile çıkamadım. Bir önceki yönetici evi tamamen mobilyalı bıraktığı için Howard hemen işe başlayabildi. Boş oda benim için mükemmeldi ve Howard fotoğraflarla duvarları kaplayabileceğimi söyledi.

26 MAYIS

Mezarlık muhteşem. Bu yüzden de lisansüstü eğitim başvurularım üzerinde uğraşmam gerektiği halde devamlı ara verip mezar taşları arasında geziyorum. Kaybedilenler Duvarı özellikle ilgi çekici. Yaşayan ve nefes alan insanlar nasıl bir

anda yok olup gitmişlerdi? Bu sabah duvarın bir fotoğrafını çekerken yardımcı yönetici Sonia, bana katıldı ve birlikte uzun, güzel bir yürüyüş yaptık. Çok sevimli bir kadın. Zeki, aynı Howard gibi ve kendini gerçekten işine veriyor.

30 MAYIS

Mükemmel bir haftaydı. Günün işlerini bitirdikten sonra Howard ile birlikte yemek yapıyor, eski filmler izliyor ve uzun yürüyüşlere çıkıyoruz. Bu beni gerçekten *mükemmel* hissettiriyor. Bazen Sonia da bize katılıyor ve birlikte oturup kâğıt oynuyor, film izliyor veya sadece konuşuyoruz. Bunu tam olarak nasıl açıklayabilirim bilmiyorum ama yıllar boyunca bir şey arıyormuşum gibi hissettim, sanki tam olarak doğru yerde değilmişim gibi. Fakat burada Howard ile birlikte o his kayboldu. Şehirden mi kaynaklanıyor yoksa mezarlığın huzurundan mı ya da sebebi fotoğrafçılığım üzerinde bu kadar çalışacak vakit bulmam mı bilmiyorum ama hayatımda hiç bu kadar rahatlamamıştım. Bu yerde beni iyileştiren bir şeyler var.

31 MAYIS

Bu sabah Petrucione'ye mezarlıkta çektiğim fotoğraflardan birkaçını gösterdim. Arazinin kuzeybatı tarafında bir noktadan mezarlığın inanılmaz güzel göründüğü bir nokta var ve o noktadan günün farklı saatlerinde fotoğraflar çekiyordum. Gün ilerledikçe ışığın ve renklerin nasıl değiştiğini görmek gerçekten de büyüleyici.

Aslında mantıklı ama mezarlıkta yaşamak beni sıklıkla ölüm ile ilgili düşüncelere sürüklüyor. Burada gerçek hayatta var olmayan bir düzen var ve ben de bunu garip bir biçimde rahat-

latıcı buluyorum. Belki de ölümün güzelliği budur. Artık hiçbir şey dağınık değil. Her şey mühürlendi ve sonlandı.

Mühürlendi ve sonlandı.

"Of," dedim seslice. Bu konuda o kadar *yanılıyormuş ki.* Geride insanlar bırakmışken ve onlara sırrından bile bahsetmemişken her şey nasıl sonlanmış olabilirdi?

"Sorun nedir?" diye sordu Ren. "Yeni bir şeyler mi var?"

"Howard ile birlikte mezarlığa taşındı ama sadece arkadaşlar. O zamanlar hamile olmalı." Başımı salladım. "Matteo kesinlikle babam olmalı."

"Sana yetişebilir miyim?"

Günlüğü ona verdim, arkama yaslandım ve camdan dışarıya bakıp hızla geçen manzarayı seyretmeye başladım. Bir kartpostala benzeyen yeşil dağlı ovalardan geçiyorduk. Manzara o kadar güzeldi ki bağırmak istiyordum.

Bana olanları neden bu şekilde anlatıyordu?

Bölüm 19

TREN DURDUĞUNDA İÇİMDE, UFAK BİR ADAYA ELEKTrik sağlamaya yetecek kadar adrenalin dolaşıyordu. Tabii bu diğer yolcuların umurunda bile değildi. Dergilerini ve bilgisayarlarını toplarken acele etmiyorlardı. Ben ise koridorda tıkanıp durmuş gergin bir şekilde titriyordum.

Ren beni omzuyla dürttü. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Yapmam gerek."

Başıyla onayladı. "Trenden indiğimizde doğruca yola çıkalım. Eğer herkesten önce orada olursak bir taksi tutabilir ve on dakikada falan orada olabiliriz."

On dakika.

En sonunda sıra hareket etmeye başladı. Ren ile birlikte trenden acele ile indik. İstasyonun tavanı yüksekti ve Floransa'daki istasyondan çok daha kalabalıktı.

"Ne taraftan?" diye sordum.

Kendi etrafında bir tur attı. "Sanırım... şuradan. Evet."

"Tekrar koşmaya hazır mısın?"

"Hadi gidelim."

Elimi tuttu ve etrafımızdaki insanlardan bir bilgisayar oyunundaki tuzak noktalarıymış gibi kaçarak çıkışa doğru koşmaya başladık. *On dakika. On dakika.* Hayatım değişmek üzereydi. *Yeniden.* Bir daha normal, sıkıcı bir günüm olacak mıydı?

Sokakta taksi standının yanında bekleyen bir sürü taksi vardı. Müsait olan ilk taksiye atladık. Taksi şoförümüzün kalın bir bıyığı ve fazla parfüm sıkma problemi vardı.

Ren adama adresi okudu.

Taksici, *"Dieci minuti,"* diye cevap verdi.

"On dakika," diye çevirdi Ren.

Nefes al. Nefes al. Nefes al. Ren hâlâ elimi tutuyordu.

Benden tavsiye. Başka bir şansınız olmadığı sürece, yani demek istediğim aç bir dinozor sürüsü tarafından falan kovalanmadığınız sürece veya gizemli babanızı bulabilmek için yabancı bir şehre kaçmadığınız sürece, asla ama asla Roma'da taksiye binmeyin. Asla.

"Ren sanırım bu adam bizi öldürecek," diye fısıldadım.

"Neden? Az önce ikinci kazamızı yapmaktan kurtulduğumuz için mi? Yoksa sürekli olarak diğer şoförlerle kavga etmeye çalıştığı için mi?"

"Dove hai imparato a guidare?" diye bağırdı şoför diğer bir sürücüye. Camdan sarktı ve hayatımda daha önce görmediğim ama özünde ne demek istediğini anladığım bir el hareketi yaptı.

"Sanırım hayatım gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçiyor," dedim.

"Nasıl peki?"

"Heyecanlı."

"Benim de. Yine de itiraf etmem gerekir ki beş gün önce sen tepede bana doğru koşunca daha da heyecanlı bir hale geldi."

"Ben sana doğru koşmadım. Hatta aslında sana görünmemeye çalışıyordum."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Tuhaf olacağını düşünmüştüm. Sonunda da tuhaf oldu zaten."

Sırıttı. "Şimdi halimize bak. Dünyadaki son dakikalarımızı birlikte geçiriyoruz."

Taksi şoförü direksiyonu bir yola doğru kırdı ve araba daha tamamen durmadan el frenini çekti. Renle önümüzdeki koltuklara doğru uçtuk.

"Off!" Yüzümü ovuşturdum. "Burnum hâlâ yerinde mi?"

"Düzleşmiş ama evet," dedi Ren. Top haline getirilmiş bir kâğıt parçası gibi yerde duruyordu.

"Siamo arrivati," dedi taksici mutlu bir şekilde. Bize dikiz aynasından baktı ve taksimetresini işaret etti. *"Diciasette avro."*

Çantamdan para çıkardım ve öne doğru uzattım. Arabadan inip kaldırıma çıktık. Taksi, kapısını kapattığım an lastiklerini gıcırdatarak ve diğer dört arabanın frenlere basıp bir korna orkestrası oluşturmasına sebep olarak trafiğe karıştı.

"O adamın araba kullanmasına izin verilmemeli."

"Aslında çok standart. Daha önce bindiğim taksilerin şoförlerinden daha iyiydi bile diyebilirim. İşte galeri orada."

Hızla arkamı döndüm. Üzerinde altın sarısı harfler bulunan gri taştan bir binanın önünde duruyorduk.

ROSSI GALLERIA E SCULO DI FOTOGRAFIA
ROSSI GALERİSİ VE FOTOĞRAFÇILIK OKULU

Rossi. Lina Rossi. Bu benim gerçek ismim miydi? Lanet. İçinde bir İtalyan *R*'si vardı. İsmimi telaffuz bile edemezdim.

"Hadi." Sinirlerimi bile toparlayamadan kapıya doğru emin adımlarla gittim ve zile bastım.

"Prego." Kapı otomatiğinden bir adamın sesi geldi. *Matteo?* Kapı gürültülü bir sesle açıldı.

Ren'e baktım. "Hazır mısın?"

"Benim hazır olmamın ne önemi var? Asıl *sen* hazır mısın?"

"Hayır."

Düşünmeden kapıyı iterek açtım. Kendimi büyük, daire şeklinde bir fuaye alanının içinde buldum. Oda parlak fayanslarla kaplanmıştı ve bir denizanasının kollarına benzeyen belki on sarkaçlı devasa bir avize vardı. Gömlekli ve kravatlı sarışın bir

adam kıvrımlı gümüş bir masanın arkasında oturuyordu. Gençti ve Amerikalıya benziyordu. Kesinlikle Matteo değildi.

"*Buon giorno.* İngilizce?" dedi sıkılmış bir ses tonuyla.

"Evet." Sesim yankılandı.

"Korkarım dersi kaçırdınız. Yarım saat kadar önce başladı."

Ren yanıma geldi. "Buraya derse katılmak için gelmedik. Matteo ile görüşmek için birkaç saat önce sizi aramıştım? İsmim Lorenzo."

"Lorenzo Ferrara?" Bir kaç saniye bizi inceledi. "Bu kadar genç olabileceğinizi tahmin etmemiştim. Ne yazık ki Bay Rossi yukarıda derste. Ders saatleri değişir, bu yüzden size dersten sonra vakit ayırabileceği konusunda söz veremem."

"Biz yine de bekleriz," dedim hızla. *Bay Rossi.* Şu an tam üstümde duruyor bile olabilirdi.

"Peki sizin isminiz nedir?" diye sordu adam.

"Lina..." Tereddüt ettim. Matteo soyadımı tanır mıydı? "Adım Lina Emerson."

Ren bana bir bakış attı ama ben sadece omuzlarımı silktim. Amaç Matteo'ya kim olduğumu söylemekti zaten, değil mi?

"Pekâlâ. Size söz veremem ama burada olduğunuzu haber veririm."

Telefonu gürültülü bir zil sesiyle çaldı ve ahizeyi kaldırıp kulağına götürdü. "*Buon giorno. Rossi Galeria e Sculo di Fotografia.* Günaydın, Rossi Galerisi ve Fotoğrafçılık Okulu."

"Hadi etrafa bakınalım," dedim Ren'e. Durum inanılmaz gergindi. Belki galeriyi turlamak zihnimi olacaklardan uzaklaştırmaya yardımcı olabilirdi.

"Tamam."

Kemerli bir kapının altından geçerek ilk odaya girdik. Oda açığa çıkmış tuğlalardan yapılmıştı ve dört duvar birden çerçevelenmiş fotoğraflarla kaplıydı. Büyük bir tanesi dikkatimi çekince ona doğru yürüdüm. New York gibi bir şehirde grafiti kaplı eski bir binanın fotoğrafıydı. Binanın duvarında ZAMAN

DİYE BİR ŞEY YOKTUR, SAAT VARDIR yazıyordu. Fotoğrafın sağ alt köşesinde büyük kıvrımlı bir imza vardı. M. ROSSI.

"Bu fotoğraf güzelmiş," dedi Ren.

"Evet. Annem tarzına bayılırdı." Düzeltme. Annem tarzına *bayılmıştı*. Ter bezlerim aniden aşırı derecede çalışmaya başladı.

Ren birkaç adım ilerledi, ben ise diğer tarafa yöneldim. Fotoğrafların çoğu Matteo tarafından çekilmişti ve hepsi çok iyiydi. Çok çok iyi.

"Lina? Biraz buraya gelebilir misin?" Ren'in sesi kasten çok sakindi. Birine sırtında devasa boyutlarda bir örümcek olduğunu söylemek istediğinde ama aynı zamanda onları korkutmak istemediğinde kullandığın ses tonu gibi.

"Ne oldu?" Ona doğru aceleyle yürüdüm. "Ne?"

"Bak."

Neye baktığımı anlamam bir saniyemi aldı ve neredeyse aklım başımdan gitti. Bu *benim* fotoğrafımdı. Ya da en azından sırtımın fotoğrafıydı ve bunu annemin çektiğini bile hatırlıyordum. Beş yaşındaydım. Komşumuzun midilli büyüklüğündeki, korktuğum ama aynı zamanda sevdiğim köpeklerini görebilmek için, bir yığın kitabın üstüne çıkmış camdan dışarı bakıyordum. Üzerimde en sevdiğim elbisem vardı. Etiketine baktım. *Carolina,* Hadley Emerson.

"Buna nasıl ulaşmış?" Aniden başım döner gibi oldu. "Beni biliyor. Bu onun için bir sürpriz olmayacak."

"Kalmak istediğine emin misin?"

"Bilmiyorum. Sence benim bir gün buraya gelmemi bekliyor muydu?"

"Affedersiniz." Konuşan, fuayede oturan adamdı. Bana sanki Matteo'nun devasa fotoğraflarından birini çantama sokmayı deneyeceğimi düşünüyormuş gibi bakıyordu. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

Neredeyse bir milyon kadar. "Şey, evet..." Odaya umutsuz bir bakış attım. "Tüm bu fotoğraflar satılık mı?"

"Hepsi değil. Bazıları Bay Rossi'nin özel koleksiyonundan."

"Hadley Emerson'a ait başka bir fotoğrafı var mı?" dedim fotoğrafı göstererek.

"Hmm." Fotoğrafa doğru geldi ve *Carolina* isimli esere baktı. "Bir bakabilirim ama sanırım bu ona ait tek eser. Hadley Emerson'ın çalışmalarını bilir misiniz?"

"Şey, evet. Sayılır."

"Sistemimizi bir kontrol edeyim. Eğer bir şey bulursam size haber veririm."

Adam odadan çıktı ve Ren kaşlarını kaldırdı. "Çok da iyi bir gözlemci değil, değil mi?"

"Matteo'ya ne diyeceğim? Ona pat diye kim olduğumu mu söylemeliyim?"

"Belki de bekleyip seni tanıyacak mı tanımayacak mı görebilirsin."

Yukarıda bir kapı açıldı ve bir anda gök gürültüsü gibi ayak sesleri duyuldu. Ders bitmişti. Nefes alıp verişim hızlanmıştı. Bu bir hataydı. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Ya hayatımın bir parçası olmak istemiyorsa? Ya da istiyorsa? Annemin günlükte bahsettiği kadar berbat bir adam mı çıkacaktı?

Ren'in kolunu tuttum. "Fikrimi değiştirdim. Onunla tanışmak istemiyorum. Haklısın, önce Howard ile konuşmalıyız. En azından annemin ona güvendiğini biliyorum."

"Emin misin?"

"Evet. Hadi buradan gidelim."

Odadan hızla çıktık. Neredeyse bir düzine insan fuaye alanına doğru yürüyordu ama biz bir hamleyle onları geçtik. Kapı kolunu tuttum.

"Siz ikiniz. Bekleyin!"

Ren ve ben donduk. *Hayır, olamaz.* Bir yanım doğruca sokağa çıkmak istiyordu ama daha da büyük diğer bir yarım arkamı dönmek istiyordu. Öyle de yaptım. Yavaşça.

Orta yaşlı bir adam yukarıda merdivenlerin başında duruyordu. Pahalı görünümlü bir gömlek giyiyordu, dikkatlice ta-

ranmış bir sakalı ve bıyığı vardı ve düşündüğümden daha kısaydı. Koyu renkli gözleri bana kilitlenmişti.

"Hadi Lina, gidelim," dedi Ren.

"Carolina? Lütfen ofisime gel."

"Gitmek zorunda değiliz," dedi Ren hızlıca. "Buradan çıkıp gidebiliriz. Hemen şu anda."

Kalbim kulaklarımda atıyordu. Bana, "Carolina," demesi yetmezmiş gibi, ismimi bir de doğru telaffuz etmişti. Ren'in elini tuttum. "Lütfen benimle gel."

Başını salladı ve birlikte merdivenlere doğru yürümeye başladık.

Bölüm 20

"LÜTFEN OTURUN." MATTEO'NUN SESİ BİRAZ AKSANLI ve nazikti. Yarım ay şeklindeki bir masanın arkasına yürüdü ve haşlanmış yumurtaya benzeyen iki sandalyeyi işaret etti. Aslına bakılırsa ofisindeki her şey başka bir şeyi andırıyordu. Köşede dişli çark şeklinde bir saat gürültülü bir şekilde tik tak sesleri çıkarıyordu ve halı ise insan DNA'sının bir haritası şeklinde gibiydi. Odanın tamamı önümüzde duran adamla hiç alakası olmayacak bir şekilde aşırı derece renkli ve moderndi.

Gergin bir şekilde yumurta şeklindeki sandalyelerden birine oturdum.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Pekâlâ. Ona direkt söyle? Nasıl başlarım?

"Ben..." Ren'e bakmak gibi bir hata yaptım ve aniden boğazım kilitli poşet gibi düğümlendi. Bana endişeli bir bakış attı.

Matteo başını öne doğru eğdi. "Siz ikiniz İngilizce konuşuyorsunuz, değil mi? Benjamin benimle tanışmak istediğinizi söyledi. Eğitim programlarımla ilgili sorularınız olduğunu sanıyorum?"

Ren donmuş surat ifademe bir bakış attı ve konuşmaya başladı.

"Ah... evet. Eğitim programlarınızla ilgili sorular. Şey, başlangıç seviyesindekiler için dersleriniz var mı?"

"Elbette. Yıl boyunca birkaç farklı giriş dersi veriyorum. Bir

sonraki ders eylül ayında başlıyor ama korkarım kontenjan çoktan doldu. Tüm bu bilgiler internet sitemde mevcut." Arkasına yaslandı. "Bekleme listesine adınızı yazmamızı ister misiniz?"

"Evet. Bu güzel bir fikir."

"Pekâlâ. Benjamin size bu konuda yardımcı olacaktır."

Matteo bakışlarını bana kaydırdı, o anda tüm sinirlerimin öldüğünü hissedebiliyordum. Bilmiyormuş gibi mi davranıyordu yoksa benzerliğin gerçekten farkında değil miydi? Bir aynanın karşısında duruyormuşum gibi hissediyordum. Yaşlı, erkek bir ayna ama yine de bir ayna. Gözleri bir müddet saçlarıma takıldı.

"Başlangıç seviyesindeki biri için iyi bir kamera önerebilir misiniz?" diye sordu Ren.

"Evet. Nikon kameraları tercih ederim. Roma'da birkaç iyi kamera satan yer var ve size sahiplerinin telefon numaralarını seve seve verebilirim."

"Güzel."

Matteo başını salladı, uzun bir sessizlik oldu.

Ren boğazını temizledi. "Peki... O kameralar da bayağı pahalı olmalı."

"Fiyatları değişiyor." Kollarını kavuşturdu ve dişli çark şeklindeki duvar saatine baktı. "Şimdi eğer izin verirseniz..."

"Diğer fotoğrafçılardan çok fotoğraf toplar mısınız?" dedim bir anda. İkisi birden bana baktı.

"Çok fazla değil ama çok seyahat ederim ve gittiğim her yerde stüdyoları ve galerileri gezmeye dikkat ederim. Özellikle etkileyici bir eser bulduğumda satın alırım ve kendi galerimde, kendi eserlerimin ve öğrencilerimin eserlerinin yanında sergilerim."

"Peki ya Hadley Emerson'ın fotoğrafı? Onu nereden satın aldınız?"

"O eser bir hediyeydi."

"Kimden?"

"Hadley'den." Doğruca gözlerimin içine bakıyordu. Sanki beni deniyormuş gibiydi.

İçimdeki tüm hava dışarı çıktı.

Kendini iterek masadan kalktı. "Lorenzo, neden resepsiyon alanına gidip Benjamin'den sizi bekleme listesine almasını istemiyoruz. Carolina, gitmeden önce sana koleksiyonumdaki diğer Emerson fotoğrafını da göstermek isterim."

Biraz dengesizce oturduğum sandalyeden kalktım. Ren kolumdan tuttu. "Neden seni tanımıyor?" diye fısıldadı.

"Tanıyor. Gerçek ismimi biliyordu ve doğru telaffuz ediyor." Kimse, daha önce duymadılarsa ismimi doğru söyleyemezdi.

Merdivenlerden aşağıya inerken onu takip ettik. Yüreğim ağzımdaydı. Matteo masaya gelince durdu. "Benjamin, Lorenzo'nun başlangıç seviyesindeki ders için bekleme listesine alınmasına yardımcı olur musun lütfen?"

"Elbette."

"Carolina, fotoğraf diğer odada. Lorenzo, seninle burada buluşuruz."

Birbirimize baktık. *Tamam mı?* dedi dudaklarıyla.

Tamam.

Tamam, tamam, tamam.

"Bu taraftan." Matteo çabucak diğer odaya yürüdü, ben de arkasından onu takip ettim. Aklım bozuk televizyon sinyali gibi karışmıştı. Ne oluyordu? Baş başa mı konuşmak istemişti?

Uzaktaki duvarın dibine yürüdük. Yüzünün yarısı gölgede kalmış genç bir kadının durduğu bir fotoğrafı işaret etti. Kesinlikle annemin çalışmasıydı.

"Görüyor musun?"

"Evet." Derin bir nefes aldım. Cesaretimi toplayabilmek için gözlerimi fotoğraftan ayırmadım. "Matteo, buraya geldim çünkü ben..."

"Kim olduğunu biliyorum."

Başımı kaldırdım. Benden sadece bir kafa boyu uzundu ve bana sanki ayakkabısının altına yapışan bir şeymişim gibi bakıyordu. "Sen annenin kot pantolon ve Converse giymiş halisin. Asıl soru, burada ne yaptığın?"

"Burada ne mi... yapıyorum?" Günlüğü çantamdan çıkarmaya çalışırken bir adım geri gittim. "Annemin günlüğünde senin hakkında bir şeyler okudum."

"Ee?"

"Sana... âşıkmış."

Acı bir şekilde güldü. "Âşık. Öğretmenine âşık aptal bir çocuktu. Geldiği küçük kasaba dışında gerçek hayatla hiç yüzleşmemişti ve buraya geldiğinde hayatının bir tür peri masalına döndüğünü düşündü. Fakat onun fantezileri ve hayalleri her ne idiyse, ben onun öğretmeniydim, başka bir şey değil. Ayrıca aklında her ne fikir varsa, onları derhal silmen gerek Carolina." İsmimi sanki çürük bir parça meyveymiş gibi tükürerek söyledi.

Ateş vücudumun her yanına yayıldı. "Aranızda geçen şey *hiç* değildi. Siz birlikteydiniz. Bunu herkesten gizlediniz ve seni Roma'da ziyaret ettiğinde ondan ayrıldın."

Başını ağır ağır salladı. "Hayır. Bunlar yalanlar. İkimizin bir ilişki yaşadığına dair ayrıntılı bir fantezi kurmuştu. O kadar ileri gitti ki, buna kendi bile inandı." Dudakları çirkin bir gülümseye döndü. "Annen dengesizdi. Yalancıydı."

"Hayır değildi." Sesim odada yankılandı. "Annem hayal dünyasında yaşayan biri değildi. İlişkinizi uydurmadı."

"Ah, gerçekten mi?" Sesi yükseldi. "Orada bulunan herkese sor. Aralarından hiçbiri bizi birlikte gördü mü? Annenin hikâyesini doğrulayabilecek kimseyle konuştun mu?"

"Francesca Bernardi."

Gözlerini devirdi. "Francesca. Annenin en yakın arkadaşıydı. Elbette ona inanıyordu. Ama bizi hiç kendi görmüş mü? Annenin anlattığı o saçma hikâyeden başka elinde bir şey var mı?"

Gerçekten de var mıydı? Zihnimin içinde bir atlı karınca dönmeye başladı. Francesca'nın sesi kulağa çok emin *geliyordu*...

"Aynen öyle ama madem buraya kadar geldin, sana gerçekte ne olduğunu anlatayım. Annen dersteki projeleri ile çok sorun yaşıyordu ve bana okul dışında ona yardımcı olabilir miyim diye sordu. Başta ona yardım etmekten çok mutluydum ama sonra

beni garip saatlerde aramaya başladı. Ders sırasında durmadan bana bakardı ve masamın üstüne ben bulayım diye bir şeyler bırakırdı. Bazen bir şiir bazen de kendi resimlerini bulurdum." Başını salladı. "Başta bunun zararsız bir hayranlık olduğunu düşündüm. Fakat sonrasında daha da yoğunlaştı. Bir gece evime geldi ve bana âşık olduğunu söyledi. Eğer birlikte olmazsak hayatının hiçbir anlamı olmayacağını söyledi. Kibar olmaya çalıştım. Ona öğretmeni olarak bir ilişkinin okul tarafından onaylanmayacağını söyledim. Yaşına daha yakın insanlarla bir ilişki yaşarsa daha mutlu olacağını söyledim. Şu Howard Mercer gibi."

Howard. Bir anda ürktüm ama Matteo fark etmedi. Sanki şeffafmışım gibi, büyük ekran bir televizyonda bir sahneyi izliyormuş gibi bana bakıyordu.

"İşte o zaman kendini kaybetti. Bağırmaya başladı ve doğruca okul yönetimine gidip ondan faydalandığımı söyleyeceğini söyledi. Ona kimsenin bunlara inanmayacağını söyledim. Sonra bir günlük çıkardı, tahminimce *o elinde tuttuğun* günlüğü, ve her şeyin orada yazılı olduğunu söyledi. O günlüğü bizim aramızda neler geçmesini istediğine dair fantezilerle, kendi hayaliyle doldurdu ve mutsuz bir son ekleyip kanıt olarak sunacağını söyledi. Bir sonraki gün okul müdürü ile toplantı yapmak istedim. Hiçbir suç işlememiş olmama rağmen en iyi kararın istifa etmem olduğu konusunda hemfikir olduk. Daha sonra önüne çıkan her erkekle yattığını duydum. Sanıyorum sen de bunun bir ürünüsün." Göz göze geldik ve içimde buz gibi bir hava esti. "Annenle aramda hiçbir şey olmasını istemedim ve seninle de olmasını istemiyorum."

"*Yalancı.*" Sesim titriyordu. "Ve tam bir korkaksın. Bana bir bak. Tıpkı sana benziyorum."

Başını yavaşça salladı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. "Hayır Carolina. Sen tıpkı *annene* benziyorsun. Bir de onun içler acısı hayal gücüne hangi zavallı adam kandıysa, ona." Hızlı bir hamleyle bana yaklaştı ve günlüğü ellerimden çekerek aldı.

"Hey!" Günlüğü geri almaya çalıştım ama arkasını döndü ve omzuyla elimi engelledi.

"Ah, evet. Şu ünlü günlük." Sayfalarını karıştırmaya başladı. "Sanıyorum bana X diyordu. Zekice, değil mi? 'X ile birlikte olmanın en zor yanı kimseye bundan bahsedememek', 'Bazen zamanımın ikiye bölündüğünü hissediyorum: X ile birlikte geçirdiğim zaman ve X ile birlikte olmayı beklediğim zaman'..." Arkasını döndü, sayfaları tembel tembel sallıyordu. "Carolina, sen zeki bir kıza benziyorsun. Bunlar kulağına gerçek gibi geliyor mu? Annenin bir adamla tamamen sır olarak saklamayı başardığı bir ilişki yaşamış olması mümkün mü?"

"Bunları uydurmadı."

Başını eğip kitaba baktı. Ön kapağı açık kalmıştı. Kaldırıp sayfayı bana gösterdi. 'Yanlış karar verdim.' Gördün mü? O kadar deliliğin içinde bile bu sahte günlüğü yazmanın yanlış olduğunu biliyordu. İnanılmaz yetenekliydi ama *folle.* Sana bunu söylemek istemezdim Carolina ama bilim, beynin yaratıcılık ve delilikle alakalı olan kısımlarının aynı olduğunu kanıtladı. En azından bunun annenin suçu olmadığı konusunda kendini rahat hissedebilirsin. Annen bir dâhiydi ama aklı zayıftı."

Bir anda gözümü alev alev bir kırmızı bürüdü. Daha düşünemeden ona saldırdım, günlüğü elinden çekerek aldım ve koşarak fuaye alanına çıktım.

"Lina?" Ren masadan başını kaldırdı. Elinde bir not kâğıdı vardı. "İyi misin?"

Kapıyı çekerek açtım ve kendimi kaldırıma attım. Ren arkamdan koşuyordu. Döndüm ve sokakta yukarıya doğru koşmaya başladım, bacaklarım kum torbaları kadar ağırdı. *Aklı zayıftı.*

En sonunda Ren bana yetişti ve kolumu tuttu.

"Lina, ne oldu? İçeride ne oldu?"

Bir bulantı dalgası üzerimden geçti. Sokağın köşesine koştum ve öğürmeye başladım. En sonunda his geçti ve yere çöktüm, kaldırım dizlerimin altında çok sertti.

Ren yanımda diz çökmüştü. "Lina, az önce ne oldu?"

Döndüm ve yüzümü göğsüne gömdüm. Bir anda sadece ağlamaya değil *hıçkırmaya* başladım. Dikişlerimden ayrılıyor, milyonlarca parçaya ayrılıyormuş, *dağılıyormuşçasına* ağlıyordum. Son iki yılın ağırlığı üzerime dökülüyordu ve bu konuda tek bir şey bile yapamıyordum.

Ağladım ve ağladım ve ağladım. Sanki hiç kimse görmüyormuş gibi sıcak, gürültülü gözyaşları döküyordum. Daha önce kimsenin önünde ağlamadığım gibi ağlıyordum.

"Lina, tamam geçti," dedi Ren defalarca, kollarını etrafıma dolamıştı. "Her şey yoluna girecek."

Ama hayır, girmeyecekti. Asla girmeyecekti. Annem gitmişti ve ben onu o kadar çok özlüyordum ki bazen hâlâ nasıl nefes aldığımı merak ediyordum. Howard babam değildi ve Matteo... Ne kadar süre ağladığımı bilmiyordum ama en sonunda ağlamanın bittiğini hissettim, kalan en son hıçkırığın omuzlarımdan çıktığını hissedebiliyordum.

Gözlerimi açtım. İkimiz de hâlâ yerde dizlerimizin üstündeydik. Ren'le sarılmıştık, yüzümü boynuna gömmüştüm. Cildi sıcak ve yapış yapıştı. Geri çekildim. Ren'in tişörtünde devasa boyutlarda ıslak bir gölet vardı ve inanılmaz korkmuş görünüyordu.

Bu umduğundan çok daha fazlasıydı.

"Üzgünüm," dedim boğuk bir sesle.

"Az önce ne oldu?"

Yüzümü sildim ve onu ayağa kaldırdım. "Annemin her şeyi uydurduğunu söyledi. Ona takıntılı olduğunu ve okulda başını belaya sokmak için sahte bir günlük yazdığını söyledi."

"*Che bastardo.* Bu iyi uydurulmuş bir hikâye bile değil." Bana daha yakından baktı. "Bekle. Ona inanmadın, değil mi?"

Bir müddet tereddüt ettim sonra sertçe başımı salladım, ıslak saçlarım ıslak yanaklarıma yapışıyordu. "Hayır. İlk başta beni korkuttu ama annem bunu yapmazdı. Asla sevdiği birinin canını yakmazdı."

Nefes verdi. "Beni bir dakikalığına korkuttun."

"*Ona* âşık olmuş olmasına inanamıyorum. Korkunç biriydi. Fakat Howard o kadar..." Başımı kaldırdım.

Ren'in suratı benim suratımdan neredeyse altı santim uzaktaydı. Bir anda gözlerimiz kenetlendi ve Matteo'yu veya Howard'ı unuttum.

Bölüm 21

UFAK BİR ÖPÜCÜK DEĞİLDİ. RESMİ BİR ÖPÜCÜK GİBİ ya da lise üçteki erkek arkadaşınla sinema salonunun arkasında öpüştüğün zaman gibi de değildi. Daha ziyade, gözyaşlarımdan geriye kalan tuzla beraber kollarını-boynuna, parmaklarını-saçlarına-dola, neden-daha-önce-öpüşmedik-ki tarzı bir öpüşmeydi. Ren ellerini belime doladı ve beş saniyeliğine her şey mükemmeldi ama sonra...

Beni üzerinden itti.

Beni.

Üzerinden.

İtti.

Kaldırımın beni yutmasını istiyordum.

Ren suratıma bakmıyordu.

Cidden, neden bu kaldırım hâlâ beni yutmamıştı?

"Ren... bana ne olduğunu bilmiyorum." O da beni öpüyordu, değil mi? *Değil mi?*

Yere bakıyordu. "Hayır, hayır. Sorun değil. Sadece zamanlamanın doğru olmadığını düşünüyorum, anlıyor musun?"

ZAMANLAMA. Yüzüm alev alev oldu. Beni üzerinden sıyırarak itmesi yetmezmiş gibi bir de bu konuda *kibar* olmaya çalışıyordu. *Lina, bu durumu düzelt.* Kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı.

"Haklısın. Kesinlikle haklısın. Sanırım içeride yaşananlar-

dan sonra kendimi biraz kaptırdım... gerçekten duygusal bir andı ve sanırım bu..." Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Biz sadece arkadaşız. Bunu biliyorum ve hiç ama hiç, hiç, hiçbir zaman senin hakkında başka düşüncelerim olmadı."

Kendime daha sadece bir dakika önce açıkça itiraf etmiş olduğum şeyi inkâr etmem yalan sayılır mıydı? Ayrıca sanırım biraz fazla "hiç" kullanmıştım ama inandırıcı bir hava oluşturmaya çalışıyordum.

Ren'in bakışları birden parladı, göz göze geldiğimizde yüzünde dünya üzerindeki en anlaşılamaz ifade vardı. Sonra yine bakışlarını kaçırdı. "Önemli değil. Kafana takma."

Neden, neden, neden böyle bir şey yaptım? Taksinin kapısına yalpalayarak gittim. Ren benden fiziksel anlamda mümkün olabilecek en uzak noktada oturuyordu ve sanki sokakları falan ezberlemeye çalışıyormuş gibi camdan dışarı bakıyordu.

Her şeyi baştan alamaz mıydım? Yirmi dakika öncesine, tamamen aklımı yitirip bir kız arkadaşı olan ve açıkça *beni* istemeyen en yakın arkadaşımı öpmeden öncesine gidebilir miydik? Taranmamış saçlarını, espri anlayışını veya onu neredeyse bir haftadan az bir süredir tanıyor olmama rağmen bir şekilde tüm geçmişimi onunla paylaşırken kendimi rahat hissettiğimi fark ettiğim zamana?

Aman Tanrım. O kadar âşıktım ki canım acıyordu.

Parmaklarımı göğsüme bastırdım. *Onu sadece beş gündür tanıyorsun. Ona âşık olmuş olamazsın.* Kesinlikle mantıklı.

Kesinlikle doğru değil.

Elbette Ren'e âşıktım. O tamamen olduğu gibiydi ve ben de onunla birlikteyken tamamen kendim gibiydim. Bunların hepsi, eğer o da benim hissettiklerime biraz bile yakın hissetse mükemmel olurdu. Ama hissetmiyordu. Ona doğru baktım. İçimde bir acı dalgalandı. Benimle bir daha konuşacak mıydı?

Taksi şoförü dikiz aynasından bize bakıyordu. *"Tutto bene?"*

"Si," diye cevap verdi Ren.

En sonunda şoför tren istasyonuna hızla yanaştı. Ren ona bir avuç para uzattı ve neredeyse taksiden atlayarak indi. Ben ise perişan bir şekilde arkasından gidiyordum.

Floransa'ya dönmek zorundaydık. Koca bir tren yolculuğu sonra bir scooter yolculuğu ve sonra *ah, olamaz*. Tüm bunlardan sonra mezarlıkta olacaktım. Howard ile birlikte. O kadar ilerisini düşünemezdim. Çünkü düşününce nefesim kesilecekmiş gibi oluyordu.

Ren bir saniyeliğine yavaşladı, böylece ona yetişebildim. "Tren kırk beş dakika sonra kalkıyor."

Kırk beş dakika. Diğer bir deyişle sonsuz zaman sonra. "Oturmak ister misin?"

Başını salladı. "Ben yemek için bir şeyler alacağım." Tek başıma.

Dile getirmedi ama ben duyabildim.

Hissizleşmiş bir şekilde başımı salladım ve yakınlardaki bir sandalye öbeğinin yanına gidip oturdum. Benim *neyim* vardı böyle? Öncelikle, birinin üstünde hıçkırarak ağlayıp hemen sonrasında onu öpmeye çalışamazdınız. İkinci olarak, kız arkadaşı olan birini öpmezdiniz. İnanılmaz güzel bir kız arkadaştan bahsediyordum hem de. Sizden *hoşlanıyor olabileceğini* düşünseniz bile yapamazdınız.

Tüm o davranışlarını yanlış mı yorumlamıştım? Benimle bu kadar zamanı gerçekten de sadece çok iyi bir arkadaş olduğu için mi geçiriyordu? Peki ya tüm o elimi tuttuğu zamanlar ya da beni farklı olduğum için sevdiğini söylediği zamanlar? Bunların hiçbir anlamı yok muydu?

Peki ya *Matteo?* Babam ciddi anlamda dünyada tanıştığım en kötü insandı. Annemin beni ondan kasten uzak tuttuğu konusunda hiçbir şüphem yoktu ama o zaman neden onu bulmam için tüm o ipuçlarını yollamıştı?

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Çantamdan günlüğü çıkardım ama açtığımda kelimeler sayfanın üstüne böcekler gibi dağılmaya başladı. Konsantre olabilmem mümkün değildi. Böyle hissederken olamazdım.

İşkence gibi geçen on dakika sonunda Ren elinde büyük bir şişe su ve plastik bir torbayla geldi. İkisini de bana uzattı. "Sandviç. İtalyan jambonlu."

"O nedir?"

"İnce kesilmiş, tütsülenmiş jambon. Bayılacaksın." Yanıma oturdu. Sandvicin paketini açtım ve bir ısırık aldım. Tabii ki bayıldım. Fakat bu his, Ren'e karşı hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi.

Ve evet. Az önce kesinlikle hayatımda ilk kez birine karşı bir şey hissediyor oluşumu bir sandviçle karşılaştırmıştım.

Ren sandalyesinde geri yaslandı, bacaklarını önüne uzattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Bakışlarını yakalamaya çalıştım ama gözlerini ayaklarından ayırmadı.

En sonunda nefes verdim. "Ren, ne diyeceğimi bilmiyorum. Seni bu duruma soktuğum için gerçekten üzgünüm. Hiç adil değildi."

"Kafana takma."

"Demek istediğim, kız arkadaşın olduğunu biliyorum ve..."

"Lina, gerçekten. Kafana takma. Sorun değil."

Fakat kesinlikle sorun değilmiş gibi *hissettirmiyordu*. Göğsümün tam merkezinde belki de bir kasırga vardı. Ben de sandalyemde arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım. Ona telepatik mesajlar göndermeye çalışıyordum. *Seni peşimden Roma'ya sürüklediğim için özür dilerim. Seni öptüğüm için özür dilerim. Bunu mahvettiğim için özür dilerim.*

Konuşmadan geçen otuz beş dakika.

Hayır, otuz bir. Çünkü korkunç konuşmamızdan sonra tuvalete gittim ve aynada kendime yaklaşık iki dakika boyunca

nefret dolu bir şekilde baktım. Gözlerim şişmişti, yıkılmış görünüyordum. *Yıkılmıştım.* Ren'i kaybetmiştim ve Howard'ı da kaybetmek üzereydim. Başka bir seçenek yoktu. Howard'ın babam olmadığını bilmesi gerekiyordu, her ne kadar olmasını istiyor olsam da.

"Tren geldi," dedi Ren ayağa kalkarken. Platforma doğru yürümeye başladı, ben de onu takip ettim. *Doksan dakika daha.* Bunu yapabilirdim, değil mi?

Tren kalabalıktı, oturacak bir yer bulmamız birkaç dakikamızı aldı. En sonunda önündeki koltukla arasına poşetlerini koymuş hafif toplu yaşlıca bir kadının karşısında yer bulduk. Bir adam kadının yanına oturdu. Ren onlara başıyla selam verdikten sonra cam kenarına oturup tekrardan gözlerini kapattı.

Günlüğü çantamdan çıkardım ve hâlâ üzerinde kalmış olabilecek Matteo pisliklerinden kurtulma umuduyla kot pantolonumun üstüne sildim. Hikâyeye geri dalma zamanıydı. Aklımı Ren'den almam gerekiyordu.

3 HAZİRAN

Bu gece Howard en kibar şekilde bana en başından beri X'i bildiğini söyledi. Kendimi gülünç hissettim. Bu noktada kendimizi çok kurnaz sanmıştık ama anlaşılan herkes biliyordu. Kendimi ona ilişki hakkında her şeyden bahsederken buldum, kötü kısımlarından bile. Ve fazlasıyla kötü kısmı vardı. Sorun şuydu, X ile işler yolundayken ilişki O KADAR güzeldi ki geri kalan her şeyi unutturuyordu. Bunlar hakkında konuşmak büyük rahatlıktı. Sonra Howard ile birlikte verandaya çıktık ve yıldızlar çıkana kadar başka şeyler konuştuk. Uzun zamandan beri bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

5 HAZİRAN

Bugün yirmi iki yaşıma girdim. Sabah uyandığımda hiçbir beklentim yoktu ama Howard beni bir hediyeyle bekliyordu. Nerdeyse bir yıl önce Floransa'da bir eskici dükkânından aldığı ince altın bir yüzüğü tutuyordu. Bu yüzüğü neden aldığını bilmediğini ama çok beğendiğini söyledi.

Yüzükte en çok sevdiğim şey geçmişiydi. Bu yüzüğü satın aldığı adam, yüzüğün halasına ait olduğunu, birine çok âşık olmasına rağmen ailesinin onu manastıra girmeye zorladığını söylemiş. Sevgilisi yüzüğü ona bir şekilde ulaştırmış ve hayatı boyunca gizlice o yüzüğü takmış. Howard dükkân sahibinin yüzüğe biraz değer katmak için bir hikâye uydurduğunu söyledi ama yüzük gerçekten de güzeldi ve bir şekilde parmağıma mükemmel oturmuştu. Kendimi çok yorgun hissettiğim için planladığımız gibi dışarı çıkıp akşam yemeği yemek yerine evde oturup eski filmler izledik. İlk filmi bitirene kadar dayanamayıp uyuyakaldım.

6 HAZİRAN

Bu gece Howard ile birlikte ön verandada, salıncakta oturuyorduk, ayaklarım onun kucağındaydı. Bana bir soru sordu: "Eğer bu dünyada sadece bir şeyin fotoğrafını çekebilecek olsan, neyi çekerdin?" Cevap düşünmeden ağzımdan çıktı. "Umut." Biliyorum, çok klişe, değil mi? Ama umut derken kastettiğim şey durgunluktu. Hani her şeyin yoluna gireceğini hissettiğiniz anlar olur ya, buradaki hayatımın en mükemmel tanımı. ERTELE butonuna basmış, bir sonraki olayla karşılaşmadan önce nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. Zamanımın yavaşça azaldığını hissedebiliyorum ama bitmesini istemiyorum.

7 HAZİRAN

Bugün olanların her bir dakikasını kaydetmek istiyorum. Howard beni saat sabah beş olmadan hemen önce uyandırdı ve bana bir şey göstermek istediğini söyledi. Mezarlığın arkasına yürüdük, ben hâlâ yarı uykulu ve pijamalıydım. Dışarıda hava hâlâ griydi ve saatlerdir yürüyormuşuz gibiydi. En sonunda nereye gittiğimizi gördüm. Uzakta küçük yuvarlak bir kule vardı. Eski görünümlüydü ve tamamen yalnızdı, yabani bir mantar gibi.

Oraya geldiğimizde Howard beni girişe doğru yöneltti. Büyük ihtimalle izinsiz girenleri engellemek için konulmuş küçük tahtadan bir kapısı vardı ama zamanla ve hava koşullarıyla kırılmıştı. Kapıyı yolumuzdan çekti ve birlikte kapı eşiğinin altından eğilerek geçtik. Kulenin tepesine doğru çıkan dönen bir merdivenden çıktık. Etrafımızdaki her şeyin manzarasını görebilecek kadar yüksekteydik. Mezarlıktaki ağaçların tepelerini ve Floransa'ya doğru giden yolu görebiliyordum. Howard'a burada ne yaptığımızı sordum, bana sadece beklememi söyledi. Öyle de yaptık. Güneş en harika pembeler ve altın sarılarıyla doğarken orada konuşmadan bekledik. Çok süre geçmeden kırın tamamı rengârenk oldu. İçimde ani bir acı hissettim. Uzun bir süre karanlık ve soğuk olan hayatım aniden, ağır ağır tam tersi olmaya başladı. Güneş tamamen yükseldiğinde döndüm. Howard beni izliyordu. Onu hayatımda ilk kez görüyor gibiydim. Ona doğru yürüdüm ve bir anda sanki daha önce milyonlarca kez öpüşmüşüz gibi öpüşmeye başladık. Sanki dünyadaki en aşikâr şeydi. Sonunda geri çekildiğinde bir kelime bile etmedik. Sadece elinden tuttum ve eve gittik.

8 HAZİRAN

X ile birlikte olmak nasıl bir şeydi diye düşünüp duruyorum. Onun dikkati üzerimdeyken bir sahne ışığı üzerimde beni aydınlatıyormuş gibiydi ve dünyadaki her şey doğru geliyordu. Fakat bana bakmayı bıraktığı anda üşümüş ve yalnız hissediyordum. İtalyanca'da "değişken" kelimesinin karşılığını bulmaya çalıştım ama bulabildiğim en yakın kelime "*volubile*" oldu. Anlamı "dönen, fırıldak, dönemeçli." X'teki o fırıldak histen aslında etkileniyordum ama beni aynı zamanda yerimden sökülmüş hissettiriyordu. Geçici hevesi ve ateşi sevdiğimi düşünüyordum ama anlaşılan gerçekten istediğim şey, güneşin doğuşunu kaçırmayayım diye beni uyandıracak birisiymiş. Gerçekten istediğim şey Howard ve artık ona sahibim.

10 HAZİRAN

Dün Francesca ziyarete geldi. Belki de artık ona alışık değilimdir ama üç haftada bir şekilde kendisinin daha da abartılı bir versiyonu haline gelmeyi başarmış gibi. Yüksek topuklu ayakkabıları iki santim daha uzundu, kıyafetleri daha da şıktı ve rekor miktarda sigara içiyordu.

Akşam yemeğinden sonra oturup konuştuk. Howard ile aramızdaki bu yeni şeyi saklamakta çok iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum ama Howard yatmaya gittiği anda Francesca, "Ee demek aranızda bir şeyler yaşandı," dedi. Aptalı oynamaya çalıştım ama bu sefer de, "Lütfen Hadley. Beni küçümseme. Neden bütün ilişkilerini sır olarak saklaman gerektiğini hissettiğini bilmiyorum. İçeri adımımı attığım anda ikiniz arasında bir şeyler yaşandığını anlamıştım. Şimdi bana tüm detayları anlat. *Subito!*"

Ona geçtiğimiz birkaç haftayı anlattım, ne kadar huzur dolu ve iyi geldiğini. Sonra ona kuledeki sabahtan ve son birkaç gündür her şeyin nasıl mükemmel olduğundan bahsettim. Anlatmayı bitirdiğimde dramatik bir şekilde iç çekti. "Bir *favola* gibi Hadley. Bir peri masalı. Gerçekten de âşık olmuşsun. Peki şimdi ne yapacaksın? Amerika'ya dönmüyor musun?" Tabii ki bu sorusuna bir cevabım yoktu. Birkaç okula portfolyomu yolladım ve bu yaz sonuna doğru onlardan cevap almayı bekliyorum. Dün bir hevesle Petrucione'ye beni asistan öğretmen olarak almayı hiç düşünüp düşünmediğini sordum ama bana susturucu bir bakış attı ve daha fazla vakit harcamayacak kadar yetenekli olduğumu söyledi.

İşte o zaman Francesca bana söyledi. İlk başta tek söylediği şey, "Benimle iletişime geçti," oldu. Kim diye sordum ama bu arada kalbim hızla çarpmaya başladı, kimden bahsettiğini biliyordum. "Roma'da bir sette çalışırken beni buldu. Bahanesi beni stajım konusunda tebrik etmekti ama gerçek sebebi biliyordum. Seni bulmak istiyordu." Bir müddet söyleyecek tek bir kelime bile bulamadım. (*Beni* mi bulmaya çalışıyordu?) "Telefon numaranı değiştirdiğini ve artık okulda kayıtlı olmadığın için de okul e-posta adresinin çalışmadığını söyledi." Daha önce hiç ulaşılamayacak biri olduğumu düşünmemiştim. Zihnimde dolanan belki milyon tane düşünce vardı ve Francesca beni dikkatle izliyordu. "Ona iletişim bilgilerini vermedim ama bunu aldım. Hadley, bence bu bir hata olur ama Tanrı rolü oynamak istemedim. Eğer onunla iletişime geçmek istersen yeni telefon numarası burada. Fikrini değiştirdiğini ve sana bir şey söylemek istediğini söyledi." Sonra bana bir kart uzattı. Kartın üzerinde büyük harflerle ismi, telefon numarası ve e mail adresi yazılıydı.

O gece zar zor uyudum ama bu, kafam karıştığı için değildi. Tam tersine çok emin olduğum içindi. X beyaz bir atın üs-

tünde kucağında bir düzine gül ve mükemmel hazırlanmış bir özürle kapımda belirse bile yine de onu istemezdim. Ben Howard'ı istiyorum.

"Günlük nasıl gidiyor?"

Başımı kaldırdım. Ren'in ifadesi istasyonda olduğundan çok daha rahatlamış görünüyordu. Kalbimde bir çift ufak kanat filizlendi. *Affedildim mi?* Göz göze gelmeye çalıştım ama yine başka tarafa baktı.

Başımı aşağıya eğdim. "Fena değil. Bir şey hakkında çok yanılmışım."

"Ne hakkında?"

"Howard sadece bir dönemlik bir ilişki değilmiş. Ona âşık olmuş." Günlüğü biraz eğdim, böylece o da baktığım sayfayı görebiliyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Francesca'nın ziyarete geldiği günü anlatan tarihten sonra bütün bir sayfanın üzerine devamlı olarak *"sono incinta"* yazmıştı.

"*Sono incinta.* 'Hamileyim' anlamına geliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Üzgün bir şekilde sayfaya baktım. Bunun kendimi imha etmek anlamına geldiğini biliyordum ama neredeyse hamile olmamasını diliyordum. Annemin peri masalı az önce sona ermişti.

Bölüm 22

11 HAZİRAN

Sono incinta. Sono incinta. Sono incinta. Bu kelimeler eğer farklı bir dilde olsa farklı bir his yaratır mıydı? HAMİLEYİM. Söyledim gitti. Düşünemiyorum bile. Bu sabah geçtiğimiz haftalarda da yaptığım gibi kahvaltımı kustum. Sifonu çekerken aklıma korkunç bir düşünce geldi. Unutmaya çalıştım ama... öğrenmem gerekiyordu. Aslında hep zamanında regl olduğum söylenemez ama normalden de gecikmiştim. Eczaneye gittim ama İtalyanca sözlüğümü unuttuğum için neye ihtiyacım olduğunu berbat bir pantomim sürecinden geçerek anlatmak zorunda kaldım. Eve koşarak geri dönüp testi yaptım. Sonuç pozitifti. Gidip iki test daha aldım. Pozitif. Pozitif.

Tüm testlerin sonucu pozitifti.

13 HAZİRAN

Geçtiğimiz iki gün süresince odamdan neredeyse hiç çıkmadım diyebilirim. Francesca dün gitti. Artık Howard her kapımı çaldığında uyuyormuş numarası yapıyorum. Buradan gitmem gerektiğini biliyorum. Howard beni seviyor. Ben de onu sevi-

yorum. Fakat artık bunun bir önemi yok, çünkü bir başkasının bebeğine hamileyim. X'e söylemem gerektiğini biliyorum ama bunun düşüncesi bile ölmek istememe sebep oluyor. Ne der? Francesca'nın dediğine göre beni arıyormuş ama hamile olduğumu öğrenmek istediğini hiç sanmıyorum. Zamanlaması o kadar inanılmaz ki. Bu Matteo ve benim birlikte olmamız gerektiğinin bir işareti mi? Ama Howard ile geçirdiğim bu zaman ne olacak? Üç gün önce onun benim için doğru kişi olduğunu yazmıştım ve şimdi *karşıma bütün bunlar* çıktı.

Howard'a o kadar çok söylemek istiyorum ki. Ama ne diyeceğim? Annemi iki kez aradım ve vazgeçip kapattım. Matteo'nun telefon numarasını çevirip duruyorum ama sadece birkaç rakamı girebiliyorum. Kendime yarın akşama kadar müddet veriyorum, sonra bir şeye karar vermem gerek. Düşünemiyorum bile.

14 HAZİRAN

Matteo'yu aradım. Venedik'te çalışıyor. Onunla buluşmak için oraya gidiyorum. Bu haberi telefonda veremem.

15 HAZİRAN

Şu anda trendeyim. Howard beni istasyona bırakmakta ısrar etti. Ona oraya neden gittiğimi söylemesem de bence biliyordu. Gözyaşları durmadan akmaya devam etti. Howard'ın söylediği son şey, "Önemli değil. Lütfen mutlu ol," oldu.

Tren istasyondan ayrılır ayrılmaz o kadar kötü ağlamaya başladım ki etrafımdaki herkes bana baktı. Zihnimde bu durumun üstünden çok kez geçmiştim ve her şey Matteo'yu gös-

teriyordu. Onun çocuğuna hamileydim. Howard'ı aklımdan çıkarmam gerekiyor. Matteo'yu seçtim. *Kader* Matteo'yu seçti. Bebeğimiz Matteo'yu seçti. Doğru kişi o olmalı.

15 HAZİRAN- DEVAMI

Venedik hamile bir kadın için dünyadaki en kötü yer olmalı. Elbette güzel bir şehir. Teknelerle ve deniz taksileriyle birbirine bağlanmış 117 ada ve çizgili kıyafetleriyle turistleri kürek çekerek inanılmaz fiyatlarla gezdiren gondol çalışanları. Yüzen Şehir. Fakat berbat kokuyor ve suyun her şeyin etrafına çarpıyor olması bende her an takılıp düşecekmişim gibi bir his oluşturuyor. Tren Venedik'e varır varmaz yüzümden gözyaşlarımı sildim ve kendimi bir parça tuzlu İtalyan pidesi yemeye zorladım. Matteo ile buluşmamıza bir saat kalmıştı. Öğrenmesine bir saat vardı. Venedik'in her yarım yüzyılda bir okyanusta birkaç santim battığını okumuştum. Ya ben de onunla birlikte batarsam?

16 HAZİRAN

Piazza San Marco'da buluştuk. Kendimi toparladıktan sonra Venedik tren istasyonundan çıktım ve doğruca meydana gittim. Erken gelmiştim bu yüzden Aziz Mark Bazilikası'na bakarak etrafta öylece gezindim. Bazilika, Duomo'dan o kadar farklıydı ki. Birçok kemerden oluşan ve dış cephesinde renkli mozaikler bulunan Bizans stili bir binaydı. Meydanın bir kısmını su basmıştı ve paçalarını sıyırmış turistler suyun içinden geçiyordu.

En sonunda saat beş olmuştu. Nerede buluşacağımızı söylemediğimizi fark ettim. Bu nedenle meydanın ortasına gittim.

Her yerde güvercinler vardı ama ben sadece çocukları görüyordum. Koyu saçları ve gözleri olan ufak bir erkek çocuğu, bir şeyler bağırarak yanımdan geçti. Aklıma gelen ilk şey ise, *ne kadar zeki bir çocuk, İtalyancayı çok iyi konuşuyor*, oldu. Benim neredeyse hiç anlayamadığım bir dili konuşan bir çocuğum mu olacaktı?

Sonra Matteo'yu gördüm. (Neden ona artık X diyeyim ki?) Takım elbise giymiş, bana doğru yürüyordu. Bir elinde ceket diğerinde bir buket sarı gül vardı. Bir müddet bu ânın ne anlama geldiğini tamamıyla hissederek, sadece onu izledim. Ben daha hiçbir şey söyleyemeden beni kollarına aldı ve yüzünü saçlarıma gömdü. Tekrar ve tekrar, "Seni özledim, seni özledim, seni özledim," diyordu. Kollarının sıcaklığını ve gerçekliğini hissedince gözlerimi kapadım ve hamile olduğumu öğrendiğim andan beri ilk kez nefes aldım. O mükemmel değildi ama benimdi.

17 HAZİRAN

Ona hâlâ hamile olduğumu söylemedim. Aramızda her şeyin yeniden doğal olmasını bekliyorum. Bana karşı inanılmaz derecede kibar ve centilmen davranıyor ve zamanımızın çoğunu Venedik sokaklarında gezerek geçiriyoruz. Hemen kanalı gören küçük bir ev kiralamış, her yarım saatte bir, bir gondolcu genellikle yolcularına şarkı söyleyerek altımızdan geçiyor. Matteo bana Roma'da trene binip gittiğim an hata yaptığını anladığını söyledi. Her yerde beni gördüğünü, bir keresinde bana benzeyen bir kadını ben olmadığını anlayana kadar birkaç sokak takip ettiğini söyledi. Bir türlü dikkatini toplayamadığını ve benimle birlikteyken çektiği fotoğrafları inceleyerek saatler geçirdiğini söyledi. En iyi çalışmalarından bazılarının ilham kaynağı olduğumu söyledi.

Beni onunla kalmaya davet etti ama ben çok pahalı olmayan bir otelde oda tuttum. Otel yaşlıca bir kadına ait ve toplamda üç odası ve ortak bir tuvaleti var. Otelin her yerinde dantel örtüler var, kendimi yaşlı bir akrabamın evinde kalıyormuş gibi hissediyorum. Üç günden fazla süredir tek bir fotoğraf bile çekmedim, ki bu benim için yeni bir rekor olabilir. Aklım şu an yeterince dolu. Yarın ona bebekten bahsedeceğim. Yarın.

18 HAZİRAN

Bunu yazmam gerek. Çirkin, gaddar bir şey ama bu yaşandı ve yazmazsam olmaz.

Matteo'yu otelimin yakınlarında muhteşem bir restorana akşam yemeğine götürdüm. Mumlarla aydınlatılmış, sessiz bir yerdi ve o an her şey, tam anlamıyla mükemmeldi. Yalnızca, ona haberi vermeye çalıştığımda kelimeleri bir türlü ağzımdan çıkaramadım. Hesap geldiği zaman otele benimle gelmek isteyip istemediğini sordum.

Odam dağınıktı, kıyafetlerim ve fotoğraf malzemelerim her yerdeydi. Fakat en azından sessizdi ve baş başaydık. Odaya girdiğimizde ona oturmasını söyledim. Yatağıma oturdu ve yanına oturayım diye beni kendine doğru çekti. Uzun zamandır bir şey düşündüğünü ve artık ilişkimizi bir sonraki aşamaya taşımamız gerektiğini düşündüğünü söyledi.

Kalbim o kadar hızlı çarpmaya başladı ki. Bana evlenme mi teklif edecekti? Sonra ellerime baktım ve panikledim. Hâlâ Howard'ın verdiği yüzüğü takıyordum. Bu durumda onu çıkarmam mı gerekecekti? Başka birinin yüzüğünü takıyorken birinin teklifine evet diyebilir miydiniz? Fakat tek taş bir yüzük çıkarmak yerine, Matteo ortaya bir iş planı koydu. Okulda ça-

lışırken neredeyse hiç para kazanamamaktan bıktığını, kendi işini kurmak istediğini, İtalya'da vakit geçirmek isteyen ve İngilizce konuşan fotoğrafçılara hizmet veren bir yer açmayı düşündüğünü söyledi. Halihazırda iki tur rezerve ettiğini, benim de katılmamın mükemmel olacağını söyledi. Seyahat ve kalacak yer ayarlama konularında yardımcı olabileceğimi ve biraz daha deneyim kazandığımda benim de fotoğrafçılık öğretebileceğimden bahsetti. Sonra kollarını etrafıma doladı ve beni gözünün önünden ayırdığı için tam bir aptal olduğunu söyledi. Artık hayatlarımızı birleştirmenin zamanıydı.

O âna kadar beni öpmesine izin vermemiştim, dudakları benim dudaklarıma değdiği an tek düşüncem *Howard* oldu. İşte o anda Matteo ile işlerin asla yürümeyeceğini fark ettim. Hamile olsam da olmasam da, Howard'ı seviyordum. Böyle hissederken başka bir ilişkide olamazdınız. Kendimi Matteo'dan çektim ve ona söylemek için geldiğim kelimeyi ağzımdan çıkardım.

Kelime havada ağır bir şekilde asılı kaldı. Sonra Matteo bir anda sanki yatak onu yakmış gibi ayağa fırladı. "Ne demek *hamileyim*? Bu nasıl olur? Biz neredeyse iki aydır ayrıyız." Ona o gitmeden önce olmuş olması gerektiğini açıkladım ve bu hafta başına kadar benim de bilmediğimi söyledim.

Tam o sırada çıldırdı. Bağırmaya, bana yalancı demeye ve bebeğin ondan olamayacağını söylemeye başladı. Başka birinden, muhtemelen Howard'dan hamile kaldığımı ve şimdi de ona yıkmaya çalıştığımı söyledi. Tüm eşyalarımı eline alıp odanın etrafına atmaya başladı, kameramı, fotoğraflarımı, kıyafetlerimi her yere atıyordu. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama cam bir şişeyi duvara fırlatınca ve aniden arkasını dönüp bana bakınca bir anda çok korktum.

Bu nedenle de yalan söyledim. Haklı olduğunu, bebeğin ondan değil Howard'dan olduğunu ve onu bir daha görmek istemediğimi söyledim. Ona duymak istediğini düşündüğüm şeyleri söylüyordum ama bu onu daha da sinirlendirdi. İkimizi de mahvedeceğini ve Howard'ı, yanıma yanaştığı için pişman edeceğini söyledi. En sonunda beni iterek yanımdan geçti, kapıyı tekmeleyerek açtı ve gitti.

Yüzük. İnkâr. Yalan.

Nihayet annemin hayatının net bir fotoğrafını görebiliyordum, sanki bu noktaya kadar buğulu bir aynaya bakıyordum ve bundan haberim yoktu. Bu kadar büyük bir kalp acısı çektiğine dair *hiçbir* fikrim yoktu. Doğrusu annem hep inanılmaz derecede mutlu bir insandı. Bir keresinde üst kat komşumuz duştaki musluğu açık bırakmıştı ve evimizi su basıp eşyalarımızın yarısı mahvolunca annem gidip eline bir paspas alıp odayı temizlemeye ve temiz bir başlangıç yapabilecek olmamızın ne kadar güzel bir şey olduğundan bahsetmeye başlamıştı.

İçinde büyüdüğüm yaşam dolu, yat-kalk-haline-şükret tutumu bir çeşit özenilerek hazırlanmış reklam kampanyası mıydı? Hamileliğin ona neleri bırakmak zorunda olduğunu öğrenmemden mi korkmuştu?

Günlüğü kapattım. Eğer okumaya devam etseydim devasa bir ağlama krizi daha geçireceğime emindim ve bu sefer Ren'in bile beni toparlayamayacağını düşünüyordum. Hem ayrıca artık okumanın bir anlamı yoktu. Annemin bir sonraki hareketi ne olursa olsun, hızla Floransa'ya dönecek olsa bile, Piazza del Duomo'ya kocaman harflerle HADLEY, HOWARD'I SEVİYOR yazsa bile, Howard'a Venedik'in bol güvercinleriyle bir avuç dolusu aşk mektubu yollasa bile hiçbir işe yaramayacaktı. Bu kadardı. Hayatının geri kalanını binlerce kilometre ötede parmağında ona neyi kaybettiğini hatırlatacak incecik altın bir yüzük ile yaşamaya devam edecekti.

Ah, evet ve benimle. Diğer bir deyişle dünyanın en masum hediyelik eşyası.

Arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım, trenin raylarda hareket ederken yaptığı ufak ileri geri manevraları hissedebiliyordum. Dünyası alt üst olmak üzere olan bir adama neredeyse yüz kilometre uzaktaydım ve benimle hiçbir şekilde iletişim kurmak istemeyen diğer bir adamla ise aramızda sadece on beş santim vardı.

Kesinlikle başka bir yerde olmak istiyordum.

Tren Floransa'ya vardığında saat dördü geçiyordu. Ren tekrar uykuya dalmıştı, cep telefonu yanındaki koltukta kocaman bir böcek gibi titreyip duruyordu. En sonunda dayanamayıp eğildim ve ekranına baktım. Mimi'den mesaj. *Olamaz.* Mimi'ye onu öptüğümü anlatacak mıydı? Eğer öyleyse dövüş hareketlerimi biraz çalışsam iyi olurdu. Onlara ihtiyacım olacaktı.

Ren gözlerini açtı. "Geldik mi?"

"Geldik. Telefonun titreyip duruyor."

"Teşekkürler."

Mesajlarını kontrol etti, saçları gözlerini kapatıyordu. Etrafımızdaki herkes eşyalarını toparlarken, ben de günlüğü aldım ve elimde sıkı sıkı tuttum. Hayatımın en uzun günlerinden biriydi ve kendimi büyük, üzgün bir kozanın içindeymişim gibi hissediyordum. Buna bir de mezarlığa geri dönüp, Howard'a neler bildiğimi anlatmak zorunda olduğumu eklemem gerektiğine inanamıyordum.

Mezarlığa geri dönüş yolculuğu sessizdi. Öldürücü bir sessizlik vardı. Yanından geçtiğimiz herkes canlı bir sohbetin ortasındaymış gibiydi, ki bu Ren ve benim aramdaki boşluğu, çekilmesi daha da zor hale getiriyordu. Tam anlamıyla bir harabeydim. Fakat ben de kızgındım. Evet, her şeyi berbat etmiştim ama bu

artık arkadaş olamayacağımız anlamına mı geliyordu? Neden aynı gün içerisinde Matteo ile tanışıp Ren'i kaybetmek zorundaydım? İnsanların çoğu hayatlarının acılarını birkaç yıla yayma lüksüne sahip olmuyor muydu?

En sonunda mezarlığa geldiğimizde bir otobüs dolusu insan otopark alanındaydı ve hepsi sanki biz de mezarlıkta görülmesi gereken şeylerden biriymişiz gibi bize bakıyordu. Howard ziyaretçi merkezinin kapısından çıkıp bize el salladı.

Onu gördüğüm anda içim ilk önce tamamen dondu sonra parçalara ayrıldı ama bir şekilde ona geri el sallamayı başardım. Gülümsedim bile. Acaba ne diyecekti?

"Eve mi?" diye sordu Ren.

"Evet."

Yolda hızlanarak ilerledi, birkaç saniye sonra evin giriş yoluna saptı ve scooterı durdurdu.

Arkasından indim ve ona kaskımı uzattım. "Bana yardım ettiğin için teşekkürler Ren. Harika değildi ama en azından artık birkaç cevabım var."

"Yardımcı olabildiğime sevindim." Sessizdi ve bir müddet birbirimize baktık. Sonra Ren başını eğdi ve tekrar scooterını çalıştırdı. "Umarım Howard ile aranızda her şey yoluna girer. Bir şey olmayacak. Sana çok değer veriyor."

Boğazım düğümlendi. "Belki yarın koşmaya gidebiliriz?"

Cevap vermedi. Onun yerine scooterı yerinde döndürdü, artık yüzü yola dönüktü. Sonra bana hafifçe başını salladı. "*Ciao*, Lina."

Sonra gitti.

Bölüm 23

"PEKÂLÂ, ŞUNU BANA BİR DAHA ANLAT. HOWARD senin baban değil, sadece öyle olduğunu mu düşünüyor?"

"Evet. Ya da en azından ben onun, benim babam olduğunu sandığını *düşünüyorum.*"

"Sen onun senin baban olduğunu sandığını *düşünüyorsun?*"

"Evet. Ya öyle ya da yalan söylüyor. Fakat biraz ilk seçeneğe, yani benim babam olduğuna inandığını düşünüyorum çünkü insanlar rasgele bir çocuğu evine almak için çok da hevesli olmazlar. Çocuğun annesini çok seviyor olsalar bile."

"Ama Howard senin baban değil mi? Baban şu Matteo denilen adam?"

"*Evet.*" Yatağıma kendimi geri attım, telefonu kulağımda tutuyordum. Bunun üzerinden yirmi dakikadır geçiyorduk. "Addie, bunu sana daha nasıl açıklayabilirim bilmiyorum."

"Bana bir saniye ver. Çok da basit bir durum anlatmadın."

"Biliyorum. Üzgünüm." Gözlerimi kolumla kapattım. "Ve sana hâlâ en kötü kısmını anlatmadım."

"Baban olacak o öküz ve itici adamla tanışmandan daha kötü bir şey mi?"

"Evet." Derin bir nefes aldım. "Ren'i öptüm."

"Ren'i mi öptün? Arkadaşın olan?"

"Evet."

"Pekâlâ... Ee, bunda bu kadar kötü olan ne?"

"Beni öpmek istemedi."

"Olamaz. Neden?"

"Kız arkadaşı var ve biz daha yeni Matteo ile tanışmıştık, bir tür sinir krizi geçiriyordum, ki bu da ona karşı gerçekte neler hissettiğimi fark etmem için en uygunsuz andı. Onun üstüne atladım sonra o..." Yüzümü buruşturdum. "...beni üzerinden itti."

"Seni üzerinden itti mi?"

"Evet ve hâlâ Roma'daydık. Sonra Floransa'ya kadar trende birlikte gitmek durumundaydık ve yol boyunca benimle neredeyse hiç konuşmadı. Özetlemek gerekirse, İtalya'da yapayalnızım, Howard'a babam olmadığı haberini vermem gerekiyor, bunun yanı sıra artık bir arkadaşım bile yok."

"Ah, Lina. Bir de ben on dakika öncesine kadar seni kıskanıyordum." İç çekti. "Peki ya şu diğer çocuktan ne haber? İç çamaşırı mankeni olan?"

"Thomas?" *Olamaz. Mesaj atmıştı.* "Bana daha önce mesaj atıp dışarı çıkmayı teklif etmişti. Okuldan mezun olmuş bir kız için büyük bir parti veriliyormuş."

"Gidecek misin?"

"Sanırım hayır. Yani, Howard'a söylediğimde neler olacak kim bilebilir? Beni evden bile atabilir."

"Seni evden falan atmayacak. Bu saçma olur."

"Biliyorum." İç geçirdim. "Fakat mutlu olacağı konusunda şüphelerim var. Demek istediğim... tüm bunlar ne kadar garip bir düşünsene. Dürüst olmak gerekirse, Howard'ın babam olmasını dilerdim."

Kullanmayı aklımın ucundan bile geçirmediğim kelimeler.

Addie bir müddet sessiz kaldı. "Ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum. Hâlâ çalışıyor ama bu akşam sinemaya gitmek istiyor. Eğer cesaretimi toplayabilirsem eve geldiği an söyleyeceğim."

Addie nefesini verdi. "Tamam, plan şu. Şimdi yukarı çıkıp annem ile babama tekrar bize taşınıp taşınamayacağını sormaya

gidiyorum. Hayır, vazgeçtim onlara bize geri taşınacağını *söyleyeceğim*. Ayrıca merak etme. Evet diyecekler."

Sonraki bir saati odamın içinde volta atarak geçirdim. Günlüğü elime alıp henüz okumadığım az sayıdaki sayfayı inceliyordum ama kapağını açmayı her denediğimde sanki yakar top oynuyormuşum gibi elimden atıyordum. Günlükteki son yazıyı okuduğum an, her şey bitmiş olacaktı. Annemden bir daha asla yeni bir şey duyamayacaktım ve kalbinin gerçekten ne kadar kötü kırıldığını öğrenecektim.

Howard'ın gelip gelmediğini görebilmek için durmadan pencerenin yanına gidiyordum ama o ve turist kafilesi bahçe boyunca sümüklü böcekler gibi hareket ediyordu. *Her* heykelde durmaları mı gerekiyordu? Hem ayrıca bir grup mezar taşını diğer bir grup mezar taşından ayıran, bu kadar ilginç kılan şey neydi? Muhtemelen İkinci Dünya Savaşı ile ilgili bilgileri edindikleri sırada Üçüncü Dünya Savaşı yaşanmış ve bitmiş olacaktı. En sonunda, tam da bir saniye daha bekleyemeyeceğimi düşünürken Howard, grubu ziyaretçi merkezinin otopark alanına geri yönlendirdi ve hepsi otobüse binerken onları bekledi.

"Hazır mısın?" diye fısıldadım kendi kendime.

Elbette hazır değildim.

Howard ziyaretçi merkezine girdi, sonra o ve Sonia birlikte çıktılar ve eve doğru yürümeye başladılar.

Hayır, olamaz. Sonia yanındayken ona söyleyemezdim. Tüm gece aklımda bununla oturmak zorunda mı kalacaktım? Evin giriş yoluna geldiklerinde, salona inmek için merdivenleri ikişer ikişer indim ve onları verandada karşıladım.

"Demek buradasın," dedi Howard. "Günün nasıl geçti?"

Korkunç. "Güzel... geçti."

Açık mavi bir gömlek giymişti, kolları dirseklerine kadar yukarı kıvrılmıştı, burnu ise güneş yanığı olmuştu. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Bilirsiniz, çünkü İtalyanım.

"Bir ara telefonunu aramayı denedim ama ulaşamadım. Eğer sinemaya gitmek istiyorsak, şimdi çıkmamız gerek."

"Hemen şimdi mi?"

"Evet. Ren geliyor mu?"

"Hayır. Ren... gelemeyecek." Bu durumun içinden nasıl çıkacaktım?

Sonia gülümsedi. "Bu gece çok eski bir film gösteriyorlar. Klasik bir Audrey Hepburn filmi. *Roma Tatili* filmini duymuş muydun?"

"Hayır, duymamıştım." *Ayrıca Roma ile ilgili konuşmayı bırakabilir misiniz lütfen?*

Normal şartlar altında muhtemelen *Roma Tatili* filmini çok beğenirdim. Siyah beyaz bir filmdi. Filmde dünya turu yapmakta olan Avrupalı bir prenses vardı fakat programını kesinlikle bozamıyordu ve yardımcıları ise katı insanlardı. Bir gece Roma'da kalırken yatak odasının penceresinden kaçıp biraz eğlenmeye gidiyordu. Bu planındaki tek sorun, öncesinde sakinleştirici içmiş olmasıydı. Bu nedenle de bir bankta uyuyakalıyor ve Amerikalı bir muhabir onu bulup kurtarıyordu. Birlikte şehri keşfediyor, birbirlerine âşık oluyorlardı ama filmin sonunda birlikte kalamıyorlardı çünkü prensesin yapması gereken başka çok işi vardı.

Biliyorum. Sinir bozucu.

Filmin sadece yarısını izleyebildim çünkü film boyunca Howard'a bakıp durdum. Sesli bir kahkahası vardı ve durmadan bana doğru eğilip Audrey ile sevgilisinin ziyaret ettiği yerlerin isimlerini söylüyordu. Bana devasa boyutlarda bir paket şekerleme bile almıştı ama hepsini yemiş olmama rağmen neredeyse hiç tat alamamıştım. Hayatımın en uzun iki saati olabilirdi.

Dönüş yolunda Sonia önde oturmam konusunda ısrar etti. "Ee, filmi nasıl buldun?"

"Güzeldi ama üzücüydü."

Howard, Sonia'ya baktı. "Bu gece Alberto ile buluşuyorsun, değil mi?"

"Öff. Evet."

"Neden öff?"

"Neden olduğunu biliyorsun. Seneler önce bir daha tanımadığım insanlarla randevulara gitmeyeceğime yemin etmiştim."

"Bu randevuyu öyle düşünme. Benim gerçekten hayran olduğum biriyle bir şeyler içmeye gidiyormuşsun gibi düşün."

"Senden başkası söylese hayır derdim." İç çekti. "Ama tekrar düşününce, olabilecek en kötü şey ne? Her zaman Floransa'da berbat bir randevu başka herhangi bir yerde iyi bir randevudan daha iyidir demişimdir."

Bir anda Sonia hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. "Sonia, sen Floransa'ya nasıl geldin?"

"Buraya yüksek lisans eğitiminden sonra bir yaz tatili için gelmiştim, birine âşık oldum. İlişki yürümedi ama bana burada kalabilme şansını verdi."

İçimden homurdandım. Belki bu da İtalya tecrübesinin bir kısmıydı. İtalya'ya gel. Âşık ol. Her şeyin gözlerinin önünde mahvolmasına şahit ol. Muhtemelen bunu seyahat ile ilgili internet sitelerinde bulabilirdiniz.

Sonia ile aynada göz göze geldik. "Bilirsin, insanlar İtalya'ya pek çok neden için gelir ama burada kaldıkları zaman, hep aynı iki şey için kalırlar."

"Nedir o?"

"Aşk ve İtalyan dondurması."

"Aynen," dedi Howard.

Penceremden dışarı baktım ve dikkatimi gözlerimden dökülmeye çalışan gözyaşlarımı tutmaya verdim. Sadece İtalyan dondurması yetmezdi. Ben aşkı da istiyordum.

Mezarlığa vardığımızda Howard, Sonia'yı evinde bırakıp bizim eve doğru hareket etti. Arabanın farları mezar taşları üzerinde ürkütücü bir şekilde geziyordu ve şekerleme ile gerginlik karışımı midemi bulandırıyordu.

Nihayet yalnızdık. Artık söyleme zamanım gelmişti. Derin bir nefes aldım. Üç saniye içinde konuşmaya başlayacaktım: Üç... iki... iki... iki...

Howard arabadaki sessizliği bozdu. "Sana burada bulunmanın benim için ne kadar çok anlam ifade ettiğini tekrar söylemek istiyorum. Bunun kolay olmadığını biliyorum ama denediğin için gerçekten minnettarım. Bu durum yalnızca yaz dönemi için olsa bile... bence sen harikasın. Gerçekten böyle düşünüyorum. Floransa'ya gelip burayı keşfediyor olmandan gurur duyuyorum. Tıpkı annen gibi macera ruhlusun." Bana bakıp gülümsedi, sanki olmasını umduğu kızıymışım gibi bakıyordu, benim ise içimde kalan son cesaret parçası sıcakta kalmış bir buz parçası gibi eriyip gitti.

Ona söyleyemezdim. Bu gece olmazdı.

Belki hiçbir zaman söyleyemeyecektim.

Eve girdiğimizde tekrardan başımın ağrıması ile ilgili bir bahane uydurup odama çıktım ve kendimi yatağımın üstüne attım. Bu günlerde kendimi durmadan yatağın üstüne atıyordum. Ama ne yapacaktım? Howard'a söyleyemezdim ama aynı zamanda ona *söylemezsem* de olmazdı.

Yaz tatilinin sonuna kadar burada kalsam, sonra eve ona söylemeden dönsem fena mı olurdu? Peki ya Babalar Günü geldiğinde ve benden bir kart beklediğinde? Ya da evlendiğim zaman kilisede mihraba giderken koluna gireceğim adam olduğunu düşüneceği zaman? O zaman ne olacak?

Telefonum çalmaya başladı. Yataktan fırladım ve iki uçar adımda odanın öbür tarafına geçip telefonu almaya gittim. *Lütfen arayan Ren olsun, lütfen, lütfen...*

Thomas.

"Alo?"

"Selam, Lina. Ben Thomas."

"Hey." Aynada kendimi gördüm. Balon balığı gibi duruyordum. Duygusal çöküntü yaşamış bir balon balığı.

"Mesajımı aldın mı?"

"Evet. Cevap vermediğim için özür dilerim. Bugün biraz... çılgın bir gündü."

"Önemli değil. Parti hakkında ne düşünüyorsun? Benimle gelmek ister misin?"

Sesi o kadar İngiliz sesiydi ki. Bir de üstüne bir *partiden* bahsediyordu. Sanki bir anlamı vardı. Elimi saçlarımda gezdirdim. "Tam olarak ne partisi?"

"Yeni mezun olmuş kızlardan birinin on sekizinci yaş günü partisi. İnanılmaz havalı bir evde yaşıyor, neredeyse Elena'nınki kadar büyük. Herkes orada olacak."

"Herkes" derken Ren ve Mimi de mi dahildi? Gözlerimi kapadım. "Davet ettiğin için teşekkürler ama gelebileceğimi sanmıyorum."

"Ah, hadi ama. Benimle birlikte kutlaman *gerek*. Dün ehliyet sınavımı geçtim ve babam seni BMW'siyle alabileceğimi söyledi. Doğum günü kızının ailesi, neredeyse bir yıl kadar süredir dinlediğim bir müzik grubunu tutmuşlar."

Telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım ve gözlerimi ovuşturdum. Bugün yaşanan her şeyden sonra bir partiye gitmek gülünç derecede normaldi. Ayrıca başka birine âşık olmuşken Thomas'la dışarı çıkmak garip gelmişti. Fakat ya "âşık olduğunuz başkası" sizinle bir ilgisi olsun istemiyorsa? En azından Thomas benimle hâlâ *konuşuyordu*.

"Bana düşünmem için biraz zaman ver."

Thomas nefes verdi. "Pekâlâ. Sen düşün. Seni saat dokuzda alırım. Resmi kıyafetlerle gidilecek, bu yüzden şık giyinmen gerekiyor. Söz veriyorum çok eğleneceksin."

"Resmi kıyafet. Anlaşıldı. Seni yarın ararım."

Telefonu kapattıktan sonra yatağın üstüne fırlattım ve pencereye doğru yürüyüp dışarı baktım. Hava açıktı ve ay kocaman bir göz gibi bana bakıyordu. Sanki tüm bu karmaşık hikâyenin yaşanmasını izlemişti de şimdi son gülen oydu.

Aptal ay. İki elimi birden pencerenin çerçevesine koydum ve kendimi üzerine attım ama pencere kıpırdamadı bile.

Peki.

Bölüm 24

BİR SONRAKİ SABAH GÜN AĞARMADAN HEMEN ÖNCE uyandım. Yatağımın üstünde tamamen giyinik bir halde uyuyakalmıştım ve şifoniyerimin üstünde bir tabak spagetti duruyordu. Domates sosu yağlı parçalar halinde kalmıştı. Sanırım Howard bana akşam yemeği getirmeyi denemişti.

Gri puslu hava, penceremden içeri giriyordu. Yatağımdan kalktım ve hızlıca bavuluma yönelip temiz koşu kıyafetleri bulmak için bavulu karıştırdım. Sonra günlüğü aldım ve evin içinde sessizce aşağıya inip arka kapıdan çıktım. Aklımda gitmek istediğim bir yer vardı.

Arka kapıya doğru yürümeye başladım. Daha kuşlar bile uyanmamıştı ve çiy her yeri büyük, sisli bir örümcek ağı gibi kaplamıştı. Annem haklıydı. Mezarlık günün farklı saatlerinde tamamen farklı görünüyordu. Gün doğmadan önce mezarlık biraz sessize alınmış gibiydi, sanki gri diğer renklerin içine karıştırılmıştı.

Arka kapıdan çıkıp koşmaya başladım, Ren ile ilk kez karşılaştığım yeri geçtim. *Ren'i. Düşünmeyi. Bırak.* Bu benim yeni mantramdı. Belki de araba tamponlarına yapıştırılan şu etiketlerden yaptırırdım.

Düşünceyi aklımdan çıkardım ve derin bir nefes aldıktan sonra hızımı ortalarda bir yerde sabitledim. Havada ayaz soğuğu vardı ve temiz kokuyordu, çamaşır deterjanlarının "dağ

esintisi" kokuları bu kokudan esinlenmiş olmalıydı. Şu anda koşuyor olmaktan dolayı inanılmaz mutluydum. En azından şimdi aşırı yükleme yaşayan tek şey aklım değildi.

Bir kilometre. Sonra iki. Bu yoldan sıkça geçen birinin çimlerde açtığı yolu takip ediyordum ama onların gittiği yer benimki ile aynı mıydı hiçbir fikrim yoktu. Ben tamamıyla yanlış yönde gidiyor da olabilirdim. Belki de artık yoktu ve sonra, BAM. Kule. Tepenin üstünden yabani bir mantar gibi çıkıyordu. Koşmayı bıraktım. Sanki büyüleyici bir şeyle, bir kova altınla veya Toskana'nın ortasında bir kurabiye evle karşılaşmıştım.

Kurabiye evleri düşünme.

Tekrar koşmaya başladım. Kalp atışlarımın kulenin siyah siluetine yaklaştıkça daha da hızlandığını hissedebiliyordum. Mükemmel silindir bir yapısı vardı ve antika görünümlüydü, yaklaşık olarak dokuz metre uzunluğundaydı. İnsanların senelerdir birbirlerine âşık oldukları bir yer gibi duruyordu.

Binanın yanına kadar gittim ve elimi duvara koydum, girişi bulana kadar elimi duvara sürterek yürüdüm. Howard'ın annemin geçebilmesi için kaldırdığı tahta kapı çoktan gitmişti, yerinde biraz alçakta duran çıplak bir kapı kemeri kalmıştı, içeri girebilmek için eğilmek zorunda kaldım. İçerisi birkaç sarkık örümcek ağı ve bir yığın yaprak dışında boştu. Bir kısmı yıkılmış spiral bir merdiven, kulenin merkezinden yukarıya yükseliyor, odanın içine loş, daire şeklinde bir ışık saçıyordu.

Derin bir nefes alıp merdivenlere doğru ilerledim. Sorularımın tüm cevaplarının yukarıda bir yerde olduğunu umuyordum.

Dikkatli yürümem gerekiyordu, basamakların yarısı yıkılmak için bir neden arıyor gibiydi. En son basamağın önceden durduğu yerde akrobatik bir atlayış gerçekleştirmek zorunda kalmıştım ama nihayet dışarıdaydım. Kulenin tepesi düz açık bir platformdu, dairesel çevresi üç karış yüksekliğinde duvarlarla çerçevelenmişti. Duvar kenarına doğru yürüdüm. Hava hâlâ bayağı karanlık ve griydi ama manzara nefes kesiciydi.

Kartpostal olacak kadar nefes kesici. Solumda sıra sıra üzüm dolu bir bağ vardı ve geriye kalan her şey zengin Toskana kasaba manzarasıydı. Arada bir gözüme tepeler okyanusu arasında mahsur kalmış bir ev çarpıyordu.

İç çektim. Burası annemin nihayet Howard'ın farkına vardığı yer olması çok normaldi. Onun espri anlayışına veya İtalyan dondurmasındaki zevkine kapılmamışsa bile, büyük ihtimalle bu manzaraya bir kez baktıktan sonra aşkla tamamen aklını yitirirdi. Burası bir bufalo sürüsünü bile romantik gösterebilecek bir yerdi.

Günlüğü yere koydum ve yavaşça yeri yoklamaya başladım, her bir noktasını arıyordum. Anneme dair bir işaret, belki üzerine H+H kazınmış bir taş ya da bir kayanın altına sıkıştırılmış kayıp günlük sayfaları bulmayı *gerçekten* istiyordum. Fakat tek bulduğum bana garip ve ilgisiz yüzlerle bakan iki örümcek oldu.

Küçük arama maceramdan vazgeçtim ve kollarımı kendime sararak platformun ortasına geri yürüdüm. Bir sorunun cevaplanmasına ihtiyacım vardı ve içimden bir ses buranın soruyu sormak için en iyi yer olduğunu söylüyordu.

"Anne, neden beni İtalya'ya yolladın?" Sesim etraftaki her şeyin huzurunu ve sessizliğini yok etti ama gözlerimi kapattım ve dinledim.

Hiçbir cevap yoktu.

Tekrar denedim. "Neden beni Howard ile olayım diye gönderdin?" Hâlâ hiçbir cevap yoktu. Sonra rüzgâr çıktı ve çimlerle ağaçlar arasında bir kırbaç sesi çıkarmaya başladı. Bir anda yanımda taşıdığım tüm o yalnızlık ve boşluk o kadar büyüdü ki beni bir bütün olarak yuttu. Avuç içlerimi gözlerimin üstüne bastırdım, acı vücudumun her yerinden sekiyordu. Ya annem, büyükannem ve psikolojik danışmanım yanılıyorsa? Ya her günün her saniyesi sahip olduğum şeylerden çok kaybettiğim şeylerden ibaret olacaksa?

Yere çöktüm, acı tüm vücudumun üzerine büyük, çentikli

dalgalar halinde dökülüyordu. Annem bana tekrar ve tekrar hayatımın ne kadar muhteşem olacağını söylemişti. Benimle ne kadar gurur duyduğunu. Burada ne kadar çok olmak istediğini, sadece büyük anlar için değil, küçük anlar için de burada olmak istediğini. Sonra bir de bana yakın olabilmek için bir yol bulacağını söylemişti. Fakat şu âna kadar sadece gitmişti. Sonra biraz daha gitmişti. Tüm bunlar sonsuz, ürkütücü ve boş bir ufuk gibi önümde uzanmıştı. İtalya'nın dört bir yanında oradan oraya günlüğün gizemini çözebilmek için gezip durmuştum ama aslında sadece onu arıyordum. Fakat onu bulamayacaktım. Asla.

"Bunu yapamam," dedim sesli bir şekilde, ellerimi yüzüme bastırarak. "Burada sensiz olamam."

Ve işte o anda bir tokat yedim. Yani, tam olarak tokat yemedim, daha çok bir tür dürtme gibiydi ama bir anda ayağa kalkıyordum çünkü bir kelime kendini zorla beynimin içine itiyordu.

Bak.

Elimle gözüme siper yaptım. Güneş tepelerin üstünden doğuyordu, bulutların alt kısımlarını ısıtıyor ve onları pembenin ve altın sarısının çılgın tonları arasında ateşe veriyordu. Etrafımdaki her şey parlak ve güzeldi ve bir anda çok netleşti.

Onu özlemeyi bırakamayacaktım. Asla. Bu hayatımın bana verdiği bir şeydi ve her ne kadar ağır olursa olsun asla bu yükü yere bırakamayacaktım. Fakat bu benim iyi olmayacağım anlamına gelmiyordu. Ya da mutlu. Henüz mutlu olabileceğimi hayal edemiyordum ama belki bir gün gelir ve içimdeki boşluk o kadar çok acımazdı, annemi düşünüp onu hatırlayabilirdim ve bu canımı yakmazdı. O gün çok uzakta gibi geliyordu ama tam şu anda Toskana'nın ortasında bir kulede duruyordum ve güneşin doğuşu o kadar güzeldi ki insanın canını yakıyordu.

Bu da bir şey demekti.

Günlüğü elime aldım. Bitirme zamanı gelmişti.

19 HAZİRAN

Her yeni başlangıç bir başka başlangıcın sonundan doğar. Bu şarkı sözü neredeyse bir yıldır masamın üstünde bir parça kâğıtta yazılı duruyordu ve sadece bugün gerçekten bana anlamlı geliyor. Tüm öğleden sonrayı sokaklarda dolanarak ve düşünerek geçirdim, birkaç şey artık daha netti.

Birincisi, İtalya'dan ayrılmam gerekiyordu. Geçtiğimiz eylül ayında, İtalyan kanunları çocuğun babayla kalması gerektiğini söylediği için berbat bir evliliğin içinde tıkılı kalmış Amerikalı bir kadınla tanışmıştım. Matteo'nun bebeğimizle ilgili herhangi bir şey yapmak isteyeceğinden şüpheliyim ama bu ihtimali göze alamam.

İkincisi, Howard'a onun hakkındaki gerçek hislerimi söyleyemem. Çoktan bir başkasını seçtiğimi düşünüyor ve böyle düşünmeye devam etmesi gerekiyor. Yoksa kendi için oluşturduğu hayatını, benimle bir ilişkiye başlama ihtimali için geride bırakacak. Bunun olmasını inanılmaz istiyorum ama onun böyle bir güzelliğin ortasında çalışma ve yaşama hayalini terk edip gitmesini kabul edecek kadar çok değil. Bu onun hak ettiği şey.

İşte bu kadar. Howard'a olan aşkımdan dolayı, onu terk etmem ve çocuğumu korumak için, kızım ve babası arasındaki mesafeyi olabildiğince açmam gerek. (Evet, bence bir kız.)

Bir âna geri dönebilseydim eğer, sadece bir tanesine, kesinlikle o kuledeki güne giderdim, önümde dünya kadar ihtimalin olduğu güne. Kalbim düşünebildiğimden daha çok acısa bile, o güneşin doğuşunu ya da bu bebeği hiçbir şeye değişmezdim. Bu yeni bir bölüm. Benim hayatım ve kollarımı açıp koşacağım. Başka herhangi bir şey zaman kaybı olur.

Son. Günlüğün geri kalanı boştu. Yavaşça ilk sayfayı açtım ve ilk cümleyi bir kez daha okudum.

Yanlış karar verdim.

Sonia yanılmıştı. Annem bu günlüğü mezarlığa benim için yollamamıştı, Howard için yollamıştı. Howard'a gerçekte neler olduğunu ve en başından beri onu sevdiğini söylemek için yollamıştı. Geriye dönüp, yaşananları değiştiremeyecek olmasına rağmen, yapılabilecek en iyi şeyi yapmıştı.

Beni göndermişti.

Bölüm 25

MEZARLIĞA UÇARAK DÖNDÜĞÜMÜ SÖYLEYEBİLİRDİM. İnanılmaz derecede gergindim ama hafiflemiş de hissediyordum. Howard'ın tepkisi ne olursa olsun, her şey yoluna girecekti ve annemin hikâyesini okumayı hak ediyordu. Hemen şu anda.

Gün ışığı kesinlikle mezarlığı değiştirmişti, soluk renkler yerini canlı renklere bırakmıştı. Arazide dikey olarak koşuyordum, sıra sıra mezar taşlarının arasından geçiyor, yan tarafımda peydah olan acıyı görmezden geliyordum. Howard'ı işe gitmeden önce yakalamam gerekiyordu.

Elinde bir fincan kahveyle verandada oturuyordu, beni gördüğünde şaşkınlıkla ayağa kalktı. "Yine seni birileri kovalamıyor, değil mi?"

Başımı salladım ve durdum, nefesimi toparlayabilmek için mücadele veriyordum.

"Oh, iyi." Yerine geri oturdu. "Hep böyle hızlı mı koşarsın? Senin uzun mesafeli koşu yaptığını sanıyordum."

Başımı tekrar salladım ve derin bir nefes aldım. "Howard sana bir şey sormam gerek."

"Ne?"

"Benim babam olmadığını biliyor musun?"

Birkaç saniyeliğine ağzımdan çıkan kelimeler aramızdaki mesafede, parıldayan bir sürü sabun köpüğü gibi havada asılı kaldı. Sonra gülümsedi.

"'Baba' kavramını tanımla."

Bacaklarım kendini bıraktı, verandaya doğru yalpaladım.

"Hey, hey. İyi misin?" Beni tutmak için elini uzattı.

"Sadece biraz oturmam gerek." Howard'ın hemen yanında verandanın merdiveninde oturdum. "Ayrıca 'baba' ile ne demek istediğimi biliyorsun. Demek istediğim bana DNA'mın yarısını veren adam gibi."

Howard ayaklarını önünde uzattı. "Pekâlâ, bu durumda, hayır. Senin baban değilim. Fakat başka bir tanım yaparsan, mesela 'senin hayatında olmak ve seni yetiştirmeye yardım etmek isteyen bir adam' gibi, o zaman evet, öyleyim."

Homurdandım. "Howard, bu iyi hoş da, lütfen açıklama yap. Çünkü geçtiğimiz yirmi dört saati tamamen kafam karışmış bir halde, seni incitmekten korkarak geçirdim ve sen bana en başından beri bildiğini mi söylüyorsun?"

"Bunun için çok üzgünüm. Bildiğine dair en ufak bir fikrim yoktu." Bana bir müddet baktı ve iç çekti. "Pekâlâ. Bir hikâyeye var mısın?"

"Evet."

Oturduğu yerde doğruldu, milyonlarca kez anlattığı bir hikâyeyi anlatmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Yirmi beş yaşındayken benim için her şeyi değiştiren bir kadınla tanıştım. Zeki, hayat dolu bir kadındı ve ne zaman onun yanında olsam, her şeyi yapabileceğimi hissediyordum."

"Annemden bahsediyorsun, değil mi?"

"Bitirmeme izin ver. İşte bu kadınla tanıştım ve ona sırılsıklam âşık oldum. Daha önce kimse için böyle hissetmemiştim, sanki ruhuma işlemişti. Onun da benim hissettiklerimi hissetmesini sağlamak için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Böylece onun arkadaşı olmaya başladım. Sadece onunla birlikte daha fazla vakit geçirebilmek için, ihtiyacım olmadığı halde İtalyanca dersleri aldım..."

"Başlangıç dersleri mi?"

"Şşş, Lina, dinle. Birlikte İtalyanca dersleri aldık, geriye ka-

lan tüm derslerinde ben de vardım. Hatta arkadaş çevresinin içine girmeyi de başarmıştım. Fakat ona nasıl hissettiğimi söylemek için ne zaman cesaretimi toplamaya çalışsam, jöleye dönüyordum."

"Jöle mi?" dedim inanamayarak.

"Evet. Hani bilirsin, jelatin..."

"Jölenin ne olduğunu biliyorum!" Anlaşılan "iyi adam" kavramı "iyi hikâye anlatıcı" ile eşdeğer değilmiş.

"Demek istediğim, ondan o kadar çok hoşlanıyordum ki resmen dilim dolanıyordu. Sonra çok geç kaldığımı öğrendim. Ben etrafta bocalarken derse onun kitaplarını taşıyıp dans etmeye gitmeyi seviyormuş gibi davranırken başka bir adam araya girmiş ve onu kendine âşık etmişti."

"Matteo Rossi."

Birden irkildi. "Onun ismini nereden biliyorsun?"

"Sonra söylerim."

Tereddüt etti. "Her neyse. Kendime eğer bu diğer adam harika bir adamsa, ona gerçekten değer veren ve onu mutlu eden biri ise, bu konunun peşini bırakacağımı söyledim. Ama Matteo'yu tanıyordum ve gerçekte nasıl biri olduğunu biliyordum. Ne yazık ki annen onun aşkıyla bir müddet kör olmuştu ve biz birlikte bir ilişkiye girmeyi denemiş olsak bile, o sonunda onu seçmişti. Sen de böyle dünyaya geldin, Matteo ile olan ilişkisinden. Fakat annen hastalandığında, araya girmesini istediği kişi bendim. Öyle de yaptım. Çünkü ona âşıktım." Beni dürttü. "Ve seni de sevmeye başladım."

Tekrar homurdandım. "Tamam, güzel hikâye ama bir kısmında yanılıyorsun, ve neden büyükannemle doğru olmadığı halde bana babam olduğunu söylediniz?"

"Bunun ne kadar yanlış bir karar olduğunu şimdi fark ettim ve üzgünüm. Başta planım bu değildi. Büyükannen ile Hadley vefat ettikten sonra iletişime geçtik. Birkaç hafta sonra da büyükannenin beni baban sandığını fark ettim. Bunun doğru olmadığını biliyordum ama ona gerçeği söylersem seni göndermekle

ilgili kararını değiştireceğinden endişelendim ve annen bana seni buraya getirmek konusunda söz verdirmişti. Ayrıca buraya gelmenin senin için de iyi olacağını düşündüm. Eğer baban olduğuma inanırsan buraya gelmen daha muhtemel olur ve bana bir şans verirsin diye düşündüm."

"Şımarık bir çocuk gibi davranmam dışında."

"Hayır. İçinde bulunduğumuz koşullara bakılırsa bayağı iyiydin."

"Yalancı."

Gülümsedi. "Sanırım başka yapabilecek bir şey düşünemedim. Büyükbaban zaten çok hastaydı ve Addie'nin ailesi ile olan durumu bilmiyordum. Gidecek hiçbir yerin olmayacak diye endişelendim. Sonra büyükannen sana baban olduğumu söyleyip söyleyemeyeceğini sorduğunda evet dedim." Başını salladı. "Sana en yakın zamanda söylemeyi düşünüyordum ama pizzacıdaki o geceden sonra önce sana yerleşmen için zaman tanıyayım dedim. Fakat sen çok da yerleşmeyi seven tiplerden değilsin sanki. Gerçekleri öğreneceğini anlamam gerekirdi."

"Benden neredeyse iki kat daha uzunsun ve sarışınsın. Hiçbir şekilde birbirimize benzemiyoruz."

"Doğru." Duraksadı. "Pekâlâ, şimdi sıra bende. Ne kadar zamandır biliyorsun?"

"Bir gün kadar oldu."

"Nasıl öğrendin?"

Günlüğü merdivenden kaldırıp elime aldım ve ona uzattım. "Buradan."

"Günlüğünden mi?"

"Hayır, bu annemin günlüğü. Burada yaşarken tuttuğu günlük."

"Bu *onun* günlüğü mü? Benzediğini fark etmiştim ama sadece bir tesadüf olduğunu sanmıştım." Günlüğü elinde çevirdi.

"Annem Matteo ile arasında geçen her şeyi günlüğe yazmış. Genellikle ona X diye hitap ettiği için başlarda senden bahsettiğini sanmıştım ama sen şu gizli pastanelerle ilgili bir şey bilmiyordun."

"Bir dakika. Gizli pastane mi? Ren'in bana sorduğu yerden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Pastanenin nerede olduğunu öğrenip bana sürpriz yapmak istemiş."

"Yani, Ren tüm hikâyeyi biliyor mu?"

"Evet. Aslına bakılırsa bana Matteo'nun yerini bulmam konusunda da yardımcı oldu." Başka tarafa baktım. "Biz, şey, onunla tanıştık."

Oturduğu yerde biraz yükseldi. "Onunla *tanıştınız mı?*"

Bakışlarımı yerden ayırmadım. "Hı-hı."

"Nerede?"

"Roma'da."

Bana sanki az önce yarı devekuşu olduğumu söylemişim gibi bakıyordu. "Ne zaman Roma'ya gittiniz?"

"Dün..."

"*Dün mü?*"

"Evet, hızlı trene bindik. Önce Ren beni aldı, sonra FGSA'ya gittik ve Francesca'yı aradık..."

"Francesca Bernardi mi? Onu nereden buldunuz?"

"Günlükten. Bana Matteo'nun soyadını söyledi ve onu internette bulduk. Roma'daki sanat galerisine gittik ve orada yaşananlar... kısaca felaketti."

Ağzı tamamen açık bir halde bana bakıyordu. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Başımı salladım. "Üzgünüm, yapmıyorum."

Eliyle çenesini ovuşturdu. "Pekâlâ. İkiniz Matteo'nun nerede olduğunu buldunuz. Sonra ne oldu? Senin kim olduğunu biliyor muydu?"

"Annemin deli ve günlüğün sahte olduğu ile ilgili yalandan bir hikâye uydurdu. İnanılmaz saçmaydı. Demek istediğim, birbirimize çok benziyoruz ama o bana devamlı olarak annemle hiç ilişki yaşamadığını söyleyip durdu. En sonunda oradan koşarak çıktık."

Howard iç çekti. "Annen olsa beni öldürürdü. Ben burada

Ren ve seni şehirde dondurma yiyor, dans etmeye gidiyor sanıyorken siz ikiniz başka bir şehirde babanı bulmaya mı çalışıyordunuz?"

"Evet ama bunu bir daha yapmayacağız," dedim aceleyle. "Bu sadece bir kez olacak bir şeydi. Tabii benden başka bir şey saklamıyorsan..."

"Hiçbir şey. Tüm bildiklerimi anlattım."

"Tamam, iyi."

"Ama günlüğü nereden buldun? Annen vefat ettikten sonra mı buldun?"

"Hayır. Sonia verdi."

"*Sonia* bildiğimiz Sonia mı? Benim Sonia?"

"Evet. Annem günlüğü geçtiğimiz aralık ayında posta ile yollamış, günlük mezarlığa geldiğinde Sonia seni üzeceğini düşünmüş ve birkaç gün saklamış. Fakat sonra sen ona benim buraya gelip kalacağımla ilgili planlardan bahsetmişsin, o da annemin günlüğü bana yolladığını düşünmüş. Fakat benim için değilmiş. Senin içinmiş."

Howard sanki uçup gitmesinden korktuğu bir kuşmuş gibi günlüğü dikkatle havaya kaldırdı.

"Okuman gerek."

"Şimdi başlasam senin için sorun olur mu?"

"Hayır, lütfen başla."

Yavaşça kapağını açtı ve ilk cümleyi gördüğü an duraksadı. "Ah."

"Evet. Ben seni yalnız bırakayım."

Bölüm 26

İKİ SAAT SONRA HOWARD ELİNDE GÜNLÜKLE ODAMA geldi. "Bitirdim."

"Çok hızlısın."

"Tekrar verandada oturmak ister misin?"

"Tabii."

Peşinden merdivenlerden aşağıya indim ve verandadaki salıncağa oturduk. Gözleri biraz kızarmış gibiydi.

"Tüm bunları okumak benim için zordu. Yani, bana bir kısmını anlatmıştı ama tüm hikâyeyi bilmiyordum. O kadar fazla yanlış anlaşılma vardı ki. Kaçırılan fırsatlar." Mezarlıkta uzaklara doğru baktı. "Her şeyi doğru anlamamış. Mesela, ben hiç Adrienne'le çıkmadım."

"Çıkmadınız mı?"

"Hayır. Matteo çıkmıştı."

Ona boş bir ifade ile baktım.

"Annen Matteo'nun takıldığı tek öğrenci değildi."

"Aaa." Bir başka yapboz parçası daha yerine oturmuştu. "Bu yüzden mi anneme boğa ve pastacının hikâyesini anlatmıştın? Anneme daha dikkatli bakmasını söylüyordun çünkü Matteo onu başka biriyle aldatıyordu."

Yüzünü ekşitti. "Evet ama anlaşılan o kadar da başarılı değilmişim. Bu hikâyeyi anlatmakla ne demeye çalıştığımı hiç anlamamış."

"Evet, bayağı örtülüydü. O hikâyeyi öylece aklından mı uydurdun?"

"Hayır, gerçek bir hikâye. Yani tamamıyla gerçek olması biraz imkânsız ama yüzyıllar boyunca şehirde dolaşmış efsanelerden biri. Bu tür şeyleri çok severim." Başını salladı. "Her neyse, annenin Matteo ile birlikte olduğunu biliyordum. Bunu saklıyordu çünkü okulla başının derde gireceğinden endişeleniyordu ama *Matteo* bunu bir sır olarak saklamıştı çünkü adinin tekiydi. En az birkaç öğrenci ile ilişki yaşadığını biliyordum ve gördüğüm kadarıyla adamın bela olduğunu biliyordum. Kendimce şüphelerim vardı ve sonra bir gün Adrienne ile Matteo'yu karanlık odada bastım. O gece annen bizi Adrienne ile gece kulübünün dışında konuşurken gördüğünde Adrienne ile bu konuda yüzleşiyordum. Olanları annene anlatmasını istemiştim."

"Neden anneme doğruca sen söylemedin?"

Başını salladı. "Hadley dışında herkes, annene âşık olduğumu biliyordu ve söyleyen kişi ben olsaydım, herkesin işleri karıştırmaya çalıştığımı düşüneceğini biliyordum. Aynı zamanda Matteo'nun yaşananları inkâr edeceğinden adım gibi emindim. Ben de annenin güvenini kaybetmiş olacaktım. Sonrasında onlar ayrıldıkları zaman ona söylemek için herhangi bir neden göremedim. Ayrıca, biraz korkak biriydim. Ayrılık biraz benim suçumdu."

"Neden?"

"Annen içine kapanık bir insan haline dönüşüyordu ve kendisiyle, ebeveynleriyle ilgili çok kritik şeyler söylemeye başlamıştı. Sonra bir hafta Matteo bir konferans için şehir dışına çıktığında onu aradım ve ona eğer Hadley'den uzak durmazsa okula aralarında geçenleri anlatacağımı söyledim."

"Bu yüzden mi annemden ayrıldı?"

"Evet. Sonra kendimi tutamayıp okula yine de söyledim. Onu işten attılar. Hadley'nin kalbi o kadar kırılmıştı ki, içindeki tüm renkler çekilmiş gibiydi. Haftalar boyunca doğru şeyi mi yaptım diye düşündüm." Salıncağı sallamaya başladı. "Ama

sonra iyileşmeye başladı. Onu burada, yazı benimle geçirmesi için ikna ettim ve bir süre birlikteydik. Fakat sonra onu tekrar kaybettim."

"Benim yüzümden."

Mezarlığı göstererek başını salladı. "Bana söylemesi gerekirdi. Burayı anında terk ederdim."

"İşte tam da bu yüzden sana söylememiş."

"Biliyorum." İç çekti. "Keşke bana karar verme şansı verseydi. Hadley ile bir gün, İtalya'daki bir ömre bedeldi."

"Bir de bana sor." Bir müddet onu inceledim. Onu sevmişti. Onu *gerçekten de* sevmişti ve onu benden de uzun zamandır özlüyordu. İçimden kollarımı ona dolayıp sarılmak geliyordu.

Başka yöne bakıp gözyaşlarımı geri itmeye çalıştım. Umarım günlerden bir gün gözlerim kuruyacaktı. Yoksa bir peçete firmasının falan medya sözcüsü olmak için teklif alabilirdim.

"Hiç ona tekrar ulaşmayı denedin mi?"

"Hayır. Aklımda hep onun Matteo'yu seçtiği vardı. Eğer sebebini bilseydim, tamamen farklı bir durum olurdu. Birlikte olmadığını öğrendiğimde yıllar geçmişti ve yakın zamana kadar senin varlığından haberdar değildim. Onun için devamlı olarak endişelendim ama ona ulaşmayı her düşündüğümde sanki bir şey beni durdurdu. Belki de gururumdu."

"Ya da tekrardan canının yanmasını istemiyordun. Yani kalbini paramparça etmiş."

Kıkırdadı. "Evet, biraz öyle. Tabii ki hayatıma devam edebildim. Fakat senin burada olman... şöyle diyelim, her şeyi tekrardan yaşıyormuşum gibi hissettiriyor."

Bir dakikalığına sessizce oturduk. Güneş tamamen yükselmiş ve ısınmıştı. Saçım neredeyse yanacaktı.

Başını salladı. "Bu konuşmanın kesinlikle bu şekilde geçmesini beklemiyordum ama böyle olmasına da sevindim. Artık Matteo ile ilgili endişelenmemize de gerek yok. Annen seni ondan uzak tutmaya çok dikkat ediyordu özellikle başarabildiği zaman. Seni hep İtalya'ya getirmek istedi ama şu zamana ka-

dar hep çok korkmuştu. Sanırım sen on sekiz yaşına yaklaştıkça Matteo'dan daha az korkmaya başladı."

"Büyük ihtimalle onu benim arayıp bulacağımı hiç düşünmemiştir."

"Asla. Sanırım seni hafife aldı." Kahkaha attı. "Sanırım ben de öyle yaptım. Roma'ya gittiğine inanamıyorum."

"Aptalca bir şeydi."

"Evet, bunu tartışmaya bile gerek yok. Ama aynı zamanda bayağı cesurca bir hareketti."

"Ren benimle geldi. Çok yardımcı oldu." Suratım düştü. *Ren.*

"Ne oldu?"

"Ren... artık benime konuşmuyor. Onu kırdım."

Howard'ın alnı kırıştı. "Aranızda bir tartışma mı geçti?"

"Öyle de denebilir."

"Her ne olduysa, eminim ki ikiniz bunu çözebilirsiniz. Sana gerçekten değer veriyor. Bunu görebiliyorum."

"Belki." Orada bir müddet oturup bir ileri bir geri sallandık, sonra aniden aklıma bir fikir geldi. "Howard, bana şu yaban domuzu doğuran kadınla ilgili garip hikâyeyi anlatırken bir şey mi demeye çalışıyordun?"

Güldü. "*Porcellino.* Sanırım bu tür hikâyeler anlatmayı bırakmam gerek. Anlaşılan pek işe yaramıyor."

"Hayır."

"Pekâlâ, evet. Sana bir şey söylemeye çalışıyordum. Heykeli görmeye gittiğimizde, heykelin mükemmel bir sembol olduğunu fark ettim. Koşullarımız garip olmasına ve biraz uyumsuz olmamıza rağmen, gerçekten senin hayatının bir parçası olmak istiyorum. Sıradan bir aile olmayabiliriz ama eğer sen beni kabul edersen, herkes gibi bir aile olabiliriz."

Başımı kaldırıp ona baktım ve içimde binlerce his ben iyice gerilmiş bir balon gibi şişene kadar yükseldi. Annem kesinlikle haklıydı. Kimse onun yerini almaya yaklaşamazdı bile, eğer birini seçecek olsaydım, o kişi kesinlikle Howard olurdu. Annem sadece benden birkaç adım öndeydi.

"Ne dersin Carolina?"

Tereddüt ettim. Acele etmek istemiyordum ama bugün her şeyin yolunda olduğunu hissediyordum. Ve bu yeterli olmak zorundaydı.

"Tamam." Başımla onayladım. "Eğer sen varsan, ben de varım."

Bana yana eğik gülümsemelerinden birini gösterdi ve salıncakta geri yaslandı. "İyi. Pekâlâ, şimdi her şey açıklığa kavuştuğuna göre, bu Ren konusu nedir?"

Bölüm 27

HOWARD VAZGEÇMEMEM KONUSUNDA ISRAR ETTİ. Eğer olayın çözülmesini istiyorduysam, Ren ile aramızda kocaman bir yanlış anlaşılma olmadığından tamamıyla emin olmam gerekiyordu.

Aynen böyle söyledi. Kocaman bir yanlış anlaşılma.

İçimde kalan son birkaç parça onuru bir kutunun içine tıktıktan sonra Ren'in cep telefonunu aradım. İki kez. Her iki aramamda doğruca sesli mesaja düştü. Zihnimden, onun telefonun REDDET tuşuna basarkenki görüntüsünü çıkarmak için çok çabaladım.

En sonunda Howard, Ferraraların ev telefonu numarasını bulmamda yardımcı oldu ve evlerini aradım.

"*Ciao,* Lina!" dedi Odette sevinçle. Belli ki yaşanan olaylardan haberi yoktu.

"Merhaba Odette. Ren evde mi?"

"Evet, bir dakika." Telefonu masanın üstüne koydu ve birkaç boğuk ses geldi. Nihayet telefonu tekrar eline aldı.

"Lina?"

"Evet?"

"Ren şu anda konuşamaz."

Suratımı ekşittim. "Ona benim için bir soru sorabilir misiniz?"

"Nedir?"

"Oraya gelsem sorun olur mu? Onunla konuşmam gerek."

Telefonun karşı tarafında bir duraksama oldu. "Ren? Neden elini sallı..." Sonra elini telefonun ahizesine koymuş olmalıydı çünkü hiçbir şey anlayamadım.

İnanılmaz derecede utanç verici bir durumdu. İçimde kalmış birkaç parça onur yanıp kül olmaya başladı.

Tekrar konuşmaya başladığında sesi kafası karışmış gibi geliyordu. "Üzgünüm Lina. Çok meşgul olduğunu söyledi. Valentina'nın partisine gitmek için hazırlanıyor."

Bir anda heyecanlandım. "Kesin gidiyor mu? Şu geçen sene mezun olan kızın partisi, değil mi?"

"Evet. Sanırım on sekizinci yaş gününü kutlayacak."

En azından onunla yüz yüze görüşebilecektim. Derin bir nefes aldım. Hiç yoktan iyiydi. "Teşekkürler Odette."

"Hiç sorun değil."

Telefonu kapatıp Thomas'a hızlıca bir mesaj attım. Sonra ziyaretçi merkezine kadar koşarak gittim. Bir iyiliğe ihtiyacım vardı.

Ziyaretçi merkezinin kapılarından içeri daldığımda Howard ve Sonia telaşla başlarını kaldırdılar. Birlikte bir yığın kâğıda bakıyorlardı. Howard küçük, yaşlı amca okuma gözlükleri takıyordu ve uzağı göremeyen bir oduncuya benziyordu. Kıkırdadım.

Elini göğsüne koydu. "Lina! Bir gün bana kalp krizi geçirteceksin."

"Gözlüklerin çok..."

"Ne var yani?" Sırtını tamamen dikleştirdi ve ben yeniden kahkahalara boğuldum.

"Sadece... beni görmezden gel. Dinle, gerçekten yardıma ihtiyacım var. Bu gece bir partiye gidiyorum ve gerçekten harika görünmem lazım. Sanırım bu Ren'i geri kazanma konusundaki en iyi şansım. O Elbiseye ihtiyacım var."

Gözlüklerini çıkardı. "Şu herhangi birini sana âşık etmesi garanti olan elbiseye mi?"

"Evet! Aynen. Aynı annemin elbisesi gibi. Umuyorum ki onu giydiğimde işe yarar."

"O Elbise mi?" diye sordu Sonia, bir bana bir Howard'a bakıyordu. "Üzgünüm ama sizi anlayamıyorum."

Howard, Sonia'ya döndü. "Sonia, mezarlığı erken kapatmamız gerekecek. Yeni bir elbise bulmak kolay ama *O Elbiseyi* bulmak? Bu biraz zamanımızı alacak." Bana göz kırptı. "Bu arada, anneni O Elbisenin içinde gördüğüm günü hatırlar gibi oldum. Sanırım yürürken duvara çarpmıştım."

Sonia başını salladı. "Hâlâ neden bahsettiğimiz konusunda kafam karışık ama mezarlığı kapatamayacağımızı biliyorsun. Bu kurallara tamamen aykırı."

"Tamam, kapatmayız, Floransa'da acil bir alışveriş macerası için birkaç saatliğine burayı terk ederiz."

Bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladım. "Teşekkürler! Bu gerçekten harika olur!"

Sonia hâlâ ikna olmamış gibi duruyordu. "Howard, ben biri gelirse diye burada kalayım."

Howard başını salladı. "Hayır, sana ihtiyacımız olacak. Konu alışverişe geldiğinde ne kadar işe yaramadığımı sen de biliyorsun. Dolabım kıyafetlerin ebedi huzura kavuştuğu yer. Bir kadının bakış açısına ihtiyacımız var."

Omuzlarını silkti. "Evet, aslında zevkin bayağı kötü. O korkunç fitilli kadife pantolondan kurtulmak için neler yaptığımı hatırlıyor musun? Resmen pantolonun *saçları* çıkmıştı."

Ellerimi göğsümün önünde kavuşturdum. "Lütfen Sonia. Elbise mağazalarının nerede olduğunu bile bilmiyorum ve her türlü yardıma ihtiyacım var. Bu gece inanılmaz görünmeliyim. Bana yardım edecek misin?"

Bir Howard'a bir bana baktı ve başını salladı. "Sanırım ikiniz de aklınızı yitirdiniz. Ama pekâlâ. Beni evimden alın."

"Evet!" Howard ile el çakıştık. Howard ziyaretçi merkezini kapatırken ben dışarıda bekledim. Birlikte eve giden yolda hafifçe koşarak ilerledik.

Floransa'ya giden yolda Howard, Sonia'ya aramızdaki akrabalık ilişkisini baba-kız ama aslında değil olarak açıkladı.

Şok olmuş gibiydi. "Bana aslında ikinizin baba-kız olmadığını mı söylüyorsun?"

"Teknik olarak değiliz," dedim

"Ve sen bunu en başından beri biliyor muydun?"

"Evet."

Başını salladı ve cüzdanıyla kendini serinletmeye başladı. "Sadece İtalya'da olur böyle şeyler."

Howard ona baktı. "Sonia, lütfen gelecekte bana gelen postaları yönlendirme. Her ne kadar bu sefer işler yolunda gitmiş olsa da."

"Söz veriyorum. Bir daha asla böyle bir şey yapmam." Bana bakabilmek için arkasını döndü. "Ren seni saat kaçta alacak?"

"Dokuzda ama Ren ile birlikte gitmiyorum. Thomas ile gidiyorum."

"Aa. Fakat ben sizi şey sanmıştım..." Sustu.

"Bizi ne sanmıştın?"

Howard, Sonia'ya baktı, sonra dikiz aynasından göz göze geldik. "Bilirsin hani insanların hislerinin suratından okunduğunu söyleriz ya? Şey, İtalyancada bunun için '*avere il cuore in mano*' denir. Kalbini elinde taşıyorsun derler. Ren'in sana her bakışında aklıma o söz geliyor. Sana deli oluyor."

"Hayır, olmuyor."

Sonia araya girdi. "Elbette oluyor. Ayrıca onu suçlayamazsın. Kendine bir bak. Zavallı çocuğun hiç şansı yok."

"Kız arkadaşı var."

"Öyle mi?" diye sordu Howard.

Başımla onayladım.

"Peki, sen onun hakkında neler hissediyorsun?"

İkisi de bana baktı. Yaklaşık üç saniye boyunca sessiz kalmayı başardım ama sonra bir volkan gibi patladım diyebilirim.

"Pekâlâ. Ona âşığım. Ren'e deli gibi âşığım. Addie dışında yanında kendimi tamamen normal hissettiğim tek insan. İnanılmaz

komik, tuhaf ve ön iki dişinin arasında bir boşluk var ve ben ona âşığım. Ama bunların hiçbirinin bir önemi yok çünkü onun kız arkadaşı var. Dün akıl sağlığımı bir anlığına kaybetmiş olmam gerek ki onu öptüm ve bu onu çok şaşırttı. Ayrıca, kız arkadaşı bir moda dergisinden fırlamış gibi ama Ren ne zaman *beni* görse ben ya ağlıyorum ya da terliyorum. İşte bu yüzden hazırlanıp benimle en azından konuşabilmesi için dikkatini çekmek umuduyla bir partiye gidiyorum. Böylece ona gerçekten nasıl hissettiğimi söyleyebilirim ve en azından arkadaşlığımızı kurtarmaya çalışabilirim. İşte bu kadar. Ren hakkında *böyle* hissediyorum."

Howard ve Sonia şaşkınlığa uğramışlardı.

Koltuğuma yığıldım. "Bu yüzden de mükemmel elbiseye ihtiyacım var."

Bir an sessizlik oldu sonra Sonia, Howard'a döndü.

"Elbise için bir para limiti var mı?"

"Hayır."

"O zaman sola dön. Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum."

Howard bizi doğruca şehir merkezine yakın bir elbise mağazasına götürdü. Arabayı park ettikten sonra üçümüz de inip birlikte otoparktan üç sokak aşağıya koştuk. Mağazaya koşarak girdiğimizde, kasanın arkasındaki kadın korkuyla ayağa kalktı.

"Cos'e successo?"

"Stiamo cercando il vestito più bello nel mondo." Bana döndü. "O Elbiseye ihtiyacı var."

Kadın bir müddet bizi inceledikten sonra ellerini çırptı. "Adalina! Sara! *Venite qui."*

Arka odadan iki kadın koşarak çıktı ve Howard ile aynı konuşmaları tekrar yaşadıktan sonra mezuralarını çıkarıp belimi, kalçamı ve göğsümü ölçmeye başladılar. Bayağı utanç verici bir durumdu.

En sonunda mağazanın her köşesinden ellerine elbiseler almaya başladılar ve beni bir soyunma odasına yönlendirip elbi-

selerle beraber içeri tıktılar. Koşu kıyafetlerimin içinden sürünerek çıktım ve ilk elbiseyi giydim. Pamuk şekeri pembesiydi ve bana dönme dolapta kustuğum zamanı hatırlatıyordu. İkinci elbise sarı ve tüylüydü ve Susam Sokağı'ndaki Minik Kuş'un cesedini üzerime geçirmişim gibi duruyordu. Üçüncüsü berbat değildi ama askıları o kadar büyüktü ki omuzlarımın üstünde havada duruyordu ve parti bu gece olduğu için terziye götürecek zamanım yoktu. Kendime aynada sert bir ifade ile baktım. *Panik yapma.* Fakat saçım yine de panikledi. Ya da bu her zamanki haliydi.

"Nasıl gidiyor?" Sonia dışarıdan bana seslendi.

"Şu âna kadar hiç iyi değil."

"Bunu dene." Kapının üstünden bir başka elbise uzattı, hızlıca giydim. Beyaz ve kabarıktı. Marshmallow'a benzemiştim. Hem de düğün günündeki bir marshmallow'a.

"Ah, hayır," dedim sızlanarak. "Bunların hiçbiri doğru elbise değil. Ya bulamazsam?"

"Seni buraya bir sebepten dolayı getirdim. Bekle, ben mağaza sahibinin en büyük kızı burada mı diye bir bakayım. O tam bir elbise dâhisi. Hemen dönerim."

Aynaya doğru döndüm ve kendime bir kez daha baktım. Sadece affedilemez durmakla kalmıyor, aynı zamanda gülünç de görünüyordum. Böyle ateşte kızartabilecek türden yiyeceğe benzerken Ren'i geri kazanmamın hiçbir imkânı yoktu.

"Lina?" Sonia kapıyı tıklattı, kapıyı açtı ve bir kadınla içeri girdi.

Kadın otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve saçını topuz yapıp kalemle tutturmuştu. İşini bilen birine benziyordu. Bana etrafımda dönmem için işaret yaptı.

"No. *Tutto sbagliato.*"

"*D'accordo,*" dedi Sonia. "Bu giydiğinin çok yanlış bir elbise olduğunu söylüyor."

"Ona benim için doğru elbiseyi bulmasını söyleyebilir misin?"

"Merak etme. Onun en iyi yaptığı iş budur. Bırak işini yapsın."

Kadın öne doğru bir adım atıp çenemi ellerinin arasına aldı. Suratımı sağa sola çevirdi, vücut hatlarımı inceledi ve geriye çekilip bana bir kez daha dönmemi işaret etti. En sonunda başını salladı ve elini havaya kaldırdı. "*Ho il vestido perfetto.* Bekle."

Geri geldiğinde pembemsi ten rengi bir elbise tutuyordu. Elbise başından sonuna kadar dantellerle süslenmişti ve uçuşan kısa bir eteği vardı. Elbiseyi elinden alıp önümde tuttum.

"Bu mu?" diye sordum.

"Evet. İşte bu," dedi ciddi bir şekilde. Odadan çıkıp arkasından kapıyı kapattı.

Marshmallow elbisesini üzerimden çıkardım ve yeni getirileni giydim. Kumaşı yumuşacık ve ipeksiydi, göğsümden ve belimden kolayca aşağıya kayıp tam olarak doğru noktaya indi.

Aradığım elbisenin bu olduğunu anlamam için aynaya bakmama bile gerek yoktu.

Thomas babasının arabasıyla evin önüne geldiği zaman bir şekilde kendimi tamamen değiştirebilmiştim. Sonia saçlarımın Medusa'ya benzememesi için bana yardım etmişti ve bana bir çift topuklu ayakkabı ile pırlanta küpe ödünç vermişti. Makyaj yapmıştım, parfüm sıkmıştım ve Ren ile yapacağım konuşmayı defalarca ama defalarca tekrarlamıştım. *Ren, sana söylemem gereken bir şey var.* Aynaya baktığımda az kalsın kendimi tanıyamayacaktım. Ne kadar İtalyan gözüktüğüme inanamıyordum.

"Thomas geldi," diye bağırdı Howard aşağıdan.

"Geliyorum!" Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ve aşağıya doğru yavaş yavaş inmeye başladım. Sonia'nın topuklu ayakkabıları gerçekten güzeldi ama *feci* yüksekti. Mucizevi bir şekilde herhangi istenmeyen jimnastik hareketi yapmama gerek kalmadan merdivenlerden inmeyi başarmıştım. Başımı kaldırdığımda Howard bana buğulu bir şekilde bakıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun. Ren'in kız arkadaşı neye benziyor umurumda bile değil. Senin karşında hiçbir şansı yok."

"Bu gerçekten güzel olurdu ama benimle tekrar konuşsa bile mutlu olurum."

"Ben ilkinin olacağı konusunda iddiaya girerim."

Biri kapıyı çaldı ve Howard açmak için odanın diğer tarafına geçti. "Merhaba, sen Thomas mısın?"

"Evet, tanıştığımıza memnun oldum."

Kapıya doğru ilerledim.

"Vay canına Lina. Sen..." Thomas'ın çenesi neredeyse yere düşmüştü. Fakat sonra Howard'ın ona av mevsimindeki bir avcı gibi baktığını görüp boğazını temizledi.

"Pardon. Güzel elbise. Gerçekten güzel görünüyorsun."

"Sen de öyle." Gri üste oturan bir takım elbise giymişti. Saçı dağınık bir şekilde yapılmıştı. Neredeyse Addie'nin çılgına döndüğünü duyabiliyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım." Yürüyüp Howard'a sarıldım. "Saat kaça kadar durabilirim?"

"İstediğin kadar. Yani demek istediğim, mantık çerçevesi içinde istediğin saate kadar." Bana göz kırptı. "Her şey yolunda gidecek."

"Teşekkürler."

Thomas'ı arabasına kadar takip ettim. Bana arabanın kapısını açtı. "Gerçekten de muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Baban 'her şey yolunda gidecek' derken ne demek istedi?"

"Şey, emin değilim." Belki milyonuncu kez cep telefonuma baktım. Tüm öğleden sonra Ren'in arayacağını ummuştum. Fakat *aramamaya* devam etmişti.

Thomas ön koltuğa oturup anahtarları kontağa taktı. "Güzel araba, değil mi?"

"Gerçekten güzel."

"Babamın bir de Lamborghini'si var. Ehliyetimde bir yıl için-

de hiçbir kaza kaydı olmazsa, bazen onu kullanabileceğimi söyledi."

"Bu gece olmaması kötü."

"Aynen, değil mi?" Evin otoparkından dikkatle geri geri sürdü ve yola koyulduk. "İtalya'da araba kullanabilmek için on sekiz yaşında olman gerektiğini biliyor muydun? Sanırım bizim okulda ehliyeti olan tek kişi benim."

"Ren de seneye ehliyet alacak."

"Fakat henüz üçüncü sınıfa gidiyor."

"Martta on sekiz olacak."

"Ah." Yola çıktı ve hızlandı, müziğin sesini o kadar açtı ki birbirimizi duyamıyorduk.

Eminim ki İtalyan kasaba yollarında lüks, üstü açılabilir bir arabada, genç bir 007 ajanıyla gezmek büyüleyici bir tecrübe olmalıydı ama benim üzerimde neredeyse hiç etkisi olmamıştı. Zihnimde Ren'e söyleyeceklerimi tekrar etmekle fazlasıyla meşguldüm... ve genç 007'nin ellerini üzerimden çekmekle.

"Valentina'nın babası babamla birlikte çalışıyor, tek farkı onun çok daha yüksek bir mevkide olması. Onların evinde birçok partiye gitmiştim ve hepsi çılgındı. Bir sene büyük bir Japon yemeği partisi verdiler ve servis masalarında yatan kadınlar vardı. Suşiyi onların üzerinden yemek zorundaydın."

"Öğğ. Gerçekten mi?"

"Evet, harikaydı." Elini çıplak diz kapağımın üstüne koydu, tekrar. Elini bacağımın üstünden çeksin diye bacaklarımın pozisyonunu değiştiriyormuş gibi bir hareket yaptım. Tekrar. Ona bakıp iç çektim. Başka kızlar şu anda benim yerimde olmak için Floransa'daki tüm dondurmaları feda ederdi. Fakat onlar ben değildi ve Ren'i tanımıyorlardı.

Nihayet partinin olacağı yere geldiğimizde şoke olmuştum. Sadece ev Drakula'nın şatosuna benzediği için değil, ev tabii ki de ona benziyordu ama ben ne kadar çok insan olduğuna şaşırmıştım. Arabalar ve taksiler garaj yoluna girmek için sıraya girmişler, kendinden geçmiş ziyaretçiler ise ön kapıya zikzak çize-

rek ilerliyorlardı. Valenin yanına varabilmemiz on dakika sürdü ve üç kez bacaklarımın yerini değiştirmek zorunda kaldım.

Sıra bize geldiğinde Thomas anahtarlarını valeye attı ve abartılı bir şekilde arabadan inmeme yardım etti. Kırmızı bir halı giriş kapısına giden yolda büyük taştan merdivenlere serilmişti ve tonlarca insan içeriye girmeye çalışıyordu. Çok aşırı giyindiğimi düşünerek biraz endişe etmiştim ama herkes kırmızı halı prömiyerine gidiyormuş gibi görünüyordu. Bu kesinlikle O Elbiselik bir etkinlikti.

"Burası düşündüğümden de büyük bir yermiş," dedim merdivenlerde dengemi kaybetmeden Thomas'ın koluna girerek.

"Sana söylemiştim. Harika olacak."

"Tüm arkadaşların böyle evlerde mi yaşıyor?"

"Sadece parti düzenleyenler."

Evin giriş kapısında uzun, kıvrımlı bir merdiven ve saçma bir şekilde büyük renkli camlardan bir avize vardı. Elinde deste halinde kâğıtlar olan bir adam bizi durdurdu.

"İsminiz lütfen." Aksanı iki kolundaki kaslar kadar sertti.

"Thomas Heath." Thomas bana döndü ve sırıttı. "Ve partnerim."

Adam elindeki kâğıtları karıştırdı ve Thomas'ın ismini işaretledi. *"Benvenuti."*

"Elinizdeki listeye şöyle bir bakabilir miyim acaba?" diye sordum. "Arkadaşım geldi mi diye merak ediyorum."

"Hayır." Listeyi eliyle kapattı. *"Privato."*

Pentagon genel merkezindeki bir partiye gelmiş falan değildik. "Sadece bir saniyeliğine bakmak..."

"Hadi." Thomas elimi tuttu ve beni listenin yanından koparıp evin derinliklerine sürükledi. Herkes kendini büyük, fazlasıyla abartılı, yüksek tavanlı ve beş avizesi daha olan odaya atmak için balık istifi gibi dizilmişti. Şık elbiseleri ve ceketlerinin içinde terleyen adamları neredeyse düşürerek ilerleyebilmek için önümüzdeki insanları itmemiz gerekti. Odadaki tüm mobilyalar kenarlara itilmişti ve köşeye bir sahne kurulmuştu. Şu anda sahne-

de sadece birkaç enstrüman vardı ama hoparlörlerden o kadar yüksek sesle bir müzik çalıyordu ki küçük kuşları öldürebilirdi. İçerisi *inanılmaz* kalabalıktı. Ren'i nasıl bulacaktım?

"Lina! Thomas!" Elena kalabalığın içinden belirdi ve kolumu tuttu. Kısa gri bir elbise giyiyordu, saçları yüksek bir at kuyruğuna toplanmıştı. "Vay canına, Lina *bella* gözüküyorsun. Bu kesinlikle senin rengin."

"Teşekkürler Elena. Ren'i gördün mü?"

"Ren? Hayır. Geliyor mu onu bile bilmiyorum. Mimi muhtemelen onu öldürür."

"Neden?"

Thomas kahkaha attı. "Millet, şuna bakın. Selma burada." Sahneye çıkmış, kablolarla uğraşan orta yaşlı uzun bir kadını işaret etti. Bir taç takmıştı ve koyu pembe, on saniye sonra göğüslerini taşımaktan vazgeçecek gibi duran mini bir elbise giyiyordu.

"Öğğ," dedi Elena, başını sallayarak. "Bu Valentina'nın annesi. Doksanlı yıllarda süper modeldi, evin çeşitli yerlerinde kendi seksi fotoğraflarını sergiliyor. Sanırım annemin göğüs dekoltesini her gün görmektense ölmeyi tercih ederim."

"Annenin *biyonik* dekoltesini," dedi Thomas. "Sahnenin yanında güzel bir yer tutsak iyi olur. Valentina konserin saat on gibi başlayacağını söyledi."

Elena başını salladı. "Ben Marco'yu bekliyorum."

"Marco, öyle mi?"

Elena ona kaşlarını çattı. "*Dai.* Sadece bekleyeceğimi söyledim. Herhangi bir anlama gelmiyor."

"Hı-hı."

"Elena, eğer Ren'i görürsen, onunla gerçekten konuşmam gerektiğini söyleyebilir misin?" diye sordum.

"Elbette, hiç sorun değil." Thomas'a baktı ve bana doğru eğildi. "Vay canına. Thomas *harika* gözüküyor." Bunu İtalyanca bir şekilde ifade etti. "Harika seçim. O *troppo* seksi. Onunla tanışan her kızın onunla şansını denediğine neredeyse eminim. Sanırım

sen onların içinden şanslı olansın. Ren'in Mimi'den senin için ayrılması kötü olmuş ama neden Thomas ile birlikte olduğunu anlıyorum."

Zihnimin içinde sekiz yüz tane ünlem işareti belirdi. "Ren, Mimi'den mi ayrıldı? Ne zaman? Bugün mü?"

Somurttu. "Bilmiyorum. Belki dün? Gerçi Mimi bittiğine sevindiğini söyledi. Alınma ama Ren gerçekten tuhaf olabiliyor. Hep aklına geleni söyler."

"Evet ama onu harika yapan şey de bu."

Gözlerini Thomas'a kaydırdı. "Evet, sanırım. Sonra görüşürüz. Ben ön kapıya çıkacağım."

"Görüşürüz. Ren'i görürsen nerede olduğumu söyle lütfen, tamam mı?"

"Sen iyi misin?" dedi Thomas, Elena gittiğinde.

"Evet, elbette." Belki iyiden de öteydim. Ren, Mimi'den *benim* için mi ayrılmıştı? O zaman Roma'da yaşananlar da neyin nesiydi? Ren'i Bulma Operasyonumun önceliği tavana değmişti.

"Hadi birer içecek alıp sahnenin yanına gidelim," dedi Thomas.

"Tamam."

Sonraki birkaç saat inanılmaz derecede yavaş geçti. Şarkı söyleyen grup İspanyolca çalıyordu ve her birkaç şarkı sonunda baterist ânın büyüsüne kapılıp elindeki bagetleri kalabalığın içine atıyordu. Ardından bir sonraki şarkıyı çalmaya devam edebilmek için o kalabalığın içinde bagetleri arıyorlardı.

Thomas devamlı daha fazla içecek almak için kaybolup duruyordu ve Ren ise *gelmemeye* devam ediyordu. Nerede kalmıştı? Ya bu partiye *gelmezse?* Tüm bu O Elbise olayı aslında bir lanetse? Eğer öyle ise, kesinlikle koşu kıyafetlerimin içinde gelirdim.

En sonunda müsaade istedim. "Thomas, ben lavaboya gidiyorum. Birazdan dönerim."

Bana çok da odaklanmadan baş parmakları ile tamam işareti yaptı. Kalabalığın içinden insanları itelerken partiyi şöyle bir

taradım. Anlayabildiğim kadarıyla Ren ana odada değildi. Ön merdivenlerde de değildi. Neredeydi? Sonra gerçekten de lavaboyu kullanmaya karar verdim ama boynumu arkaya çevirerek Ren'i aramaya devam ettim.

Sıra bana geldiğinde kapıyı arkamdan kilitledim, aynaya baktım ve iç çektim. Elbisem hâlâ harika görünüyordu ama ben terlemiştim ve saçımın bir ayaklanma çıkarmaya hazırlandığını hissedebiliyordum. Saçımı at kuyruğu yaptım ve tekrar telefonumu kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Neredeydi bu çocuk?

Thomas kapının dışında beni bekliyordu. "İşte buradasın. Acele etmemiz gerek. Herkesin dışarı çıkması gerekiyor. Büyük bir sürpriz var."

Ayakkabılarımla yürümekten umudu kestim, çıkarıp elime aldım ve kalabalığın içinde siyah kapılara doğru yürürken taşıdım. Nihayet dışarı çıktığımızda nefesimi tuttum. Bahçe neredeyse bir futbol sahası boyutlarındaydı ve yere düzinelerce beyaz battaniye serilmiş, kenarları küçük dekoratif mumlarla aydınlatılmıştı. Mide bulandırıcı derecede romantikti. Dışarıdaki insanların yarısı çok heyecanlanmıştı ve birbirlerine ölümsüz aşklarını itiraf ediyordu.

"Thomas, ben lavabodayken Ren'i görmedin değil mi?"

"Hayır, hayır, hayır." Merdivenlerin altında durdu, iki elini birden omuzlarıma koydu. "Bir anlaşma yapalım. Artık Ren'den bahsetmek yok. Ben sadece senden bahsetmek istiyorum." Sırıttı. "Ve benden. Hadi şimdi gidelim."

Beni öne çekti, çimlerin üzerinde ilerlerken dengemi kaybedip durdum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Dediğim gibi, sürpriz."

Bahçenin uç tarafındaki bir battaniyenin yanına gittik. Thomas oturdu, kravatını gevşetti ve ceketini çıkardı. Gömleği ve saçı dağılmıştı ve ben yüzüncü defa Addie'nin burada bulunup tüm bu çekiciliği görmesini istedim. Çünkü bende gerçekten harcanıyordu.

"Şimdi uzan," dedi.

"Ne?"

"Uzan," dedi battaniyeyi eliyle göstererek.

"Thomas..."

"Sakin ol. Hiçbir şey yapmayacağım. Sadece uzan. Söz veriyorum, hiç kıpırdamayacağım."

Bir müddet ona baktıktan sonra battaniyenin üzerine uzandım ve elbisemi düzelttim. "Şimdi ne olacak?"

"Gözlerini kapat. Sana açman gereken zamanı söylerim."

Ona baktım ve nefesimi verdim, gözlerimi yarı kapattım. Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Bu durum hayatımı gerçekten karmaşık bir hale getiriyordu.

Yavaşça geri saymaya başladı. "Yirmi... on dokuz... on sekiz..." "Bir" sayısına geldiği zaman battaniyenin üstünde yarım yüzyıldır yatıyordum. Gözlerimi çimlerin üzerinden gelen toplu bir sevinç sesine açtım.

Her yanımızda, beyaz dilek fenerleri yükseliyordu. Belki *yüzlercesi* havadaydı.

Thomas benim şaşkın ifademe bakıp sırıttı. "Valentina bana bunu yapacaklarından bahsetmişti. Havalı, değil mi?"

"Çok havalı."

Bir müddet sessizce izledik, dilek fenerleri yıldızlara doğru deniz anası gibi kıvrıla kıvrıla çıkıyordu. Gece çok güzel ve büyüleyiciydi ve öff... O kadar acınası bir durumdaydım ki ağlayabilirdim. İtalya'daydım, bir peri masalından fırlamış bir sahneye tanık oluyordum ama tek düşünebildiğim Ren'di. Ben de Howard gibi mi olacaktım? Hayatım boyunca kalp kırıklığı mı yaşayacaktım? Kendi kaykayımı alıp gecenin bir köründe yaban mersinli küçük muffinler mi yapacaktım?

"Seveceğini söylemiştim. Daha sonra havai fişek de atacaklar." Thomas tek dirseğinin üzerine yaslandı, yüzünü benimkine yaklaştırdı. Bir sürü dilek fenerinin ışığı gözüne yansıyordu ve bir saniyeliğine neden ondan hoşlanmadığımı unuttum... ve sonra hatırladım.

"Thomas, sana bir şey söylemem gerek."

"Şşş. Sonra söyleyebilirsin." Ben tepki veremeden üzerime yuvarlandı, dudaklarını benimkilere yapıştırdı ve tüm vücudumu yere bastırdı. Bir saniyeliğine Noel, doğum günüm ve yaz tatili bir araya gelmiş gibi hissettim ama sonra hepsi çok *yanlış* gelmeye başladı. Altından kıvrılarak kaçtım ve oturur pozisyona geçtim.

"Thomas, bunu yapamam."

"Neden?" O da oturmaya başladı, yüzünde kafası karışmış bir ifade vardı.

Bu muhtemelen onun ilk defa reddedildiği gündü. Zavallıcık.

Başımı salladım. "Harikasın ve çok yakışıklısın. Fakat ben yapamam."

"Ren yüzünden mi?"

"Evet."

"Madem Ren'den hoşlanıyordun neden buraya benimle geldin ki?"

"Çok üzgünüm, bu gerçekten berbat bir hareketti ve bunu sana daha önce söylemem gerekirdi."

Ayağa kalktı, ceketini aldı ve üzerinden çimleri silkeledi. "Şansına, aşk böceğin hemen şurada."

"Ne?" Hızlıca arkamı döndüm. Ren birkaç metre arkamda duruyordu. Aniden ayağa fırladım.

"Görüşürüz," dedi Thomas.

"Thomas, ben gerçekten ama gerçekten üzgünüm," diye seslendim arkasından ama o çoktan eve geri dönmüştü bile.

Derin bir nefes alarak ayakkabılarımı elime aldım ve Ren'e yarı koşar yarı yürür adımlarla gittim. Koyu lacivert bir takım elbise giymişti ve sanki biri onu zorla tutup da saçlarını kesmiş gibi duruyordu.

Sırtına dokundum. "Ren?"

Arkasını döndü. Kalbimin parçalarının tuzla buz olduğunu hissettim. O kadar yakışıklı görünüyordu ki... Çok çok yakışıklıydı.

"Selam." Herhangi bir şaşkınlık belirtisi yoktu.

"Seni burada görebilmeyi umuyordum. Konuşabilir miyiz?"

Aniden Mimi yakındaki bir kız grubunun içinden belirdi. Üste oturan, kaburgaları dekolteli olan siyah bir elbise giymişti. Gözleri koyu renkli bir göz kalemi ile çerçevelenmişti. Bir kaplan gibi duruyordu. Hiç bu kadar korkutucu bir şey görmemiştim.

Ren'in koluna girdi. "Selam Lina. Thomas nasıl?"

"İyi," dedim sessizce.

"Ren, hadi içeri girelim. Sanırım grup tekrar çalmaya başlayacak."

"Ren, seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordum.

Hemen sağ kulağımın yanından arkama bakıyordu. "Biraz meşgul sayılırım."

"Lütfen? Sadece bir dakikanı alacağım. Sadece sana bir şey söylemem gerek."

"Ren meşgul," dedi Mimi, kolunu daha sert tutarak.

Ren, Mimi'nin eline baktı, sonra tekrar bana baktı. "Tamam. Bir dakika."

"Ciddi misin Ren?" Mimi homurdandı.

"Sadece bir saniye. Hemen dönerim."

Mimi hızla arkasını döndü ve bir hışımla fırladı. Bu kız nasıl fırlanacağını kesinlikle biliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Ren sessizce.

"Benimle biraz yürür müsün?"

Bahçenin köşesine geldiğimiz zaman dilek fenerleri gökyüzünde sadece birer parıltı haline gelmişti ve ben, Ren'in Roma'da yaşananların üstesinden gelemediğine yüzde yüz emindim. Arkamdan iyi giyimli bir robot gibi ağır adımlarla yürüyordu. Kendimi derine, daha da derine gömülüyormuş gibi hissediyordum. Bu işe yarayacak mıydı ki?

Bahçenin terası vardı, birkaç basamak aşağıya indik ve bir ağaca yaslanmış öpüşen bir çift ile jokeyler gibi kriket sopalarını at yerine koyup üstlerine binmiş etrafta gezinen bir grup gencin

yanından geçtik. Kesinlikle birlikte güleceğimiz bir şeydi. Tabii eğer konuşuyor olsaydık.

Nihayet beyaz taştan bir bankın yanına geldik ve Ren oturdu. Ben de onun yanına oturdum.

"Muhteşem bir parti," dedim.

Sadece omuzlarını silkti.

Tamam. Bu işi benim için kolaylaştırmayacaktı.

"Sanırım doğrudan konuya gireceğim." Sesim titriyordu. "Hayatımda hiç senin gibi biriyle tanışmadım. Zekisin, eğlencelisin, yanında kendimi rahat hissediyorum ve annem öldüğünden beri yanında sahte davranmak zorunda hissetmediğim tek kişi olabilirsin ve ben gerçekten ama *gerçekten* Roma'da olanlar için özür dilerim. Seni öpmek adil bir hareket değildi çünkü kız arkadaşın var... ya da kız arkadaşın *vardı...*" Ona baktım, bu duruma açıklık getireceğini umuyordum ama hiçbir şey söylemedi.

"Her neyse. Aslında senin hakkında gerçekte nasıl hissettiğimi o âna kadar bilmiyordum ama direkt üstüne atlamadan önce sana bunu söylemem gerekirdi. Neyse, demek istediğim şu ki, senden çok hoşlanıyorum. Hem de çok. Fakat sen benim hakkımda aynı şeyleri hissetmiyorsan sorun değil. Çünkü benim için çok önemlisin ve umarım hâlâ arkadaş olabiliriz."

Bir anda çimlerin olduğu yerden ikinci bir tur sevinç çığlıkları gelmeye başladı. Bir *hısss* sesini takip eden patlama sesi geldi ve gökyüzünde kırmızı havai fişekler belirdi.

Ren'in beni kollarının arasına alması ve bana duyduğu ölümsüz aşkı itiraf etmesi için mükemmel bir an olurdu.

Ama bunu yapmadı.

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. Birkaç havai fişek daha patladı ama Ren başını bile kaldırmadı.

"Bir şey söylesen harika olurdu."

Başını salladı. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Neden daha önce söylemedin? Ayrıca Roma'dayken neden beni hiçbir zaman bir arkadaştan öte olarak düşünmediğini söyledin?"

Lanet olsun. Bunu söylememem gerekirdi.

"Sanırım, kendimi güvenceye almaya çalışıyordum. Sen açıkça beni öpmek istemiyordun ve çok utanmıştım. Sadece durumu toparlamaya çalışıyordum."

Başını kaldırdı. "O zaman yanılıyorsun. Seni gerçekten öpmek istedim ama durdum çünkü bunu içinden gelerek yapmadığından endişelendim. Matteo ile tanışmak çok çılgınca bir hareketti ve aramızda böyle bir şeyin sırf sen bir tür duygusal karmaşa yaşıyorsun diye olmasını istemiyordum. Sonrasında ise bunu *isteyerek yapmadığını* söyledin.

"Ama istedim. Bunu anlat..."

Sözümü kesti. "Mimi'den uzun zamandır hoşlanıyordum. Neredeyse bir yıldır. Durmadan onu düşünüyordum ve aramızda bir şeyler nihayet olmaya başladığında dünya üzerindeki en şanslı adam olduğumu düşündüm. Fakat sonra seninle tanıştım ve bir anda Mimi'nin telefonlarını açmamaya, seninle takılabilmek için çeşitli yollar aramaya başladım. Space'e gittiğimiz gece Mimi'yi aradım ve ondan ayrıldım. Seninle aramızda bir şey olup olmayacağını bile bilmiyordum ama bu şansı kesinlikle istiyordum."

Başını salladı. "Sonra Roma'ya gittik. Tüm o olaylar yaşandı ve şimdi bu gece..." Ayağa kalktı. "Nasıl olur da önce Thomas'ın üzerine düşüp sonra bana benden hoşlandığını söyleyebilirsin?"

Gözlerimin arkasında çok daha farklı havai fişekler patlamaya başladı. "*Sen* nasıl olur da Mimi'nin üzerine düşüp sonra bana en başından beri benden hoşlandığını söyleyebilirsin? Burada tanıştığımız günden beri kız arkadaşı olan sensin."

"Haklısın. Kız arkadaşım *vardı.* Ayrıldığım kız arkadaşım. Ayrıca daha az önce çimlerin üzerinde bir başkasıyla yuvarlanan ben değildim. Neyim ben? Yedek planın mı?"

Hızla ayağa kalktım. "Eğer gerçekten izliyor olsaydın, Thomas'ı ittiğimi ve ona senden hoşlandığımı söylediğimi görebilirdin ama unut gitsin. Artık umurumda bile değil."

"Benim de. Ben partiye geri dönüyorum. Sen de randevuna geri dönsen iyi edersin." Arkasını döndü ve yürümeye başladı.

"Stronzo!" diye bağırdım.

Başının hemen üstünde kalp şeklinde bir havai fişek patladı.

Bölüm 28

HOWARD'IN, VALENTINA'NIN EVİNİ BULABİLMESİ NE-redeyse bir saatini aldı. Öncelikle Valentina'nın kim olduğunu bilmiyordum, ikincisi, adresi bilen kimseyi bulamamıştım. Selma ve biyonik göğüs dekoltesini hiçbir yerde bulamadım. Ayrıca Elena veya Marco ya da tanıdığım kimseyi göremedim. Nihayet kapıda duran güvenlik görevlisine nerede olduğumu söyletebildim ama çok iyi İngilizce bilmiyordu ve durmadan elindeki kâğıtları benden gizliyordu, sanki elindeki kâğıtlara bakmak için adres bahanesiyle onu kandıracaktım. Sonunda telefonu zorla eline tutuşturdum ve Howard'a adresi söyledi.

Howard'ın arabası garaj yoluna girdiği sırada içimdeki tüm sinir çekilmişti ve ıslak bir makarna ne kadar neşeli olabilirse o kadar neşeliydim. Buruşturulmuş gibi hissediyordum. Hayır, *yıkık dökük* hissediyordum. Arabaya bindiğimde Howard bana nasıl geçtiğini bile sormadı. Suratımdan anlayabiliyordu.

Eve geldiğimizde elbiseyi yere fırlattım, bir tişört ve pijama altı giyip aşağıya indim. Ağlamak üzereydim ama odamda yapayalnız ağlama fikrine katlanamıyordum. Yeniden. Zavallılık sınırıma ulaşmıştım.

"Gelatomuz ve çayımız var," dedi Howard mutfağa girdiğimde. "Hangisi kulağa daha iyi geliyor?"

"Gelato?"

"Mükemmel seçim. Neden içeri geçip salonda oturmuyorsun? Ben sana bir kâse getiririm."

"Teşekkürler." Salona gittim, koltuğa bağdaş kurarak oturdum. Başımı duvara yasladım. Tüm geceyi Ren'i arayarak geçirmiştim ama o beni tam da Thomas üzerime atlarken görmüştü. Böyle bir şeyin olma ihtimali neydi? Kader bize karşı mıydı? Ve ben gerçekten de ona *stronzo* mu demiştim? Bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

Howard elinde iki kâseyle salona girdi. "Sana iki çeşit koydum, *fragola e coco*. Çilek ve Hindistan cevizi. Üzgünüm evde hiç *stracciatella* kalmamış. Bu gecenin tam da bir *stracciatella* gecesi olduğunun farkındayım."

"Sorun değil." Kâseyi elinden aldım ve dizimin üstüne koydum.

"Kötü bir gece miydi?"

"Ren ile aramızda durumların düzeleceğini sanmıyorum." Gözlerim sulandı. "Arkadaş anlamında bile."

"Konuşmanız iyi gitmedi mi?"

"Hayır. Hatta muhteşem bir bağrışma yarışına girdik ve ben ona İtalyanca kötü bir kelime söyledim. Ya da en azından ben kötü bir kelime olduğunu düşünüyorum."

"Kelime neydi?"

"*Stronzo.*"

Karşımdaki sandalyeye oturup başını ciddi bir biçimde salladı. "*Stronzo*'dan toparlayabiliriz. Ayrıca şunu unutma, bir şey sonlanana kadar bitmiş sayılmaz. Yıllarca annen ile aramızdaki her şeyin bittiğini düşünmüştüm ama aslında ona teşhis konmadan önce tekrar konuşmaya başlamıştık."

"Öyle mi?"

"Evet. Bana bir e-posta gönderdi ve neredeyse bir yıl boyunca konuştuk. Sanki kaldığımız yerden devam ediyorduk. Eski ağır konuların hiçbirinden bahsetmedik. Sadece eğlenceli konulardan konuştuk."

"Hiç birbirinizi gördünüz mü?"

"Hayır. Büyük ihtimalle onu gördüğüm anda alıp buraya getireceğimi biliyordu. Buna hiç şüphe yoktu."

"Sabineler gibi." Dondurmamdan bir kaşık almaya çalıştım ama tadını alamadan öylece dilimin ucundan kayıp gidiyordu. Kaşığı kâsenin içine bıraktım. "Annemle hikâyeniz hayatımda duyduğum en üzücü hikâye."

"Ben öyle demezdim. Fazlasıyla iyi şeyler de oldu."

İç çektim. "Pekâlâ, ben Ren'i nasıl unuturum?"

"Bu soruyu sorabileceğin en kötü kişi benim. Birine âşık oldum ve öyle kaldım. Fakat bana sorarsan, buna değer. 'Aşksız bir hayat, yaz mevsimi olmayan bir yıla benzer.'"

"Derinmiş ama sanırım ben yaz mevsiminin bitmesine hazırım."

Gülümsedi. "Biraz zaman tanı. Her şey güzel olacak."

Howard ile birlikte geç saate kadar oturduk. Telefonuma baktığımda Addie'den üç kelimelik bir mesaj gelmişti: ANNEMLER TAMAM DEDİ!! Howard ile bir sonraki saati Floransa'da kalmam ya da gitmem durumundaki artıları ve eksileri yazmakla geçirdik. Hatta Howard çizgili bir defter çıkarıp iki sütuna böldü ve bir sütuna KALMAK İÇİN NEDENLER, diğerine GİTMEK İÇİN NEDENLER yazdı. Ren'i listeye eklemedim çünkü hangi tarafa gitmesi gerektiğine karar veremedim. Kalbim kırılmış bir halde her gün onu görmek mi? Yoksa kalbim kırılmış bir halde onu bir daha görememek mi? Her ikisi de kulağa inanılmaz derecede berbat geliyordu. Sonunda, yatağıma çıktım ve geceyi yatağımda dönerek geçirdim. Buna sevmek yerine âşık olmak demelerinin bir sebebi vardı. Çünkü âşık olduğunuzda, gerçekten kendinizi bırakıyordunuz. Bunu yapmak ya da denemek diye bir şey yoktu, sadece kendinizi bırakıyordunuz ve karşınızdaki kişinin sizi yakalamasını umuyorsunuz. Fakat yakalamazsa kendinizi yara bere içinde buluyordunuz. Bana güvenin, neden bahsettiğimi biliyordum.

Sonunda uykuya dalmış olmalıydım çünkü saat sabah dört civarı sanki bir yere geç kalmışım gibi telaşla uyandım. Az önce bir şey bana çarpmış mıydı? Ayağa kalktım, kalbim hızla çarpıyordu. Pencerem hiç olmadığı kadar açıktı, hatta yıldızların ışıkları mezarlıktaki her ağaç tepesinden sekip odama giriyordu. Her şey tıpkı bir göl gibi sessiz ve sakindi. Tek bir dal bile kıpırdamıyordu.

"Rüya görmüş olmalıyım," dedim. Sesim inanılmaz sakin ve kendimde geliyordu. Sesim vücudumda, soğuk ve sert bir şeyin beni bacağımdan vurup uyandırmış olma ihtimaline karşı korkudan delirmeyen tek kısımdı.

Tabii bu hiç mantıklı değildi.

Başımı salladım, mantıklı bir insan gibi yatağıma geri yatmak için pikemi geri çektim, sonra acıyla bağırdım ve havaya sıçradım çünkü odamın her yerinde bozuk para vardı. *Her yerde.*

Bozuk paralar yatağımın ve halımın her yerine saçılmıştı. Hatta birkaç tanesi, dünyanın en üzücü yığını şeklinde yerde duran O Elbisenin yanına kadar gitmeyi başarmıştı. Elimle yoklayarak lambayı buldum ve iyi görebilmek için aşağıya doğru eğildim, hiçbirine dokunmamak için özen gösteriyordum. Çoğu pirinç renkli bir ya da iki sentlik bozuk paralardı ama bazıları yirmi veya elli sentti. Yerde hatta bir tane iki avroluk bir bozuk para da vardı.

Yatak odama para yağıyordu.

"Neler oluyor?" dedim sesli bir şekilde.

Tam o sırada bir başka bozuk para hızla penceremden içeri daldı ve beni tam yüzümün ortasından vurdu. Bu bende ilk okulda deprem tatbikatlarında öğrendiğim cenin pozisyonunu alma isteğini uyandırdı. Fakat yere indiğim sırada artık korkmuyordum. Neler olduğunu anlamıştım.

Biri penceremden içeri bozuk para atıyordu. Bu da devlet yetkililerinin buraya gelip bana İtalyan piyangosunu kazandığımı söylemeye geldiği ya da Ren'in beni uyandırmaya çalıştığı anlamına geliyordu. Her iki şekilde gecem çok daha iyi bir hal almıştı.

Hızla ayağa kalkıp cama doğru koştum.

Ren evden birkaç metre uzakta duruyordu, kolunu bir bozuk para daha atmak için geriye çekmişti.

"Dikkat et!" Kendimi tekrar yere attım.

"Üzgünüm."

Yavaşça ayağa kalktım. Ren'in ceketi ve kravatı çimlerin üzerine atılmıştı ve bir şeyler fırlatmadığı elinde beyaz bir kese kâğıdı tutuyordu. Onu gördüğüme o kadar sevinmiştim ki içimden ona bir tane vurmak geliyordu.

Biliyorum. Karışık sinyaller veriyordum.

"Selam," dedi.

"Selam."

Sadece birbirimize baktık. Bir yanım suratına O Elbiseyi fırlatmak istiyordu, diğer bir yanımsa Medusa saçlarımı açıp, aşağıya sallandırıp Ren'i yukarı çekmek istiyordu. Herhalde ne yapacağım, niye buraya geldiğine bağlıydı.

Ren de içinde bir tartışma yaşıyor gibi gözüküyordu. Kendi kendine biraz kıpırdandı. "Aşağıya gelebilir misin acaba?"

Bir saniye bile dayanamayıp tek bacağımı camdan dışarı attım ve eğilerek yavaşça dışarı çıktım. Bazı tuğlalar çıkıntılıydı, evden aşağı tırmanırken onlara basarak indim.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Ren, beni tutabilmek için kollarını açmıştı.

Son birkaç santimi atlayarak geçmek zorunda kaldım ve doğruca Ren'in üstüne düştüm. Yerde düğüm olmuştuk. İkimiz de hızlıca ayağa kalktık ve Ren bir adım geri gitti. Yüzünde tanımlayamadığım bir ifade vardı.

"Merdivenleri kullanabilirdin," dedi.

"Merdivenler *stronzo*lar içindir."

Gülümsedi. "Partiden ayrılmışsın."

"Evet."

Bir anda Howard'ın odasında ışık yandı.

"Howard!" diye fısıldadı Ren. Hayalet görmüş gibiydi. İlk konuşmalarının etkisini asla atlatamayacaktı.

"Hadi gel." Elini tuttum ve arkadaki çitlere doğru koşmaya başladık, önümüze çıkan her tümsekte düşmemeyi deneyip başarısız olmuştuk. Umarım asla suç işlemek zorunda kalmazdık çünkü adım kadar eminim ki dünyadaki en kötü kaçaklar olurduk.

"Bizi duymamış olması imkânsız," Ren duvarın yanına geldiğimizde nefes nefeseydi.

"Sorun yok. Bak. Yatak odasının ışığı söndü."

Büyük ihtimalle Howard neler olduğunu anlamıştı ve gecenin bir yarısı yaşadığım kaçamağı duymazdan gelmeye karar vermişti. O gerçekten dünyadaki en iyi insandı. Ren'e bakmak için döndüm ama o kadar gergindim ki gözlerim devamlı olarak yüzünden kayıyordu. O da aynı sorunu yaşıyor gibiydi.

"Pekâlâ, benimle ne konuşmak istemiştin?"

Ayağıyla çimleri dürttü. "Ben, şey, sana daha önce söylemedim ama bu gece gerçekten çok güzel görünüyordun. Bu senin O Elbise versiyonundu değil mi?"

"Evet." Ben de çimlere baktım. "Ama sanırım işe yaramadı."

"Hayır yaradı. İnan bana. Şey, oradayken, partide." Nefes verdi. "Seni Thomas ile gördüğümde çok sinirlenmiştim."

Başımı salladım, göğsümde kanat çırpmaya başlayan umudu saklamak için elimden geleni yapıyordum. *Vee...*

"Senden gerçekten özür dilemem gerek. Roma'da beni hiç, hiç ama *hiçbir* zaman arkadaştan öte görmediğini söylediğinde çok üzülmüştüm..."

"Sadece iki kez 'hiç' demiştim," diye itiraz ettim.

"Tamam. Hiç, *hiç*. Suratıma tokat yemiş gibi olmuştum. Thomas'a gelecek olursak, tam bir aptalım. O İngiliz bir pop yıldızı gibi. Onunla nasıl yarışabilirim ki?"

Homurdandım. "İngiliz bir pop yıldızı mı?"

"Evet. Hem de aksanı sahte. Aslında Boston yakınlarında bir yerde büyümüş, çok sarhoş olduğunda tüm o İngiliz aksanı olayını unutuyor ve Red Sox maçında bağırırken duyduğun, göbeğine yazılar yazmış adamlardan farkı kalmıyor."

"Korkunçmuş." Derin bir nefes aldım. "Ve ben de sana hiç ama hiç dediğim..."

"Ve hiç," diye ekledi Ren.

"...seni arkadaştan fazla olarak görmediğimi söylediğim için üzgünüm. Bu doğru değildi." Boğazımı temizledim. "Hiç. Ayrıca sen bir *stronzo* değilsin."

Ren'in yüzünde ufak, umut dolu bir gülümseme vardı, aynısı hemen benim yüzüme de geçti. "O kelimeyi nereden öğrendin ki sen?"

"Mimi'den."

Başını salladı. "Peki, orada söylediklerinde ciddi miydin? Thomas ile birlikte olmadığını söylediğinde?"

Başımı sallayarak onayladım. "Sen de gerçekten Mimi ile birlikte değil misin?"

"Hayır. Ben yüzde yüz bekârım."

"Hımm," dedim, gülümsemem on derece daha yukarı kıvrılmıştı. Uzun bir dakika boyunca birbirimize baktık ve eminim yüzlerce mezar taşı şimdi ne olacağını duymak için bize doğru eğilmişti. Pekâlâ... ayakta durup *sadece* birbirimize mi bakacaktık? O aramızda olması gereken İtalyan tutkusuna ne olmuştu?

Ufak bir adım attı. "Günlüğü bitirdin mi?"

"Evet."

"Ve?"

Nefes verdim. "Bence birbirleri için mükemmellerdi. Sadece işler yolundan çıkmıştı. Howard en başından beri babam olmadığını biliyormuş, sadece hayatımda olmayı gerçekten çok istiyormuş."

"Zeki, korkutucu Howard." Elinde tuttuğu beyaz kese kâğıdını bana uzattı.

"Bu nedir?"

"Resmi bir özür. Partiden çıktıktan sonra Floransa'ya gittim ve insanlara nerede bir gizli pastane bulabileceğimi sordum. En sonunda bir partiden evlerine dönen birkaç kadın bana nereye

gideceğimi söyledi. Gelecekte lazım olursa diye, gizli pastane Via del Canto Rivolto'da ve muhteşem bir yer."

Poşetin ağzını açtım ve sıcak, tereyağlı bir cennet bana doğru yükseldi. Çıtır çıtır, yarım ay şeklinde bir hamur işi peçetenin içine sarılmıştı. "Bu nedir?"

"*Cornetta con Nutella.* İki tane almıştım ama diğerini gelirken yedim. Sonra kalan bozuk paralarımı seni uyandırmak için kullandım."

Kibarca poşetin içine elimi soktum ve *cornetta*dan büyük bir ısırık aldım. Ilık ve akışkandı, tadı başınıza gelebilecek en mükemmel şeylerin birleşimi gibiydi. İtalyan yazları. İlk aşklar. Çikolata. Büyük bir ısırık daha aldım.

"Ren?"

"Evet?"

"Bir dahaki sefere diğerini yeme."

Güldü. "Benimle konuşup konuşmayacağın konusunda emin değildim ama yemek getirmenin bunu gerçekleştirmek için en iyi yol olduğunu biliyordum. Bir daha seni tam bir öküz gibi karanlığın ortasında yalnız bırakırsam, sana bir düzine alırım."

"*En az* bir düzine." Derin bir nefes aldım. Artık damarlarımın içinde Nutella gezdiği için kendimi yenilmez hissediyordum. "Ve bilgin olsun, Valentina'nın evinde söylediğim her şeyde ciddiydim. Hoşlandığım kişi sensin. Belki de âşık olduğum."

"Belki de âşık olduğun demek ha?" Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ, bu iyi bir haber. Çünkü ben de belki sana âşığım."

Sıcak, yakıcı bir his doğruca içime damladı. Ren'in de aynı şeyi hissettiğini anlayabiliyordum çünkü bir anda birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki kirpiklerinin her birini seçebiliyordum. Bütün hücrelerim, *öp beni, öp beni, öp beni,* diyordu.

Gözlerini kıstı. "Sanırım yüzünde Nutella var."

Homurdandım. "Ren, beni artık öper..."

Fakat cümlemi bitiremedim çünkü üzerime eğildi ve öpüştük. Yani gerçekten, gerçekten öpüştük. Anlaşılan o ki, hayatım

boyunca İtalya'nın ortasında bir Amerikan mezarlığının içinde Lorenzo Ferrara tarafından öpülmeyi bekliyormuşum.

Bu konuda bana güvenmeniz gerekecek.

Nihayet ayrıldık. Bir şekilde kendimizi çimlerin üstünde yatıyor bulduk ve ikimiz de sırt üstü uzanıp yıldızları seyretmeye başladık. Yüzlerimizde, o Noel sabahlarına özel gülümsemelerden vardı ama bu seferki gerçekten mükemmeldi.

"Lütfen bunu ilk resmi öpüşmemiz sayabilir miyiz?"

"Daha birçoklarının ilki," dedi. "Ama senin için de sorun olmazsa, Roma'daki öpüşmemizi de asla unutmayacağım. Ben kabaca bitirmeden önce, o öpücük bugüne kadar başıma gelen en iyi şeydi diyebilirim."

"Benim de," dedim.

Dönüp tek dirseğinin üstüne dayandı. "Şey... sana sormayı istediğim bir şey vardı."

"Ne?"

Saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Hiç burada, İtalya'da kalmak nasıl olurdu düşündün mü? Yani kalıcı olarak? Şimdi artık erkek arkadaşın falan var ya?"

Erkek arkadaş. Yıldızlar heyecanla kırpışmaya başladılar.

Ben de dirseğimin üzerine dayandım. "Aslına bakılırsa ben de daha önce bunu düşünüyordum. Addie mesaj attı ve bana seneye ailesiyle birlikte kalabileceğimi söyledi, sonra Howard ile birlikte oturup uzun uzun konuştuk."

"Ve?"

Derin bir nefes aldım. "Ve kalmaya karar verdim Lorenzo."

Nefesi kesildi. "Sen az önce *R* harfini mi yuvarladın? *R* harfini yuvarladığına yemin edebilirim. Tekrar söyle."

Gülümsedim. "Lo-ren-zo. Yarı İtalyan'ım, değil mi? *R*'lerimi yuvarlayabiliyor olmalıyım. Ayrıca hadi ama. Sana Floransa'da kalmaya karar verdiğimi söylüyorum ama sen ismini söyleyebildiğime mi seviniyorsun?"

"Hayatımda hiç bu kadar sevindiğimi hatırlamıyorum."

Birbirimize bakıp sırıttık, sonra ona doğru eğildim ve onu tekrar öptüm. Çünkü bu artık kesinlikle yaptığımız bir şeydi.

"Yani bana benden sadece hoşlanmadığını, bana belki de âşık olduğunu ve burada kalacağını mı söylüyorsun?"

"Aynen öyle."

"Bu resmi olarak *la notte più bella della mia vita.*"

"Eğer ne dediğini bilseydim eminim sana yüzde yüz katılırdım."

"Çok kısa zamanda İtalyanca konuşabileceğine eminim." Parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Artık annenin eski erkek arkadaşlarını kovalamayacağımıza göre, ne yapacağız?"

Omuzlarımı silktim. "Âşık olabiliriz?"

"Ben o kısmı çoktan geçtim." İşaret parmağını uzattı ve benim işaret parmağımla birleştirip ufak bir kule yaptı. "Hey, aklıma bir şey geldi."

"Ne?"

"Birlikteyken, bir bütün İtalyan yapıyoruz."

Gülümsedim, parmaklarımıza baktım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümün içinden fırlayıp gitmesini engellemek için gözlerimi kapatmam gerekti.

Bana doğru eğildi. "Hey, sorun nedir? Ağlıyor musun?"

Başımı salladım. Gözlerimi yavaşça açtım ve ona gülümsedim. "Hayır, hiçbir şey yok."

Fakat hiçbir şey yok değildi. Bunu ona tarif edemeyeceğimi biliyordum ama bir şekilde şu anki manzaranın uzaktan çekilmiş bir görüntüsünü gördüm ve bu ânın hiç, hiç ama hiç bitmesini istemiyordum. Yüzümde Nutella vardı, ilk gerçek aşkım hemen yanımda uzanıyordu ve birazdan yıldızlar yeni bir güne hazırlanarak gökyüzünü geride bırakacaktı. Uzun zamandan beri ilk defa yeni günün neler getireceğini sabırsızlıkla bekliyordum...

...ve bu önemli bir şeydi.

Teşekkürler

Aşk ve Dondurma kitabından önce, bir kitap oluşturmak için kaç kişi gerektiğine dair pek bir fikrim yoktu. Görünüşe bakılırsa çok kişiye ihtiyaç varmış. Bir dolu insana. Kucak dolusu insana. Pek çok insana. İşte bu da benim bu sayıyı azaltmaktaki elimden gelen en iyi deneme.

İlk teşekkürüm, anneme ve babama gitmeli. Özellikle de bana İtalya'yı kazandırdığı için annem, Keri DiSera Evans'a. İtalya'da geçirdiğim o iki sene dünyamı değiştirdi ve âdeta büyüledi. Mevcut durumla hiçbir zaman yetinmediğin için teşekkürler. Benim kahramanım sensin.

İlham verici babam, Richard Paul Evans'a, beni sadece Yazarlık uçurumuna çıkardığı için değil aynı zamanda beni kendi sınırlarımı zorlamaya ittiği için de teşekkür ederim. Senin yazdığın kadar çok kitap yazabilmeyi ya da senin dokunduğun ve etkilediğin insan kadar insanı etkileyebilmeyi ancak hayal edebilirim. Vazgeçmeme izin vermediğin için teşekkürler. (Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.) Sana aşırı derece komik torunlarla karşılığını vermeye çalışıyorum.

Oğlum, Samuel Lawrance Welch'e de özel bir teşekkür etmek istiyorum. Sen birinci yaş doğum günü mumlarını üfledikten hemen sonra *Aşk ve Dondurma* kitabının gerçek bir kitap olacağı haberini almıştım ve hâlâ bu iki hayalimi aynı anda yaşamış olduğuma inanamıyorum. Arabalarla oynamak ve aptal-

ca kitaplar okumak için mola verdiğimden emin olduğun için teşekkür ederim. Ayrıca kesinlikle haklısın, kalemler çuf, çuf trenler çizmek için kullanılmalı, kitaplara son yazmak için değil. Sonlar bekleyebilir. (Ayrıca, Yetişkin Sam, gözünü çok korkutan bir şeyi yapabileceğini gösterecek bir işarete mi ihtiyacın var? İşte işaretin bu kitap. Başarabilirsin, Sammy Bean.)

Canım arkadaşım/ailemin bir parçası/peri anne Laurie Liss, teşekkürler. Hayatımda sana sahip olduğum için çok şanslıyım ve menajerim olarak sana sahip olduğum için kendimi daha da şanslı hissediyorum. Seni daha fazla sevmem mümkün değil. Bana inandığın için teşekkürler.

Simon Pulse'ta çalışan herkese çok ama çok teşekkürler, özellikle de muhteşem editörlerim Fiona Simpson ve Nicole Ellul'e. Bu hikâye siz olmadan var olmazdı. Lina ve Ren hakkında hevesli olduğunuz, bana nelerin güzel olup, nelerin olmadığını (mümkün olan en kibar yolla) söylediğiniz için ve bana kendi sesimi bulmamda yardımcı olduğunuz için teşekkürler. Bana âşık olduğum bir kitabı yazmamda yardım ettiğiniz için size nasıl teşekkür edeceğimi gerçekten de bilmiyorum. Yani bu yüzden sadece teşekkürler.

Floransa Uluslararası Amerikan Okulu'ndaki tüm arkadaşlarıma, özellikle de Floransa Amerikan Mezarlığı'nda büyümüş, gerçek kişiye Ioiana Luncheon'a teşekkür ederim. Elbette ki seni ve senin seneler boyunca mezarlıktaki hayatını sürekli düşündüm. Çeviri konusunda ve tüm gerçekleri toparlamamda bana yardım ettiğin için teşekkürler. Harikaydın. (Ayrıca, şu anda Floransa Amerikan Mezarlığı'nda kalan görevli bekçiye özürlerimi iletmem gerek. Ziyaretim için biraz fazla heyecanlıydım ve içtenlikle söylüyorum ki alarmınızı çaldırmak ve aile yemeğinizi mahvetmek gerçekten de istememiştim. Bunu her düşünüşümde utancımdan yerin dibine geçiyorum.)

Bunların yanında, Millcreek Kütüphanesi'nde romanım üzerinde çalışırken, beni bir randevuya davet eden on dört yaşındaki çocuğa kalbimden bir teşekkür etmek istiyorum. Zorlu bir

günü geçiriyordum ve sen o günün gidişatını tamamen değiştirdin. Ayrıca, arkadaşlarına, "O ÇOK YAŞLIIIIII!" diye bağırdığın için seni affediyorum. Eminim ki öyle demek istemedin.

En iyisini de sona sakladım, eşim, David Thomas Welch'e teşekkürler. İnanılmaz derecede yetenekli, kibar ve güçlüsün ve sana o kadar çok güvendim ki. Ben başarabileceğime inanmazken bile bana inandığın için teşekkürler. Hayalimi gerçekleştirebilmem için yüklendiğin tüm görevler için teşekkürler. Bu hikâyenin gidebileceği tüm yolları dinlediğin ve Lina ile Ren'in evin içerisinde gerçek insanlarmış gibi takılmalarına izin verdiğin için teşekkürler. (Onlar gerçekler, değiller mi?) Fakat her şeyin ötesinde, beni seçtiğin için teşekkürler. Bu kasım ayında arabanda oturup sana, "Şey, baksana. Biraz daha takılmak ister misin?" diye soracak cesareti bulabilmemin on üçüncü yıldönümü olacak. Evet dediğin için o kadar mutluyum ki.

"Yanlış karar verdim."

LINA YAZ TATİLİNİ GEÇİRMEK İÇİN TOSKANA'DAYDI fakat o hiç de İtalya'nın ünlü yazları ve güzel manzarası için hevesli değildi. Orada olmasının tek sebebi, annesinin ölmeden önceki son dileğiydi: Lina'nın, babasıyla tanışması. Fakat ne tür bir baba on altı sene boyunca kızının hayatına hiç dahil olmazdı ki? Lina'nın tek dileği eve dönmekti.

Fakat bir gün, annesinin İtalya'da yaşarken tuttuğu bir günlüğü okumaya başlayınca Lina, gizli aşkların, sanatın ve saklı pastanelerin büyülü dünyasını keşfetti. Yanında, inanılmaz karizmatik Ren'le beraber annesinin peşinden, fazlasıyla uzun bir süredir saklı kalmış sırları ortaya çıkarmaya başladıkça Lina'nın annesi, babası ve hatta kendisi hakkında bildiği her şey değişecekti.

İnsanlar İtalya'ya aşk ve dondurma için gelirdi ama bazen çok daha fazlasını keşfederlerdi.

"Okurlar bu kitabı ellerinden bırakamayacaklar."

–VOYA, starred review

Çeviren: Lale Günseli Bayır

www.yabanciyayinlari.com

YABANCI

9 786059 585668

/yabanciyayinlari